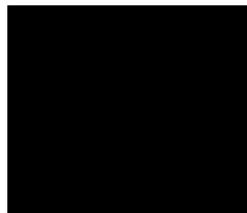

JID 757429-RRTV
Naše č.j. RRTV/2279/2026-jez
Spisová zn. RRTV/2026/172/jez
Vyřizuje Analytický odbor
Datum, místo 4. března 2026, Praha

Odpověď na žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) zřízená zákonem č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, jakožto povinný subjekt podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, obdržela dne 24. 2. 2026 Vaši žádost o poskytnutí informací. Konkrétně žádáte o veškerou komunikaci mezi Radou a členy vlády, poslanci, ministerstvy týkající se změn v mediální legislativě, a to za období od 1. 1. 2025. Dovoluji si odpovědět následující.

V příloze tohoto dopisu zasílá Rada veškerou komunikaci s Vámi vyjmenovanými subjekty týkající se změn v mediální legislativě za období od 1. 1. 2025. Konkrétně se jedná o čtyři dokumenty komunikace mezi Radou a Ministerstvem kultury České republiky stran připomínkového řízení k návrhu zákona o mediálních službách; a dále dva dokumenty komunikace mezi Radou a Ministerstvem financí České republiky stran dopadů nových povinností Rady na její rozpočet.

S pozdravem

Ing. arch. Václav Menci
předseda Rady
pro rozhlasové a televizní vysílání
podepsáno elektronicky

- Přílohy:
- 1.) *Připomínky Rady k návrhu zákona o mediálních službách; průvodní dopis*
 - 2.) *Připomínky Rady k návrhu zákona o mediálních službách; připomínky*
 - 3.) *Vypořádání připomínek k návrhu zákona o mediálních službách*
 - 4.) *Dopis Úřadu Rady Ministerstvu kultury ve věci vypořádání námitek*
 - 5.) *Podklad pro Ministerstvo financí stran dopadů EMFA na rozpočet Rady*
 - 6.) *Podklad pro Ministerstvo financí stran dopadů navrhovaného zákona o mediálních službách na rozpočet Rady*

V Praze dne 31. března 2025

Vážený pane ministře,

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání jakožto připomínkové místo tímto uplatňuje připomínky k návrhu zákona o mediálních službách a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o mediálních službách), který byl autorizován v systému eKLEP dne 6. března 2025.

Předmětné připomínky jsou obsaženy v příloze tohoto dopisu.

S pozdravem

Ing. Arch. Václav Menci
předseda Rady pro
rozhlasové a televizní vysílání

Příloha – Připomínky Rady pro rozhlasové a televizní vysílání k návrhu zákona o mediálních službách a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o mediálních službách)

Vážený pan
Mgr. Martin Baxa
ministr kultury
Praha

Připomínky Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) k návrhu zákona o mediálních službách a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o mediálních službách)

Předkladatel v systému eKLEP: Ministerstvo kultury

Připomínkové řízení: od 6. března do 3. dubna 2025

Ustanovení návrhu zákona:	Znění ustanovení:	Text připomínky:
§ 2 písm. a) a b)	Pro účely tohoto zákona se rozumí a) mediální službou služba, která má povahu činnosti především hospodářské, a jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části je poskytování pořadů nebo tiskových publikací, za které poskytovatel mediální služby nese redakční odpovědnost, široké veřejnosti jakýmikoli prostředky za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání; mediální službou je zejména rozhlasové a televizní vysílání, audiovizuální mediální služba na vyžádání, služba platformy pro sdílení videonahrávek, vydávání periodického tisku a služba informační společnosti b) poskytovatelem mediálních služeb fyzická nebo právnická osoba, jejímž předmětem podnikání je poskytování mediálních služeb, která nese redakční odpovědnost za výběr obsahu poskytované mediální služby a určuje způsob její organizace,	Ustanovení § 2 písm. a) mezi mediální služby výslovně řadí i služby platform pro sdílení videonahrávek. Těmi se dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 242/2022 Sb., o službách platform pro sdílení videonahrávek, rozumí služba informační společnosti podle zákona o některých službách informační společnosti, jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části, anebo jejíž zásadní funkcí je poskytování pořadů nebo videonahrávek vytvořených uživateli, za které poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek nenese redakční odpovědnost a pouze určuje jejich uspořádání, které může být zajišťováno i automatickými prostředky nebo algoritmy, zejména prostřednictvím zobrazování, označování nebo určování pořadí, široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací. Ustanovení § 2 písm. b) přitom za poskytovatele mediálních služeb považuje osobu, jejímž předmětem podnikání je poskytování mediálních služeb, která nese redakční odpovědnost za výběr obsahu poskytované mediální služby a určuje způsob její organizace. Poskytovatelem mediálních služeb by tedy dle definice uvedené v návrhu zákona nebyl poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek, neboť ten za výběr obsahu nenese redakční odpovědnost. Na druhé straně ustanovení § 2 písm. a) návrhu zákona však za mediální službu platform pro sdílení videonahrávek výslovně považuje. Podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona o službách platform pro sdílení videonahrávek sice poskytovatel nese redakční odpovědnost v případě, kdy na platformě pro sdílení videonahrávek sám nabízí obsah veřejnosti, v takovémto případě je ale již v zásadě v postavení poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání. V žádném případě ale nenese redakční odpovědnost za obsah, který je prostřednictvím služeb platformy zpřístupňován veřejnosti, jako celek. V případě platform pro sdílení videonahrávek pak není možno vztáhnout roli poskytovatele mediálních služeb na samotné uživatele těchto služeb dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 242/2022 Sb., (tj. osoby, které vytvořily videonahrávku a nahrály ji na platformu pro sdílení videonahrávek, či osoby, které na platformu nahrály videonahrávku vytvořenou jiným uživatelem platformy). Neboť ti mohou mít vliv pouze na obsah, který na platformu samy nahráli, a nemohou uplatňovat redakční obsah vůči obsahu, který je na platformě zveřejněn, jako celku.

		Nařízení EMFA ve svém čl. 9 úvodního recitálu uvádí, že „definice mediálních služeb by měla zahrnovat zejména televizní nebo rozhlasové vysílání, audiovizuální mediální služby na vyžádání, zvukové podcasty nebo tiskové publikace. Tato definice by naopak neměla zahrnovat obsah vytvořený uživatelem, který je nahrán na online platformu, pokud nepředstavuje profesionální činnost, která je obvykle poskytována za protihodnotu, ať už finanční či jiné povahy“. Nařízení EMFA pak dále ve svém čl. 11 úvodního recitálu uvádí, že „na digitálním mediálním trhu mohou pod definici poskytovatele mediálních služeb spadat poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek nebo poskytovatelé velmi velkých online platform. Obecně platí, že tyto poskytovatelé plní klíčovou úlohu v uspořádání obsahu, včetně využití automatizovaných prostředků nebo algoritmů, nenesou však redakční odpovědnost za obsah, ke kterému poskytují přístup. Ve stále více se sblížujícím mediálním prostředí však někteří poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek nebo poskytovatelé velmi velkých online platform začali vykonávat redakční kontrolu nad některou částí nebo částmi svých služeb. Pokud tedy tyto poskytovatelé vykonávají redakční kontrolu nad částí nebo částmi svých služeb, mohli by se považovat jak za poskytovatele platformy pro sdílení videonahrávek nebo poskytovatele velmi velké online platformy, tak i za poskytovatele mediálních služeb“. Účelem nařízení tedy zjevně je rozlišovat mezi poskytováním služby platformy pro sdílení videonahrávek a poskytováním mediálních služeb. Není proto možné služby platform pro sdílení videonahrávek bez dalšího zahrnout mezi mediální služby. Dle § 2 písm. a) návrhu zákona o mediálních službách však mezi mediální služby patří služba platformy pro sdílení videonahrávek. Definice obsažené v ustanovení § 2 písm. a) a § 2 písm. b) tak nejsou v důsledku zařazení služby platformy pro sdílení videonahrávek mezi mediální služby v souladu, přičemž v důsledku tohoto nesouladu návrh zákona o mediálních službách definuje druh mediální služby, ke které není možno přiřadit poskytovatele, který by pak měl plnit povinnosti vyplývající z následujících ustanovení návrhu zákona. V navrhované podobě tudíž není možno platformy pro sdílení videonahrávek mezi mediální služeb zahrnout. Tato připomínka je zásadní.
§ 2 písm. d)	Pro účely tohoto zákona se rozumí d) spojením na mediálním trhu spojení vymezené v čl. 3 nařízení Rady (ES) č. 139/2004, které zahrnuje alespoň jednoho poskytovatele mediálních služeb nebo jednoho poskytovatele online platformy vymezené v čl. 3 písm. i) nařízení Evropského	Dané ustanovení hovoří o poskytovateli online platformy. Důvodová zpráva s odkazem na DSA uvádí, že online platformou se rozumí hostingová služba, která na žádost příjemce služby ukládá a veřejně šíří informace. Spojování by se pak mělo týkat pouze těch online platform, které mají "přístup k mediálnímu obsahu". Není ovšem zřejmé, co se tímto pojmem rozumí. Je proto třeba definici upravit tak, aby tato nejednoznačnost byla odstraněna. Tato připomínka je zásadní.

	parlamentu a Rady (EU) 2022/2065 s přístupem k mediálnímu obsahu.	
§ 2 písm. e)	Pro účely tohoto zákona se rozumí e) orgánem veřejné správy Česká republika, územní samosprávný celek, jejich orgány a organizační složky a právnické osoby jimi zřízené, založené nebo ovládané,	Nařízení EMFA v čl. 2 odst. 18) uvádí, že orgánem nebo subjektem veřejné správy je národní vláda nebo orgán na nižší než celostátní úrovni, regulační orgán nebo subjekt nebo subjekt, který je přímo či nepřímo kontrolován národní vládou nebo orgánem na nižší než celostátní úrovni. Předkladatel návrhu zákona uvedený text implementuje ne zcela přesně. Dle návrhu zákona by totiž pod orgán veřejné správy spadal nejen územní samosprávný celek (tj. kraje a obce), ale též jejich orgány. Orgány krajů jsou dle zákona č. 129/2000 Sb., zákon o krajích, zastupitelstvo, rada, hejtmán, krajský úřad a případně další, zvláštní orgány. Dle zákona č. 128/2000 Sb., zákon o obcích, jsou orgány obce zastupitelstvo, rada, starosta, obecní úřad, případně další orgány jako je obecní policie. Samostatným orgánem nebo subjektem veřejné správy by tak dle návrhu zákona byla nejen obec jako taková, ale i její zastupitelstvo, její rada i její starosta. Pakliže pak ustanovení § 7 hovoří o povinnostech ve vztahu k orgánům veřejné správy, dle uvedeného výkladu by tyto povinnosti platily pro všechny právě zmíněné orgány jednotlivě. Je proto vhodné definici upravit tak, aby byl výklad pojmu orgán veřejné správy jednoznačný a nebyl nepřiměřeně extenzivní. Úprava definice orgánů veřejné správy je významná a potřebná vzhledem k tomu, že s tímto pojmem návrh zákon pracuje na dalších místech, především pak v rámci ustanovení § 7 návrhu zákona. Tato připomínka je zásadní.
§ 2 písm. f)	Pro účely tohoto zákona se rozumí f) reklamou zadávanou orgánem veřejné správy jakékoli obchodní nebo propagační sdělení, veřejné oznámení nebo informační kampaň zveřejněné nebo šířené prostřednictvím mediální služby nebo online platformy za úplatu nebo jinou protihodnotu, a to přímo orgánem veřejné správy, pro tento orgán nebo jeho jménem.	1) Z uvedené definice není zřejmé, jaký je rozdíl mezi obchodním sdělením a propagačním sdělením. Nařízení EMFA reklamou zadávanou státem rozumí umístění, podporu, uveřejnění nebo šíření propagačního nebo sebepropagačního sdělení nebo veřejného oznámení či informační kampaně prostřednictvím jakékoli mediální služby nebo online platformy. Předkladatel transponoval tuto definici ne zcela přesně, když vedle sebe uvádí obchodní a propagační sdělení. Je tudíž lepším řešením změnit tuto definici na „obchodní sdělení nebo sebepropagační sdělení“, aby tak ustanovení bylo v souladu s nařízením EMFA. Tato připomínka je zásadní. 2) Dané ustanovení rozlišuje mezi mediální službou a online platformou, přičemž online platformu definuje nařízení DSA ve svém čl. 3 písm. i) jako „hostingovou službu, která na žádost příjemce služby ukládá a veřejně šíří informace, ledaže je tato činnost nepodstatným a pouze pomocným prvkem jiné služby nebo nepodstatnou funkcí hlavní služby a z objektivních a technických důvodů ji nelze používat bez této jiné služby a integrace tohoto prvku nebo této funkce do této jiné služby není prostředkem k obcházení použitelnosti tohoto nařízení“.

		Není zde zřejmé, zda návrh zákona skutečně hovoří o online platformě ve smyslu definice DSA, případně zda má na mysli „online platformu s přístupem k mediálnímu obsahu“ jak o ni hovoří na jiném místě návrhu zákona. Je proto vhodné vymezení online platformy v tomto směru zpřesnit. Tato připomínka je zásadní. 3) V ustanovení není jednoznačně vymezen vztah mezi orgány veřejné správy a tzv. objednateli (resp. zprostředkovateli), týkající se konkrétního rozdělování finančních prostředků. V rámci obvyklé praxe v mediálním prostředí dochází k zadávání reklamy prostřednictvím tzv. objednatelů reklamy, které si orgány veřejné správy najímají a kteří reálně zajišťují nákup reklamního prostoru, přičemž ale nutně nemusí orgánu veřejné správy uvést členění celkově vynaložené částky mezi poskytovatele mediálních služeb. Pokud dojde k zadání reklamy prostřednictvím takového objednatele, dojde k eliminaci možnosti aplikace tohoto předpisu, neboť tento objednatel rozdělení finančních prostředků mezi jednotlivé poskytovatele mediálních služeb považuje za své obchodní tajemství, které pak orgánům veřejné správy bez dalšího nevydává. V rámci tohoto ustanovení by proto bylo vhodné, aby návrh zákona uložil orgánům veřejné správy povinnost disponovat informacemi o rozdělení celkově vynaložené částky na reklamu mezi jednotlivé poskytovatele mediálních služeb. Je pak potřeba též věnovat pozornost samotné formulaci pojmu „zadání“, kdy v případné výkladové praxi může dojít k záměně s pojmem „zadavatel“ dle zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy. Tato připomínka je zásadní.
§ 6 obecně, resp. § 6 odst. 1	1) Rada posuzuje spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií.	Dle návrhu zákona by Rada měla posuzovat jakékoli spojení na mediálním trhu, tedy nejen spojení týkající se subjektů působících v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, služeb na vyžádání, služeb platform pro sdílení videonahrávek, ale také spojení týkající se vydavatelů periodického tisku, poskytovatelů služeb informačních subjektů, online platform a dalších subjektů stojících mimo současnou působnost Rady. Návrh zákona zde ukládá Radě úkoly, na které není odborně ani kapacitně vybavena a znamená tak zásadní rozšíření působnosti Rady. Přitom důvodová zpráva nijak nepočítá s náklady, které by v takovém případě Radě vznikly např. z hlediska nutnosti nábory nových zaměstnanců či z hlediska potřeby využívání služeb externistů (např. akademických pracovišť). Návrh zákona v důsledku formulace navrhovaného řešení zároveň požaduje po Radě, aby řešila spojení na mediálním trhu i z hlediska soutěžního práva. Dle důvodové zprávy bylo vybíráno z celkem 4 variant posuzování spojování na mediálním trhu, přičemž byla zvolena varianta 1, která je v důvodové zprávě popsána následovně: „Spojení posuzuje Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) z pohledu soutěžních aspektů; Rada pro rozhlasové a televizní vysílání posuzuje otázky mediálního charakteru (pluralitu médií apod.). Rada ve stanovené lhůtě vydá stanovisko. Vedle oznamovatelů zašle své stanovisko současně ÚOHS na

		vědomí“. Argumentace předkladatele zde nicméně není příliš srozumitelná, neboť sice uvádí, že ÚOHS posuzuje spojení ze soutěžně-právního hlediska a Rada z mediálního hlediska, zároveň ale předkladatel dochází k řešení, ve kterém Rada vydá k posouzení stanovisko, které pak pouze ÚOHS zašle na vědomí. Návrh zákona ani důvodová zpráva zde pak přitom nestanovují, že ÚOHS se daným spojením musí zabývat; ve zvláštní části důvodová zpráva v této souvislosti pouze uvádí, že „může využít v rámci své působnosti, pokud bude předmětné spojení rovněž posuzovat podle předpisů ve své působnosti“. V důsledku konečné podoby navrhovaného řešení tak k odbornému posouzení ze strany ÚOHS nemusí vůbec dojít, neboť návrh zákona nijak nestanoví, v jaké lhůtě a zda vůbec se ÚOHS má ke stanovisku Rady vyjádřit. Tím je zde zcela minimalizována role ÚOHS v celém procesu, přičemž ale právě ÚOHS disponuje jak lidskými, tak především odbornými kapacitami pro vyhodnocení dopadu plánovaného spojení ze soutěžního hlediska. Ustanovení § 6 odst. 4 v písm. a) a c) pak výslovně ukládá Radě, aby v rámci posouzení plánovaného spojení vyhodnotila očekávaný dopad oznámeného záměru spojení na pluralitu médií v České republice a zda by v případě, že by ke spojení na mediálním trhu nedošlo, zůstalo postavení poskytovatelů mediálních služeb, kterých se spojení týká, ekonomicky udržitelné, přičemž tato kritéria spadají spíše mezi soutěžní aspekty, k jejichž vyhodnocení by byl lépe vybaven ÚOHS a které by Rada v případě, kdy by je vyhodnocovala sama, musela využít externích subjektů, disponujících potřebnou odborností; to by přitom znamenalo další zátěž na zdroje Rady. Potřeba posouzení spojení ze strany ÚOHS přitom vyplývá i ze záměru Evropské komise, která vyjádřila názor, že posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být například podkladem pro posuzování takového spojení orgánem, který je zodpovědný za regulaci v oblasti hospodářské soutěže. Rada by v konečném důsledku dle návrhu zákona vyhodnocovala, jak soutěžní, tak mediální aspekty plánovaného spojení, přičemž ÚOHS by byl pouze ve druhotné roli orgánu, kterému Rada výsledky svého posouzení zašle na vědomí a který nakonec ve věci ani nemusí konat. Toto řešení nicméně neodpovídá výchozímu předpokladu varianty 1, která dle důvodové zprávy předpokládá působení Rady i ÚOHS. To, proč je konečná podoba řešení nejvíce vhodná, nevyplývá ani z dalších částí důvodové zprávy. Ta v rámci zhodnocení Varianty 2 (Spojení posuzuje ÚOHS s tím, že si povinně vyžádá stanovisko Rady) a Varianty 3 (Spojení posuzuje Rada s tím, že si povinně vyžádá stanovisko ÚOHS) uvádí, že v případě zvolení některé z těchto variant by „konečnou odpovědnost za celkový výsledek posouzení nesl ÚOHS, resp. Rada, a to i za tu část posouzení, pro kterou není znalostně vybaven“. Důvodová zpráva tak zde připouští, že ÚOHS není znalostně vybaven pro posouzení otázky mediálního charakteru a Rada naopak není znalostně vybavena pro posouzení z pohledu soutěžních aspektů. Na základě výše uvedeného je třeba shrnout, že vybrané řešení, zvláště pak v podobě, ve které je převedeno do návrhu zákona, není v rámci důvodové zprávy jednoznačně odůvodněno; fakticky minimalizuje roli ÚOHS, a zároveň ukládá Radě posoudit plánované spojení jak z hlediska mediálních aspektů, tak i ze soutěžního hlediska. Takovéto řešení představuje pro Radu administrativní zátěž, která přesahuje její
--	--	---

		stávající odborné i lidské kapacity. Je tudíž zapotřebí, aby došlo k takové úpravě návrhu zákona, která vymezí roli ÚOHS v procesu posouzení spojení na mediálním trhu, tak aby do jeho působnosti spadalo posouzení soutěžních aspektů spojení. Vzhledem k tomu, že ÚOHS disponuje většími lidskými a materiálními kapacitami než Rada, jejíž kapacity budou zatíženy dalšími povinnostmi vyplývajícími z návrhu zákona (zejména pak z § 7), lepším řešením je zde zjevně to, aby ÚOHS byl orgánem, který by primárně posuzoval spojení na mediálním trhu, přičemž Rada by se vyjadřovala k plánovanému spojení v rámci jeho mediálních aspektů. Na podporu tohoto závěru je možno odvolat se na čl. 65 úvodního recitálu nařízení EMFA, který stanoví, že „na posuzování dopadu spojování na mediálním trhu na pluralitu médií a redakční nezávislost by se měly podílet vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty, které mají zvláštní odborné znalosti v oblasti plurality médií, pokud přímo ony samy nejsou určenými orgány nebo subjekty. Zapojení těchto vnitrostátních regulačních orgánů nebo subjektů by mělo být podstatné, například prostřednictvím zajištění toho, aby jejich názory byly zohledněny při posuzování z hlediska hospodářské soutěže.“ Nařízení EMFA zde zdůrazňuje, že by vnitrostátní regulační orgány (tj. i Rada) měly být zapojeny do procesu posouzení spojení na mediálním trhu; neurčuje nicméně tyto orgány jako ty, které by měly mít rozhodující roli při posouzení spojení, a naopak uvádí, že by názory těchto orgánů měly být pouze zohledněny při posuzování z hlediska hospodářské soutěže. Potřeba odborných znalostí, kterými disponuje ÚOHS, vyplývá i z ustanovení § 6 odst. 2 návrhu zákona, dle kterého by Rada neměla posuzovat spojení na mediálním trhu týkající se mikropodniků. Mikropodnikem rozumí Doporučení Komise ze dne 6. května 2003 právnickou osobu, která má méně než 10 zaměstnanců a roční obrát (finanční částka získaná za určité období) nebo rozvaha (výkaz aktiv a pasiv společnosti) do 2 milionů EUR. Rada ovšem nemá žádné zákonné nástroje ke zjištění obrátu obchodní společnosti. Rozsáhlá oprávnění má v tomto směru naopak právě ÚOHS. Zákon o ochraně hospodářské soutěže dává Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže celou řadu pravomocí pro spolehlivé zjištění potřebných údajů. Účastníci řízení jsou například povinni předkládat Úřadu všechny relevantní podklady a informace, včetně obchodních knih, jiných obchodních záznamů. Zákon též obsahuje velmi podrobnou úpravu řízení o povolení spojení (ustanovení § 21 a násl). Jeví se proto zcestné, aby spojování podle návrhu zákona o mediálních službách měla posuzovat Rada. Rada může poskytnout ÚOHS potřebnou součinnost, ale není možno souhlasit s tím, aby ona byla tím orgánem, který by měl rozhodovat ve věci samé. Dle Rady je tudíž vhodnější z variant navrhovaných v důvodové zprávě zvolit variantu 2, dle které spojení posuzuje ÚOHS s tím, že si povinně vyžádá stanovisko Rady. Toto řešení by jak umožnilo spojit odborné znalosti obou orgánů státní správy, tak by administrativním řešením pověřilo orgán disponující většími kapacitami a majícími větší zkušenost v působení v oblasti soutěžního práva. Tato připomínka je zásadní.
--	--	---

§ 6 odst. 4	1) Rada posoudí záměr spojení na mediálním trhu, přičemž vyhodnotí zejména a) očekávaný dopad oznámeného záměru spojení na pluralitu médií v České republice, včetně účinku na utváření veřejného mínění a na rozmanitost mediálních služeb a nabídky médií na trhu; přihlíží přitom k online prostředí a k zájmům, vazbám nebo činnostem poskytovatelů mediálních služeb, jichž se záměr spojení týká, v jiných médiích nebo v jiných odvětvích, ... (c) zda by v případě, že by ke spojení na mediálním trhu nedošlo, zůstalo postavení poskytovatelů mediálních služeb, kterých se spojení týká, ekonomicky udržitelné a zda existují alternativy k jejich ekonomické udržitelnosti,	Návrh zákona zde výslovně ukládá Radě, aby v rámci posouzení plánovaného spojení vyhodnotila očekávaný dopad oznámeného záměru spojení na pluralitu médií v České republice a zda by v případě, že by ke spojení na mediálním trhu nedošlo, zůstalo postavení poskytovatelů mediálních služeb, kterých se spojení týká, ekonomicky udržitelné. Tato kritéria spadají mezi soutěžně-právní otázky, k jejichž řešení nedisponuje Rada dostatečnými odbornými ani lidskými zdroji. Jedná se o požadavek na zpracování natolik komplexní studie, že by Rada jejím provedení musela pověřovat na základě zakázky externí pracoviště (např. akademické) a nemohla by vystačit s vlastními lidskými zdroji, zvláště vzhledem k tomu, že by se v případě takového posouzení mohlo jednat i o spojování, kterého by se účastnili vydavatelů tisku či online platformy. Takovéto využívání externích subjektů by přitom znamenalo další zátěž na zdroje Rady. Přitom důvodová zpráva nijak nepočítá s náklady, které by v takovém případě Radě vznikly. Důvodová zpráva přitom připouští, že Rada není znalostně vybavena pro posouzení z pohledu soutěžních aspektů. To vyplývá z pasáže, ve které důvodová zpráva provádí zhodnocení Varianty 2 (Spojení posuzuje ÚOHS s tím, že si povinně vyžádá stanovisko Rady) a Varianty 3 (Spojení posuzuje Rada s tím, že si povinně vyžádá stanovisko ÚOHS) a uvádí, že v případě zvolení některé z těchto variant by „konečnou odpovědnost za celkový výsledek posouzení nesl ÚOHS, resp. Rada, a to i za tu část posouzení, pro kterou není znalostně vybaven“. Důvodová zpráva zde připouští, že ÚOHS není znalostně vybaven pro posouzení otázky mediálního charakteru a Rada naopak není znalostně vybavena pro posouzení z pohledu soutěžních aspektů. Z výše uvedených důvodů se proto nejvíce jako vhodné řešení, aby Rada měla hodnotit otázky soutěžního charakteru, k jejichž vyhodnocení nemá dostatečnou odbornost ani správní praxi, přičemž nutné využití externích subjektů by znamenalo další zátěž na zdroje Rady. Tato připomínka je zásadní (zejména pak pro případ, kdy by nebylo vyhověno připomínce k ustanovení § 6 obecně.
§ 6 odst. 6	6) Rada vydá ve lhůtě 3 měsíců ode dne oznámení záměru spojení stanovisko, zašle je oznamovatelům záměru spojení a zveřejní je na svých internetových stránkách. Své stanovisko současně zašle Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže na vědomí.	Toto ustanovení může způsobovat nejasnosti z hlediska procesního postupu při vydávání stanoviska, přičemž návrhem zákona není naplněn požadavek daný v článku 22 nařízení EMFA, podle kterého mají členské státy ve svém vnitrostátním právu stanovit hmotněprávní a procesní pravidla, která umožňují posouzení spojení na mediálním trhu. Návrh zákona však žádná procesní pravidla neobsahuje, kromě jediného, že Rada vydá stanovisko do tří měsíců a zašle je oznamovatelům a zveřejní na svých internetových stránkách. Procesní pravidla, jak postupovat při posuzování spojení naproti tomu obsahuje zákon o ochraně hospodářské soutěže, což je další z podstatných důvodů, proč by měla předmětná pravomoc připadnout ÚOHS. Je zde též třeba upozornit na významný rozpor mezi důvodovou zprávou, Rozdílovou tabulkou a samotným návrhem zákona. Důvodová zpráva hovoří na str. 20 a 21 o

		tom, že ideální variantou právní úpravy týkající se posuzování spojování na mediálním trhu by bylo, že spojení by posuzoval Úřad pro ochranu hospodářské soutěže z pohledu soutěžních aspektů a Rada by posoudila otázky mediálního charakteru, o čemž by vydala stanovisko. Rozdílová tabulka pak k ustanovení § 6 odst. 6 uvádí, že "Rada vydá ve lhůtě 3 měsíců ode dne oznámení záměrů spojení stanovisko, zašle je oznamovatelům záměru spojení a zveřejní je na svých internetových stránkách". Návrh zákona pak naproti tomu uvádí, že "Rada vydá ve lhůtě 3 měsíců ode dne oznámení záměrů spojení stanovisko, zašle je oznamovatelům záměru spojení a zveřejní je na svých internetových stránkách. Své stanovisko současně zašle Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže na vědomí." Pokud by konečné stanovisko vydávala Rada, je otázkou, zda a jaké by proti němu byly opravné prostředky. Stanovisko zjevně nenaplníuje definiční znaky rozhodnutí dle § 65 soudního řádu správního a nebyla by tedy proti němu přípustná žaloba; vzhledem k tomu, že Rada nemá žádný odvolací orgán, který by mohl vést řízení o odvolání či přezkum rozhodnutí, tak by se subjekt nemohl z hlediska správního práva bránit proti tomu, pokud by stanovisko bylo negativní/nedoporučující. Faktická neexistence opravného prostředku by znamenala omezení práv spojujících se poskytovatelů mediálních služeb jakožto subjektů správního práva, což by mohlo znamenat nesoulad s principy správního práva a ochranou práv účastníků řízení obecně, tak jak vyplývají ze zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Z procesního hlediska je nutné též upozornit na to, že návrh zákona o mediálních službách neuvádí lhůtu, ve které se má Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ke stanovisku Rady vyjádřit. I pokud by byl záměr předkladatele takový, že by Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nemusel na stanovisko Rady nijak reagovat, pokud to neuzná za vhodné (byť takové řešení by dle Rady nebylo šťastné už vzhledem k tomu, že ÚOHS má na základě své správní činnosti odbornost i lidské zdroje pro posuzování dopadů slučování na hospodářskou soutěž), bylo by třeba, aby byla v zákoně stanovena lhůta, ve které se ÚOHS buď musí ke stanovisku vyjádřit, či stanovit možnost právní fikce spočívající v tom, že v případě, kdy se v dané lhůtě nevyjádří, má se za to, že se vyjádřit ani nemíní. V případě, kdy zde nebude ani takováto právní fikce uvedena, dochází zde k právní nejistotě, kdy Rada ani subjekty plánující spojení nemohou vědět, kdy a zda vůbec je třeba čekat na vyjádření ÚOHS. Tato právní nejistota pak povede nejen k procesně-právním komplikacím a průtahům, ale může vést i k újmě účastníků (tj. subjektů plánujících spojení) a k porušení zásad správního práva. Nejasná je zde i část 7. důvodové zprávy, kde mj. popisuje možné finanční dopady na subjekty, které by měly záměr se sloučit a oznamovaly tudíž tento záměr Radě, přičemž uvádí, že <i>„Náklady na straně komerčních subjektů pak budou mít formu administrativních nákladů na oznámení záměru Radě, případně formu ušlého zisku, pokud Rada vydá negativní stanovisko (pokud ÚOHS vydá souhlas)“</i>. Z této pasáže by mohlo vyplývat, že pokud ÚOHS se záměrem spojení souhlasí, tak negativní stanovisko Rady by mohlo být důvodem
--	--	---

		k přiznání ušlého zisku spojujícím se subjektům, což by ale znamenalo, že souhlasné stanovisko ÚOHS je negativnímu stanovisku Rady nadřazeno či jej přímo ruší. Takováto situace nicméně není v zákoně ani nikde jinde v důvodové zprávě popsána. I proto je třeba, aby v rámci návrhu zákona byly procesní mechanismy posuzování možného spojení na mediálním trhu jasně nastaveny, vymezeny role jednotlivých správních úřadů a provázanost jejich rozhodování. Konečně je pak třeba zdůraznit, že v případě, kdy by docházelo k majetkovému spojení dvou provozovatelů vysílání, jednalo by se z hlediska zákona č. 231/2001 Sb. o změnu licenčních podmínek podle ustanovení § 21 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. Návrh zákona o mediálních službách přitom nijak neřeší vztah procesu rozhodování Rady podle ustanovení § 21 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. k procesu posouzení spojení na mediálním trhu podle návrhu zákona o mediálních službách. Z hlediska průběhu správního řízení by zřejmě posouzení spojení na mediálním trhu dle návrhu zákona o mediálních službách muselo předcházet a muselo by být nutným předpokladem rozhodnutí o změně licenčních podmínek podle § 21 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. Bude proto přehlednější, kdyby zákon o mediálních službách odkazoval na výše uvedené ustanovení zákona č. 231/2001 Sb., nebo kdyby byl případně naopak novelizován zákon č. 231/2001 Sb. tak, aby v rámci ustanovení § 21 odkazoval na zákon o mediálních službách. Tato připomínka je zásadní (zejména pak pro případ, kdy by nebylo vyhověno připomínce k ustanovení § 6 návrhu zákona obecně).
§ 7 odst. 1 a 2 (dohromady)	1) Orgány veřejné správy jsou povinny každoročně nejpozději do 31. března oznámit Radě informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou v předcházejícím kalendářním roce zadaly u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy. Tuto informaci jsou povinny ve stejné lhůtě zveřejnit rovněž na svých internetových stránkách. Tato informace obsahuje alespoň – název poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy, u kterých byla reklama zadána, – je-li poskytovatel mediálních služeb nebo poskytovatel online platformy podle písmene a) součástí obchodní skupiny, název této skupiny; obce s méně než 100 000 obyvateli a právnické osoby, které tyto obce přímo nebo nepřímo kontrolují, tuto informaci neuvádějí, a – celkový roční výdaj na zadanou reklamu a částky vyplacené jednotlivým poskytovatelům mediálních služeb a poskytovatelům online platformy. Tuto informaci jsou orgány veřejné správy povinny ve stejné lhůtě zveřejnit rovněž na svých internetových stránkách. Způsob oznamování údajů do databáze stanoví Rada na svých internetových stránkách. Rada každý rok vyhotovuje	Pro lepší srozumitelnost by bylo vhodné přepracovat ustanovení odst. 1 tak, že by odst. 1 a 2 byly částečně sloučeny, resp. nahrazeny následujícím způsobem: 1) Orgány veřejné správy jsou povinny každoročně nejpozději do 31. března uvést do veřejné přístupné databáze, kterou vede Rada, informace o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou v předcházejícím kalendářním roce zadaly u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy. Tato informace obsahuje alespoň – název poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy, u kterých byla reklama zadána, – je-li poskytovatel mediálních služeb nebo poskytovatel online platformy podle písmene a) součástí obchodní skupiny, název této skupiny; obce s méně než 100 000 obyvateli a právnické osoby, které tyto obce přímo nebo nepřímo kontrolují, tuto informaci neuvádějí, a – celkový roční výdaj na zadanou reklamu a částky vyplacené jednotlivým poskytovatelům mediálních služeb a poskytovatelům online platformy. Tuto informaci jsou orgány veřejné správy povinny ve stejné lhůtě zveřejnit rovněž na svých internetových stránkách. Způsob oznamování údajů do databáze stanoví Rada na svých internetových stránkách. Rada každý rok vyhotovuje

	platformy podle písmene a) součástí obchodní skupiny, název této skupiny; obce s méně než 100 000 obyvateli a právnické osoby, které tyto obce přímo nebo nepřímo kontrolují, tuto informaci neuvádějí, a – celkový roční výdaj na zadanou reklamu a částky vyplacené jednotlivým poskytovatelům mediálních služeb a poskytovatelům online platformy. 2) Orgány veřejné správy, které zadávají reklamu podle odstavce 1, jsou povinny uvést údaje podle odstavce 1 do veřejně přístupné databáze, kterou vede Rada a která obsahuje informace o rozdělení výdajů orgánů veřejné správy mezi poskytovatele mediálních služeb a poskytovatele online platforem. Rada každý rok vyhotovuje zprávu o údajích z databáze, kterou zpřístupní na svých internetových stránkách. Způsob oznamování údajů do databáze stanoví Rada na svých internetových stránkách.	zprávu o údajích z databáze, kterou zpřístupní na svých internetových stránkách. Další odstavce by byly následně odpovídajícím způsobem přečíslovány. Tato připomínka je zásadní.
§ 7 odst. 1	1) Orgány veřejné správy jsou povinny každoročně nejpozději do 31. března oznámit Radě informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou v předcházejícím kalendářním roce zadaly u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy. Tuto	1) Navrhuje se, aby se povinnosti dané ustanovením § 7 odst. 1 nevztahovaly na reklamu v podobě jednotlivých smluv ve výši do 50 000 Kč včetně, kterou si orgán veřejné moci zadá u konkrétního poskytovatele. Takováto reklama je pak velmi omezená i z hlediska způsobů, kterými je šířena. Reklama takto malého rozsahu tak není způsobilá narušit mediální trh a její rozdělování by nemělo mít reálný vliv na fungování a postavení jednotlivých poskytovatelů mediálních služeb. Zde je možné odvolat se na to, že recitativ nařízení EMFA v bodě 72 zdůrazňuje, že stanovení jednotných pravidel transparentnosti rozdělování reklamy zadávané orgány veřejné správy má za cíl řešit stav, kdy dochází k informační asymetrii mezi účastníky mediálního trhu a narušení hospodářské soutěže, odrazování od investic a nepříznivému ovlivňování rovných podmínek na

	informaci jsou povinny ve stejné lhůtě zveřejnit rovněž na svých internetových stránkách. Tato informace obsahuje alespoň – název poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy, u kterých byla reklama zadána, – je-li poskytovatel mediálních služeb nebo poskytovatel online platformy podle písmene a) součástí obchodní skupiny, název této skupiny; obce s méně než 100 000 obyvateli a právnické osoby, které tyto obce přímo nebo nepřímo kontrolují, tuto informaci neuvádějí, a – celkový roční výdaj na zadanou reklamu a částky vyplacené jednotlivým poskytovatelům mediálních služeb a poskytovatelům online platformy.	vnitřním trhu pro mediální služby. Tomu odpovídá i argumentace obsažená ve zvláštní části důvodové zprávy k § 7. Ta uvádí, že „<i>veřejné prostředky určené na tyto účely jsou pro mnoho poskytovatelů mediálních služeb a poskytovatelů online platform důležitým zdrojem příjmů a přispívají k jejich hospodářské udržitelnosti. Cílem článku 25 nařízení je zajistit rovné podmínky pro účastníky mediálního trhu podporou transparentního a spravedlivého rozdělování hospodářských zdrojů.... Zadávání reklamy by mělo probíhat transparentně, nediskriminačně, proporcionálně a objektivně, aby se podpořila spravedlivá hospodářská soutěž na mediálním trhu</i>“. Reklama takto malého rozsahu, v důsledku omezené výše finančních prostředků, není takové povahy, že by měla dopady na mediální trh a přispívala k hospodářské udržitelnosti subjektů na tomto trhu působících. Shromažďování údajů o takovéto reklamě by tedy fakticky nepřispělo k získání údajů, na základě kterých by bylo možno zkoumat, zda je reklama v rámci mediálního trhu spravedlivě a transparentně rozdělována mezi jednotlivé subjekty. Zároveň povinnost shromažďovat informace i o reklamě takto malého rozsahu by znamenala nejen zatížení povinných subjektů, ale také výrazné rozšíření agendy a administrativní zátěže Rady, které návrh zákona už tak stanoví nové povinnosti, na jejichž plnění nemá dostačující lidské ani finanční zdroje, přičemž dle důvodové zprávy návrh zákona nepočítá s navýšením těchto zdrojů. Jako podpůrný argument je zde možné odvolat se na to, že s hranicí 50 000 Kč pracuje i zákon č. 340/2015 Sb., o registru smluv, v platném znění. Ten v ustanovení § 3 odst. 2 písm. h) uvádí, že povinnost uveřejnění prostřednictvím registru smluv se nevztahuje na smlouvu, jestliže výše hodnoty jejího předmětu je 50 000 Kč bez daně z přidané hodnoty nebo nižší. Pokud smlouva tuto hranici nepřekročí, není stanovena povinnost takovou smlouvu zveřejnit, a to bez ohledu na povahu povinného subjektu či povahu předmětu plnění takové smlouvy. Jako limitní hranice byla zákonodárcem zvolena hodnota 50 000 Kč bez DPH. Hranice finanční hodnoty smluv, které není nutné zveřejňovat, je zde přitom stanovena právě proto, aby nedocházelo k neúměrné administrativní zátěži povinných subjektů. Hranice 50 000 Kč je tudíž i v rámci zákona o registru smluv vymezena tak, že smlouvy o hodnotě nacházející se pod touto hranicí nemají dopad na dodržování zásad transparentnosti nakládání s veřejnými prostředky a zároveň jejich evidence je nadměrnou administrativní zátěží jak z hlediska daných subjektů, tak i státní správy. Na základě výše uvedeného se navrhuje upravit ustanovení § 7 odst. 1 návrhu zákona tím způsobem, že se toto ustanovení nebude vztahovat na reklamu v podobě jednotlivých smluv ve výši do 50 000 Kč včetně, kterou si orgán veřejné moci zadá u konkrétního poskytovatele. Tato připomínka je zásadní. 2) Návrh zákon zde, obdobně jako v případě ustanovení § 2 písm. d), rozlišuje mezi poskytovateli mediálních služeb a mezi online platformami, přičemž ale nespecifikuje, zda se jedná o všechny online platformy, nebo pouze ty online platformy, které mají "přístup k mediálnímu obsahu" (viz připomínka
--	--	--

		k ustanovení § 2 písm. d)). Není proto jasné, zda by Rada v databázi evidovala i údaje o výdajích na reklamu poskytnutým všem online platformám (ve smyslu definice online platform dle DSA). Je proto potřeba tuto nejasnost odstranit, aby zde nevznikla právní nejistota o tom, jaké údaje mají orgány veřejné správy Radě hlásit a jaké má pak Rada v databázi evidovat. Takováto případná právní nejistota by pak měla negativní dopad na orgány veřejné správy, neboť by neměly jistotu o svých povinnostech, a znamenala by i komplikaci pro správní praxi Rady. Tato připomínka je zásadní. 3) Navrhuje se změnit termín, ve kterém by orgány veřejné správy měly povinny každoročně nejpozději do 31. března oznámit Radě informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na jimi zadanou reklamu, a to z 31. března na 31. ledna. Zároveň se navrhuje stanovit tuto povinnost pro orgány veřejné správy až od kalendářního roku 2027. První věta § 7 odst. 1 by tudíž měla být formulována „Orgány veřejné správy jsou povinny každoročně od roku 2027 včetně nejpozději do 31. ledna oznámit Radě informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou v předcházejícím kalendářním roce zadaly u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy“. Důvodem pro požadovanou změnu termínu je potřeba stanovit takové datum, které by umožnilo Radě zahrnout informace, které jí budou orgány veřejné správy tímto způsobem poskytovat, do výroční zprávy o činnosti Rady, kterou je Rada povinna dle ustanovení § 6 odst. 1 a 2 zákona č. 231/2001 Sb. předkládat Poslanecké sněmovně ke schválení nejpozději do 30. dubna každého kalendářního roku. Stanovení dané povinnosti pro orgány veřejné správy od roku 2027 znamená, že orgány veřejné správy budou poprvé poskytovat dané informace za rok 2026, což umožní jak orgánům veřejné správy připravit se na poskytování předmětných informací Radě, tak umožní Radě vytvořit databázi, do které budou informace posílány. V případě, kdy by tato povinnost nebyla stanovena až od roku 2027, znamenalo by to, že by orgány veřejné správy musely zasílat už na začátku roku 2026 informace za rok 2025, které přitom během roku 2025 dosud neshromažďují; jejich kompletace a zaslání Radě by pro ně tudíž znamenalo značnou administrativní zátěž. Zároveň by mohla vzniknout právní nejistota pramenící z toho, že účinnost zákona o mediálních službách se předpokládá až od srpna 2025; mohlo by tudíž být pro orgány veřejné správy nejasné, zda by měly Radě poskytovat informace za celý rok 2025, nebo až od doby účinnosti zákona. V případě, kdy bude povinnost poskytovat informace Radě stanovena až od roku 2027, tato nejistota odpadne, neboť bude jasné patrné, že orgány veřejné správy budou na začátku roku 2027 poskytovat informace za celý rok 2026. Zároveň pak bude pro Radu jednodušší připravit se na to, že informace získané na začátku roku 2026 bude možno využít pro výroční zprávu Rady za rok 2026. Na základě výše uvedeného žádáme, aby termín, ve kterém by orgány veřejné správy měly povinny každoročně oznámit Radě
--	--	---

		informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na jimi zadanou reklamu, byl změněn z 31. března na 31. ledna, a zároveň aby tato povinnost byla pro orgány veřejné správy stanovena až od roku 2027 včetně. Tato připomínka je zásadní.
§ 7 odst. 2	2) Orgány veřejné správy, které zadávají reklamu podle odstavce 1, jsou povinny uvést údaje podle odstavce 1 do veřejně přístupné databáze, kterou vede Rada a která obsahuje informace o rozdělení výdajů orgánů veřejné správy mezi poskytovatele mediálních služeb a poskytovatele online platforem. Rada každý rok vyhotovuje zprávu o údajích z databáze, kterou zpřístupní na svých internetových stránkách. Způsob oznamování údajů do databáze stanoví Rada na svých internetových stránkách.	Návrh zákona zde ukládá Radě povinnost každoročně vyhodnocovat zprávu o údajích z databáze a zpřístupnit tuto zprávu na svých internetových stránkách. Návrh zákona zde nicméně neuvádí žádné datum v roce, ke kterému by Rada měla zprávu vytvořit a stanoveným způsobem zveřejnit. Z hlediska právní jistoty a též z hlediska nastavení procesních postupů a správní praxe Rady by bylo vhodné, aby toto datum bylo v návrhu zákona stanoveno. Možným termínem by zde mohl být například 31. března daného kalendářního roku. Tato připomínka je doporučující.
§ 7 odst. 3	3) Za účelem posouzení úplnosti informací podle odstavce 2 si může Rada vyžádat od orgánů veřejné správy další informace podle odstavců 1 až 4.	Z návrhu zákona není patrné, jaké konkrétní informace by Rada měla od orgánů veřejné správy vyžadovat, a proč by Rada měla vyžadovat, resp. kontrolovat údaje podle odst. 4. V případě, kdy by Rada měla monitorovat internetové stránky orgánů veřejné správy a zjišťovat, zda na nich zveřejňují kritéria a postupy pro zadávání reklamy, znamenalo by to pro ni další administrativní zátěž, přičemž už jen povinnosti vyplývající z povinnosti vytvoření a správy databáze překračují existující kapacity Rady a budou znamenat potřebu navýšení stávajících lidských zdrojů; povinnost monitorovat obsah internetových stránek orgánů veřejné správy by si pak vyžádala další navýšení zdrojů Rady. Z návrhu plyne, že tato databáze bude pokrývat zadávanou reklamu do všech typů mediálních služeb, tedy včetně tisku a online médií. Není v personálních, časových ani finančních možnostech Rady, aby procházela weby všech orgánů veřejné správy a kontrolovala, zda jsou tam předmětné informace uváděny. Návrh zákona nestanoví žádné sankční mechanismy, které může Rada uplatnit, pokud orgány veřejné správy informace o jimi zadané reklamě neuvedou, tj. neposkytnou tyto informace Radě; nesplnění této povinnosti nezakládá důvod k aplikaci opatření k nápravě dle § 8 návrhu zákona (neboť to lze uložit pouze poskytovatelům mediálních služeb) a zároveň není ani přestupkem dle § 9 návrhu zákona. Sankční mechanismy nelze

		uplatnit ani v případě, kdy orgány veřejné správy neodpoví Radě na žádost o poskytnutí informací potřebných k posouzení informací v databázi Tato připomínka je zásadní.
§ 7 odst. 4	4) Orgány veřejné správy aplikují pro zadávání reklamy transparentní, objektivní, přiměřená a nediskriminační kritéria a postupy, jejichž znění zveřejňují na svých internetových stránkách, a usilují, aby reklamu zadávaly tam, kde je to proveditelné, různým poskytovatelům mediálních služeb.	Jedná se o nově navrhovanou zásadní povinnost pro všechny orgány veřejné správy; všechny z nich budou muset mít povědomí o tom, že na svých internetových stránkách musí zveřejňovat kritéria pro zadávání reklamy. Z hlediska správní praxe je nicméně nejasné, jak a kým by měly být orgány veřejné správy o této povinnosti vůbec informovány a jaký správní orgán by případně dohlížel nad jejím dodržováním. Je zde nutné zdůraznit, že není v personálních, časových ani finančních možnostech Rady, aby procházela weby všech orgánů veřejné správy a kontrolovala, zda jsou tam předmětné informace uváděny. Zároveň vzhledem k tomu, že návrh zákona nestanovuje žádné sankce, které by vůči orgánům státní správy bylo možno uplatnit, pokud by tuto povinnost neplnily, není patrné, zda by případná kontrola plnění této povinnosti měla reálný dopad. Tato připomínka je doporučující.
§ 8 obecně	§ 8 (1) Jestliže poskytovatel mediální služby porušuje povinnosti stanovené v § 4 odst. 1 a 2, upozorní jej Ministerstvo kultury na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě. Na porušení ostatních povinností stanovených tímto zákonem upozorní poskytovatele mediální služby Rada a stanoví mu lhůtu k nápravě. (2) Délka lhůty k nápravě podle odstavce 1 musí být přiměřená charakteru porušené povinnosti. (3) Dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Ministerstvo kultury nebo Rada nezahájí řízení o přestupku.	1) S ohledem na strukturu ustanovení, kdy de facto v jednom odstavci je stanovena povinnost pro dva různé orgány, doporučujeme rozdělení do samostatných odstavců. Uvedené působí nepřehledně. Rovněž by bylo vhodné explicitně vyjádřit okruh přestupků v kompetenci Rady. Navrhuje se proto nahradit ustanovení § 8 níže uvedeným způsobem tak, že by bylo dané ustanovení rozděleno na § 8, ve kterém by byly vymezeny orgány dozoru, a § 8a, ve kterém by byly stanoveny opatření k nápravě. § 8 Orgány dozoru (1) Orgány příslušnými k výkonu dozoru nad dodržováním tohoto zákona (dále jen "orgán dozoru") jsou a) Ministerstvo kultury pro porušení povinností stanovené v § 4 odst. 1 a 2, b) Rada pro rozhlasové a televizní vysílání v ostatních případech § 8a Opatření k nápravě 1) Jestliže poskytovatel mediální služby porušuje povinnosti upozorní orgány dozoru na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě. Délka lhůty k nápravě musí být přiměřená charakteru porušené povinnosti. 2) Dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Ministerstvo kultury nebo Rada nezahájí řízení o přestupku. Tato připomínka je doporučující. 2) Institut opatření k nápravě je možné využít pouze vůči

		poskytovatelům mediálních služeb; není ho přitom možno využít vůči jiným subjektům, např. vůči orgánům veřejné správy. Zároveň tím, že v § 9 jsou uvedeny pouze celkem tři skutkové podstaty přestupků, tak Rada ani Ministerstvo kultury nemá možnost v ostatních případech vynutit plnění povinností, které návrh zákona ukládá. Je proto vhodné rozšířit možnost použití institutu opatření k nápravě i vůči dalším povinnostem, který návrh zákona ukládá subjektům dotčeným tímto zákonem. Tato připomínka je zásadní.
§ 9 obecně	1) Poskytovatel mediálních služeb se dopustí přestupku tím, že a) neumožní příjemcům služby snadný a přímý přístup k údajům uvedeným v čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083, b) nesplní oznamovací povinnost podle § 4 odst. 1 nebo 2. c) 2) Subjekt, který se účastní spojení na mediálním trhu a který není mikropodnikem, se dopustí přestupku tím, že nesplní oznamovací povinnost podle § 6 odst. 3. 3) Za přestupky podle odstavce 1 lze uložit pokutu do 10 000 Kč a za přestupky podle odstavce 2 lze uložit pokutu do 100 000 Kč. 4) Přestupky podle odstavce 1 písm. a) a odstavce 2 projednává Rada. Přestupky podle odstavce 1 písm. b) projednává Ministerstvo kultury.	Návrh zákona zde uvádí pouze tři skutkové podstaty přestupků; za porušení jakéhokoli jiného ustanovení zákona přitom pokutu uložit nelze. V důvodové zprávě by proto měla být uvedena argumentace, podle které dospěl předkladatel k závěru, že právě tato porušení zákona jsou natolik závažná, že zakládají důvod k zahájení řízení o přestupku a k uložení pokuty. Tato připomínka je doporučující.

§ 9 odst. 1	1) Poskytovatel mediálních služeb se dopustí přestupku tím, že a) neumožní příjemcům služby snadný a přímý přístup k údajům uvedeným v čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083, b) nesplní oznamovací povinnost podle § 4 odst. 1 nebo 2. c)	V rámci vymezení skutkových podstat jednotlivých přestupků je třeba pro větší právní jistotu vymezit tyto skutkové podstaty přímo v tomto zákoně namísto pouhého odkazu na článek 6 odst. 1) nařízení EMFA. Je poněkud matoucí, že je poskytovatelům v návrhu zákona explicitně stanovena povinnost poskytnout příslušné údaje ministerstvu, ale očekává se, že povinnost, aby stejné údaje snadno a přímo i sám zveřejnil, si poskytovatel zjistí z nařízení EMFA, přičemž pokud tak neučiní, stane se pachatelem přestupku. Tato připomínka je doporučující.
§ 5 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. (novelizace)	V § 5 odst. 2 se za písmeno d) vkládá nové písmeno e), které zní: „e) vyhodnocuje plnění přímo použitelného předpisu Evropské unie a v tomto vyhodnocení předkládá Evropské komisi na její žádost informace,“.	Radě z návrhu ustanovení plyne povinnost vyhodnocovat plnění nařízení EMFA v rámci ČR a předávat v tomto vyhodnocení Evropské unii na její žádost informace. Návrh tohoto ustanovení je nicméně v rozporu s článkem 27 nařízení EMFA, které uvádí, že „Do 8. srpna 2028 a poté každé čtyři roky Komise toto nařízení zhodnotí a podá zprávu Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru. Pro účely odstavce 1 zašlou členské státy a sbor Komise na její žádost příslušné informace“. Požadavek předkladatele návrhu zákona, aby Rada předávala Evropské komisi informace v té formě, kdy bude Rada sama vyhodnocovat plnění nařízení EMFA, je tudíž nadbytečný a neodpovídá nařízení EMFA. Důvodová zpráva k návrhu zákona přitom pouze uvádí, že za účelem plnění úkolu Evropské komise vyhodnocovat nařízení EMFA jsou členské státy povinny zaslat Komisi na její žádost vyžádané údaje, přičemž splněním této povinnosti návrh zákona pověřuje Radu jakožto regulační orgán podle nařízení EMFA; není nicméně zdůvodněno, proč návrh zákona ukládá zaslat Komisi tyto údaje tím způsobem, že Rada bude sama provádět zhodnocení nařízení EMFA. V konečném důsledku je tedy otázkou, zda tudíž návrh zákona o mediálních službách fakticky neukládá Radě větší povinnost, než jaká vyplývá z nařízení EMFA. Zároveň z návrhu zákona o mediálních službách není patrné, jakým způsobem by Rada měla nařízení EMFA vyhodnocovat a podle jakých kritérií. Na základě výše uvedeného by bylo lepším a jednodušším řešením, kdyby zde návrh zákona o mediálních službách vycházel přímo z textu článku 27 nařízení EMFA a Radu pouze pověřoval tím, aby Evropské komisi na její žádost zasílala informace potřebné k tomu, aby Komise mohla provést vyhodnocení plnění nařízení EMFA dle článku 27. Tato připomínka je zásadní.
K návrhu zákona obecně	Viz bod 7. obecné části důvodové zprávy (Předpokládáný hospodářský a finanční dopad navrhované právní úpravy na státní rozpočet, ostatní veřejné	V rámci navrhované právní úpravy jako celku se Radě ukládá několik nových povinností, které bude muset na základě návrhu zákona vykonávat. Jedná se především o povinnosti vyplývající z ustanovení § 5, podle kterého Rada bude muset posuzovat spojování na mediálním trhu (tak jak je vymezeno ve finálním řešení obsaženém v návrhu zákona), tak o povinnosti vyplývající z § 7, podle kterého Rada bude muset zpracovávat

	rozpočty a na podnikatelské prostředí České republiky)	údaje o reklamě zadávané orgány veřejné správy, spravovat databázi a vyhodnocovat údaje do formy každoroční zprávy. Další povinnosti pak Radě plynou i z ustanovení § 8 a § 9, na základě kterých by Rada v popsanych případech měla vydávat o opatřeních k nápravě a vést řízení o přestupcích. Není proto možno z pozice Rady souhlasit se závěry předkladatele, podle kterých je možné bez navýšení stávajících zdrojů pokrýt náklady, které budou muset orgány veřejné správy včetně Rady vynaložit na zabezpečení povinností vyplývajících jim z návrhu zákona, ze stávajících zdrojů. Předkladatel tyto své závěry opírá o analýzu uvedenou v bodě 7 obecné části důvodové zprávy „Předpokládaný hospodářský a finanční dopad navrhované právní úpravy na státní rozpočet, ostatní veřejné rozpočty a na podnikatelské prostředí České republiky“, přičemž v závěru analýzy označuje náklady vzniklé veřejné správě za zanedbatelné a řešitelné v rámci stávajících zdrojů. Předkladatel přitom v této části důvodové zprávy uvádí k povinnostem vyplývajícím z § 5 návrhu zákona následující : <i>„Při časové náročnosti 1 až 10 člověkodnů na zpracování oznámení a 10 případech ročně dosáhnou náklady na straně komerčních subjektů 0,405 mil. Kč. Náklady na straně RRTV budou mít formu prostředků vynaložených na přípravu posouzení, příp. řešení sporů, pokud žadatel o stanovisko nebude s výsledkem posouzení souhlasit. Pokud by se pracovalo s časovou náročností 10-22 člověkodnů na posouzení, náklady na opatření mohou při 10 kauzách za rok činit 0,405 mil. Kč až 0,891 mil. Kč za rok. Jednorázovým nákladem může být výdaj na přípravu pokynů, v jakých případech zamýšlené spojení Rada oznamovat.“</i> V první řadě není jasné, na základě jakých údajů došel předkladatel k závěru, že ročně bude posuzováno pouze 10 záměrů spojení na mediálním trhu. I kdybychom nicméně tento předpoklad uznali, tak by veřejné správě vznikly roční výdaje ve výši 0,405 mil. Kč až 0,891 mil. Kč, plus náklady na přípravu pokynů, které by dle této části důvodové zprávy měla Rada připravit pro subjekty plánující spojení na mediálním trhu. Vzhledem k tomu, že v řešení obsaženého v rámci návrhu zákona by spojování na mediálním trhu měla posuzovat Rada (viz připomínka k ustanovení § 6 návrhu zákona), tak by většinu takto popsanych nákladů nesla Rada. Finanční zdroje Rady přitom ale neumožňují, aby Rada popsané částky mohla bez dalšího na takovouto agendu uvolnit, zvláště vzhledem k tomu, že problematika spojování na mediálním trhu přesahuje odborné kapacity Rady a Rada by tudíž zřejmě musela využít externích subjektů (viz připomínka k ustanovení § odst. 4 návrhu zákona). Rozpočet Rady by tudíž měl být odpovídajícím způsobem navýšen. Stejně tak by pak měly být navýšeny i lidské kapacity Rady, resp. Úřadu, neboť v rámci současných kapacit není možno pokrýt ani časovou náročnost v člověkohodinách předpokládanou v důvodové zprávě. Další náklady pak Radě vzniknou na základě povinností vyplývajících z ustanovení § 7 návrhu zákona. Obecná část důvodové zprávy v tomto ohledu předpokládá, že se ustanovení § 7 bude vztahovat každoročně na přibližně 500 případů reklamy zadané orgány veřejné správy, přičemž Radě vzniknou náklady spojené se správou databáze, zpracováním poskytnutých údajů a vyhotovením roční zprávy. Ohledně vzniklých nákladů
--	--	---

		zde důvodová zpráva zde uvádí, že „<i>Při celkové pracovní náročnosti 250 člověkodní ve finančním vyjádření 1 mil. Kč) vychází cca 0,5 člověkodne na jednu zakázku; při rovném rozdělení potom 0,25 člověkodne na jednu zakázku u zadavatele a 0,25 člověkodne u Rady</i>“. Důvodová zpráva zde bohužel neuvádí celkovou výši finančních nákladů, které by podle tohoto předpokladu měly Radě vzniknout. Není ani patrné, na základě jakých podkladů došel předkladatel k odhadu počtu případů zadání reklamy, na které se bude ustanovení § 7 vztahovat, ani k odhadu časové náročnosti dané agendy na straně Rady. Bylo by proto vhodné, aby předkladatel uvedl, na základě jakých údajů došel k výše uvedeným předpokladům, a aby vyčíslil, jaká bude výše finančních nákladů vzniklých Radě. Přitom i v případě, kdybychom souhlasili se stávajícím odhadem předkladatele, nedá se souhlasit s tím, že by Rada mohla zajistit tuto agendu v rámci stávajících zdrojů, zvláště když jí z návrhu zákona vyplývají další povinnosti a agendy, které bude muset pokrýt. Na základě výše uvedeného proto požadujeme navýšení stávající rozpočtu a lidských kapacit Rady, resp. Úřadu Rady, a to o sedm osob v hlavním pracovním poměru. Tato připomínka je zásadní.
--	--	---

Vypořádání připomínkového řízení**k návrhu zákona o mediálních službách a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o mediálních službách)**

Návrh zákona byl prostřednictvím eKLEP dne 6. března 2025 rozeslán do meziresortního připomínkového řízení připomínkovým místům určeným Legislativními pravidly vlády, a dále Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, Českému telekomunikačnímu úřadu, Digitální a informační agentuře, Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Úřadu pro ochranu osobních údajů, Hospodářské komoře ČR, Asociaci krajů České republiky, Sdružení místních samospráv ČR a Svazu měst a obcí s termínem pro uplatnění připomínek do 3. dubna 2025.

Zásadní připomínky uplatnily Ministerstvo spravedlnosti, Ministerstvo zemědělství, Ministerstvo průmyslu a obchodu, Ministerstvo pro místní rozvoj, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, Ministerstvo práce a sociálních věcí, Odbor kompatibility Úřadu vlády, Český telekomunikační úřad, Digitální a informační agentura, Hospodářská komora ČR, Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, Úřad pro ochranu osobních údajů, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže a Svaz průmyslu a dopravy ČR.

Žádné připomínky neuplatnila tato připomínková místa: Ministerstvo obrany, Ministerstvo zahraničních věcí, Ministerstvo životního prostředí, Kabinet vedoucího Úřadu vlády, koordinátor digitální agendy vlády, ministr pro vědu, výzkum a inovace a předseda Rady pro výzkum, vývoj a inovace, ministr a předseda Legislativní rady vlády, zmocněnkyně vlády pro lidská práva, Asociace krajů České republiky, Sdružení místních samospráv ČR a Svaz měst a obcí.

Legislativně technické připomínky byly zváženy a pokud byly v souladu s Legislativními pravidly vlády, bylo jim vyhověno.

Všechny uplatněné zásadní připomínky byly vypořádány a materiál se předkládá vládě bez rozporu.

Číslo př.	Rezort	Ustanovení	Připomínka	Vypořádání
	MD	obecně	S ohledem na ustanovení čl. 40 odstavce 5 Legislativních pravidel vlády doporučujeme zvážit dílčí revizi návrhu ve smyslu převedení některých slov (např. „redakční pracovníci“ v § 3 a „orgány veřejné správy“ v § 7) do jednotného čísla.	Neakceptováno Použití jednotného čísla je upřednostňováno, ale obáváme se, že v daném případě by vedlo k nesrozumitelnosti textu.
	MD	§ 7 odst. 3	Doporučujeme upravit textaci § 7 odstavce 3, aby bylo dostatečně zřejmé, na které další informace odkazuje ve slovech „další informace podle odstavců 1 až 4“. Odkaz na odstavce 1 a 2 je zřejmý, jelikož tato ustanovení zmiňují povinnost orgánů veřejné správy zveřejnit konkrétní informace, nicméně z textace odstavců 3 a 4 dostatečně nevyplývají další informace, na které je odkazováno. Odstavec 3 neupravuje konkrétní informaci, kterou by si bylo možné vyžádat od orgánu veřejné správy, a navíc odkazuje sám na sebe. V odstavci 4 jsou stanoveny „zásady“ pro orgány veřejné správy při zadávání reklamy a jejich zveřejnění na internetových stránkách. Ani v tomto případě tedy není zřejmé, na jaké další informace, které je možné od orgánů veřejné správy získat, odstavec 3 odkazuje.	Akceptováno Ustanovení § 7 odst. 3 bylo upraveno následovně: „(3) Za účelem posouzení úplnosti informací podle odstavce 2 si může Rada vyžádat od orgánů veřejné správy další informace, zejména o uplatňování kritérií a postupů uvedených v odstavci 4. Orgány veřejné správy jsou povinny informace poskytnout.“
	MD	§ 9 odst. 3	Doporučujeme zvážit zvýšení horní hranice pokuty za nesplnění oznamovací povinnosti podle § 6 odstavce 3 nebo stanovit tuto hranici flexibilně, např. částí z obrátu subjektu účastnícího se spojení na mediálním trhu. Dle § 6 návrhu má Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) posuzovat záměr spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií,	Akceptováno Maximální výše pokuty za porušení oznamovací povinnosti podle § 6 odst. 3 byla zvýšena na 1 000 000 Kč. Taková horní hranice pokuty umožní Radě pro rozhlasové a televizní vysílání posoudit velikost a sílu konkrétního subjektu na mediálním trhu.

			nicméně při porušení oznamovací povinnosti podle § 6 odstavce 3 k takovému posouzení spojení ze strany Rady nemusí dojít. S ohledem na to, že lze očekávat, že dopad (často negativní) na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií bude tím výraznější, čím větší subjekty se spojí, domníváme se, že pokuta by měla mít odstrašující charakter zejména pro největší subjekty na mediálním trhu, pro které je však s ohledem na jejich místy i miliardový obrat navržená částka 100 000 Kč spíše symbolická a nedostatečně odstrašující.	
	MF	K názvu zákona	Název zákona je podle našeho názoru zavádějící, zákon neupravuje (jak ostatně vyplývá z § 1) mediální služby jako celek, ale pouze některé otázky s nimi spojené. Doporučujeme tuto skutečnost v názvu zákona zohlednit.	Akceptováno Název zákona byl upraven a zní „o některých podmínkách poskytování mediálních služeb a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o mediálních službách)“.
	MF	K názvu zákona	Doporučujeme vyčlenit změny souvisejících zákonů do samostatného (tzv. doprovodného) zákona – zjednodušilo by to systematiku zákona i jeho název.	Neakceptováno Vzhledem k velmi nízkému počtu měněných zákonů není vhodné vytvářet za účelem jejich změny další právní předpis.
	MF	§ 2 písm. a)	Doporučujeme zvážit přeformulování ustanovení, navržené znění se nám nejeví zcela přehledné. Dále za slovem „hospodářské“ je třeba vypustit čárku.	Vysvětleno V oblasti mediálních služeb jsou takto komplexní definice běžné a jejich výklad nezpůsobuje obtíže. Obdobně jako definice navržená v § 2 písm. a) je koncipována např. definice služby platformy pro sdílení videonahrávek v § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 242/2022 Sb. nebo definice audiovizuální mediální služby na vyžádání v § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 132/2010 Sb. Čárka za slovem „hospodářské“ byla vypuštěna.
	MF	§ 2 písm. e)	definice pojmu „orgán veřejné správy“ - Čl. 2 bod 18 zní: „orgánem nebo subjektem veřejné správy“ (se	Akceptováno

			rozumí) „národní vláda nebo orgán na nižší než celostátní úrovni, regulační orgán nebo subjekt, který je přímo či nepřímo kontrolován národní vládou nebo orgánem na nižší než celostátní úrovni;“. Domníváme se, že navržený pojem „orgán veřejné správy“ je nepřesný, dáváme ke zvážení jeho úpravu, např. „orgán veřejné moci“.	
	MF	§ 3 odst. 4	Není jasné, k čemu se slova „při výkonu práva na účinnou soudní ochranu při porušení práv dotčených osob“ vztahují	Akceptováno, vysvětleno. Podle Článku 4 odst. 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 (dále také jen „nařízení EMFA“) mají poskytovatelé mediálních služeb, jejich redakční pracovníci nebo jakékoli osoby, které z důvodu svého každodenního nebo profesního vztahu s poskytovatelem mediálních služeb nebo jeho redakčními pracovníky mohou mít informace týkající se novinářských zdrojů nebo důvěrné komunikace nebo informace umožňující identifikaci těchto zdrojů nebo této komunikace, právo na účinnou soudní ochranu v případech týkajících se porušení odst. 3 až 7 tohoto Článku. Tuto úpravu nařízení není třeba přebírat do návrhu zákona, protože právo na soudní ochranu vyplývá obecně z Listiny základních práv a svobod. Druhý pododstavec uvedeného ustanovení ale dále stanoví, že dotčené osoby mohou při výkonu svého práva na soudní ochranu požádat o pomoc samoregulační orgán. Tuto skutečnost upravuje § 3 odst. 4 návrhu zákona. Slova „při výkonu práva na účinnou soudní ochranu při porušení práv dotčených osob“ se tedy vztahují na poskytnutí pomoci ze strany samoregulačního orgánu

				dotčeným osobám při výkonu jejich práva na účinnou soudní ochranu v případě porušení Článku 4 nařízení EMFA. Ke zpřesnění byla první věta § 3 odst. 4 upravena následovně: „Na žádost poskytovatele mediálních služeb, jeho redakčních pracovníků nebo osoby, která má každodenní nebo profesní vztah s poskytovatelem mediálních služeb nebo jeho redakčními pracovníky, poskytne Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) kontakt na samoregulační orgán vedený v její evidenci, <u>který mohou tyto osoby požádat o pomoc při výkonu práva na účinnou soudní ochranu v případě porušení jejich práv</u> podle čl. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083¹⁾.“
	MF	§ 4 odst. 1	Doporučujeme legislativně upravit text tohoto odstavce, za slova “vede“ vložit slova „veřejně přístupnou“	Akceptováno Ustanovení bylo upraveno a zní: „Poskytovatel mediální služby je povinen oznámit údaje uvedené v čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083¹⁾ Ministerstvu kultury, které vede <u>veřejně přístupnou</u> evidenci poskytovatelů mediálních služeb na jeho internetových stránkách.“
	MF	§ 5 odst. 1	Doporučujeme pro větší přehlednost členění pomocí písmen.“	Neakceptováno Podle názoru předkladatele je ustanovení formulováno srozumitelně a jeho rozčlenění do písmen by naopak mohlo výklad zkomplikovat.
	MF	§ 7 odst. 1	Odstavec 1 doporučujeme rozdělit na dva, podle našeho názoru bude úprava přehlednější, a poslední větu odstavce přesunout do nového odstavce a	Akceptováno Ustanovení § 7 odst. 1 bylo rozděleno na dva odstavce v souladu s připomínkou.

			přeformulovat následovně „Informace podle odstavce 1 obsahuje alespoň tyto údaje:“.	
	MF	§ 7 odst. 3	Není možné v odstavci odkazovat na týž odstavec. Navíc není jasné o jaké „další informace podle odstavců 1 až 4“ by se mělo jednat. Odstavec 1 obsahuje taxativní výčet údajů, které mají být součástí informace o výši prostředků na reklamu, odstavec 2 povinnost zadávat informace do databáze a odstavec 4 povinnosti při postupu při zadávání reklamy. Ani z jednoho ustanovení podle našeho názoru nevyplývá, o jaké další informace by RRTV mohla žádat.	Akceptováno Ustanovení § 7 odst. 3 (nově odst. 4) bylo v souladu s Článkem 25 odst. 3 nařízení EMFA upraveno následovně: „(4) Za účelem posouzení úplnosti informací podle odstavce 3 si může Rada vyžádat od orgánů veřejné správy další informace, <u>zejména o uplatňování kritérií a postupů uvedených v odstavci 5.</u> “
	MF	§ 7 odst. 4	Doporučujeme za slovo „usilují“ vložit slova „o to“ a slova „tam, kde“ nahradit slovem „, pokud“.	Akceptováno Ustanovení bylo upraveno v souladu s připomínkou.
	MF	§ 9 odst. 3	S ohledem na znění odst. 1 je třeba nahradit v obou případech slovo „přestupky“ slovem „přestupek“.	Akceptováno
	MF	K důvodové zprávě – obecná část, bod 3	Máme za to, že v sedmém odstavci této části (na str. 15) má být namísto odkazu na „§ 2 odst. 1 písm. w) zákona o provozování vysílání“ uveden odkaz na „§ 5 odst. 1 písm. w) zákona o provozování vysílání“.	Akceptováno Chybný odkaz byl opraven.
	MF	K důvodové zprávě – obecná část, bod 2 a zvláštní část, k § 2	Na str. 13 a 26 doporučujeme uvést též úplné názvy dotčené legislativy EU (tj. směrnice 2002/58/ES, směrnice (EU) 2016/680, směrnice 2013/40/EU a nařízení Rady (ES) č. 139/2004) tak, jak je uvedeno i u jiných předpisů.	Akceptováno Úplné názvy předpisů EU byly doplněny.
	MF	K důvodové zprávě –	Na str. 19 doporučujeme uvést úplnou citaci uvedeného rozsudku ESLP (tj. Centro Europa 7 SRL a Di Stefano v. Itálie) tak, aby bylo jednoznačně identifikovatelné (tj.	Akceptováno Identifikace rozsudku byla doplněna.

		obecná část, bod 6	včetně data rozhodnutí a čísla stížnosti).	
	MPSV	§ 2	Zásadní připomínka Senát Parlamentu ČR ve svém usnesení č. 248 z 2. srpna 2023 vyzval vládu, aby se zabývala nedostatečnou právní úpravou on-line médií a připravila návrh zákona, který tuto oblast jasně definuje. Zároveň vyzval k řešení otázky vlivu veřejných funkcionářů na internetová média, jelikož současná právní úprava (§ 4a zákona o střetu zájmů) nezahrnuje on-line média, ačkoli jejich vliv roste na úkor tradičních médií (viz <i>Digital News Report 2024</i>). Zatímco otázka střetu zájmů spadá do působnosti Ministerstva spravedlnosti, definice médií náleží právě Ministerstvu kultury. Návrh zákona o mediálních službách sice rámcově vymezuje různé typy mediálních služeb, ale on-line média výslovně nedefinuje. Odkaz na unijní právní úpravu [čl. 2 odst. 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 ze dne 11. dubna 2024, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu a mění směrnice 2010/13/EU (Evropský akt o svobodě médií) ve spojení s čl. 3 písm. i) nařízení (EU) 2022/2065] není dostatečně konkrétní pro národní legislativu. Bez jasné definice on-line médií není možné efektivně rozšířit pravidla střetu zájmů ani další právní předpisy. Připojujeme se tedy k stanovisku Ministerstva spravedlnosti a považujeme za nezbytné doplnit tuto definici do návrhu zákona o mediálních službách, konkrétně do ustanovení § 2.	Vysvětleno Do doby přijetí nařízení EMFA byla otázka rozlišování mezi „klasickými“ médii (tištěný periodický tisk, rozhlasové a televizní vysílání šířené prostřednictvím vysílačů, kabelových rozvodů a satelitů) a médii šířenými online (tedy prostřednictvím internetu) relevantní. Uvedený evropský předpis ale tuto otázku do jisté míry vyřešil, neboť mediální služby definuje na základě jejich povahy, účelu a odpovědnosti za jejich obsah, avšak technologicky neutrálně. Definice „mediální služby“ obsažená v nařízení EMFA výslovně uvádí, že jejím hlavním účelem je poskytování pořadů nebo tiskových publikací „jakýmkoli prostředky“. Preambule EMFA doplňuje, že vnitřní trh mediálních služeb se od začátku 21. století výrazně změnil a je stále více digitální, přičemž v digitálním mediálním prostoru je přístup k mediálnímu obsahu a mediálním službám občanům a podnikům okamžitě dostupný na jejich osobních zařízeních. Platí to pro audiovizuální mediální služby, rozhlas i tisk, které jsou snadno přístupné na internetu (např. prostřednictvím online zpravodajských portálů nebo podcastů). Od doby přijetí uvedeného usnesení Senátu tedy došlo v oblasti regulace mediálních služeb k významnému posunu reprezentovanému nařízením EMFA, které upouští od rozlišování mezi mediálními službami šířenými tradičními

				způsoby a online mediálními službami (způsob, jakým jsou mediální služby šířeny se již tedy stává irelevantním). Ze stejného principu vychází i adaptační návrh zákona, jehož definice „mediální služby“ obsažená v § 2 písm. a) je rovněž technologicky neutrální a dopadá na všechny mediální služby bez ohledu na způsob jejich šíření. V tomto ohledu je tedy návrh zákona odpovědí na citované usnesení Senátu. Návrh zákona online média tedy výslovně nedefinuje, nicméně zcela umožňuje realizovat cíl rozšíření zákazu střetu zájmů o tento typ médií. Definice „mediální služby“ v návrhu zákona totiž stanoví, že se jedná o službu, která má povahu činnosti především hospodářské, a jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části je poskytování pořadů nebo tiskových publikací, za které poskytovatel mediální služby nese redakční odpovědnost, široké veřejnosti <u>jakýmkoli prostředky</u>. Online média jsou tedy v uvedené definici zahrnuta. Připomínka dále uvádí, že „odkaz na unijní právní úpravu [čl. 2 odst. 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 ze dne 11. dubna 2024, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu a mění směrnice 2010/13/EU (Evropský akt o svobodě médií) ve spojení s čl. 3 písm. i) nařízení (EU) 2022/2065] není dostatečně konkrétní pro národní legislativu“. Tato formulace se vztahuje k vymezení „online platformy“ použitému
--	--	--	--	---

				v definici „spojení na mediálním trhu“ v § 2 písm. d) návrhu zákona. Nařízení EMFA „online platformu“ definuje v čl. 2 odst. 9 pouhým odkazem na její definici v nařízení (EU) 2022/2065. Vzhledem k tomu, že tento předpis má povahu nařízení, je v něm obsažená definice online platformy přímo použitelná i v národním právním řádu. Odkaz na vymezení online platformy v nařízení (EU) 2022/2065 v § 2 písm. d) návrhu zákona je tedy zcela v souladu s přímou použitelností definice obsažené v nařízení (EU) 2022/2065, z níž vychází např. i současný návrh zákona o digitální ekonomice a o změně některých souvisejících zákonů.
	MPSV	§ 7	Doporučujeme upravit § 7, věta první, tak, aby bylo zřejmé, že se povinnost týká pouze zadávání přímo u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy, nikoliv u zprostředkovatelů, a bylo tak možné zákonnou povinnost plnit: „Orgány veřejné správy jsou povinny každoročně nejpozději do 31. března oznámit Radě informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou v předcházejícím kalendářním roce zadaly přímo u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy.“. Dle § 7 jsou orgány veřejné správy povinny oznámit do 31. března Radě pro rozhlasové a televizní vysílání informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou v předcházejícím kalendářním roce zadaly u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy. Ty však	Vysvětleno Připomínka je v rozporu se záměrem nařízení EMFA, který v definici „reklamy zadávané státem“ v čl. 2 odst. 19 výslovně uvádí, že se jedná o umístění, podporu, zveřejnění nebo šíření propagačního nebo sebepropagačního sdělení nebo veřejného oznámení či informační kampaň prostřednictvím jakékoli mediální služby či online platformy, obvykle za úplatu nebo jinou protihodnotu, jakýmkoli orgánem nebo subjektem veřejné správy, <u>pro</u> orgán nebo subjekt veřejné správy <u>nebo jeho jménem</u>. Preambule EMFA v bodě 73 zcela jasně stanoví, že „požadavky týkající se reklamy zadávané státem a zakázek na dodávky či služby by se měly vztahovat na veřejné prostředky přidělované přímo nebo nepřímo, například prostřednictvím specializovaných zprostředkovatelů, jako jsou

			těmito informacemi nedisponují. S ohledem na skutečnost, že se orgány veřejné správy řídí zákonem o veřejných zakázkách a dodavatele komunikačních služeb soutěží, nezadávají ve většině případů reklamu přímo poskytovatelům mediálních služeb nebo online platforem, ale reklamní služby objednávají prostřednictvím mediálních agentur, tj. zprostředkovatelů, které orgánům veřejné správy výše závazků vůči poskytovatelům mediálních služeb nebo online platforem nesdělují s ohledem na obchodní tajemství.	reklamní agentury a poskytovatelé reklamních burz“. Jedná se tedy o reklamu ve smyslu § 2 písm. f) návrhu zákona, kterou zadá orgán veřejné správy jak přímo u poskytovatele mediálních služeb nebo poskytovatele online platformy, tak prostřednictvím jiné osoby (např. příslušné agentury). Srov. také znění čl. 25 odst. 1 EMFA, který hovoří o „veřejných prostředcích nebo jakékoli jiné protihodnotě či výhodě, které orgány nebo subjekty veřejné správy přímo <u>či nepřím</u>o poskytují poskytovatelům mediálních služeb nebo poskytovatelům online platforem za reklamu zadávanou státem a zakázky na dodávky či služby, které s nimi uzavírají“. Nařízení EMFA v této souvislosti hovoří jasně a požaduje po orgánech veřejné správy, aby každoročně zpřístupnily veřejnosti informaci o tom, kolik činily jejich roční výdaje na reklamu a u jakých poskytovatelů mediálních služeb nebo online platforem byly služby zakoupeny. Orgán veřejné správy se nemůže této povinnosti zprostit tím, že uvede, že těmito informacemi nedisponuje, neboť příslušné služby za něj sjednává mediální agentura. Ve své smlouvě s mediální agenturou si proto musí vymínit, že od ní obdrží přesnou informaci, jaké finanční prostředky a komu byly poskytnuty na reklamu činěnou v jeho prospěch.
	MMR	K § 7 obecně	Zásadní připomínka	Vysvětleno Nařízení EMFA v definici „reklamy zadávané státem“ v čl. 2 odst. 19 uvádí, že se jedná o

		Zohlednění využívání mediálních agentur jako prostředníků mezi orgány veřejné správy a poskytovateli mediálních služeb v tržní praxi. V praxi dochází k přímému uzavření smlouvy mezi orgánem veřejné správy a poskytovatelem mediálních služeb pouze u zlomku nákupů mediálního prostoru. K nákupu mediálního prostoru dochází většinou prostřednictvím mediálních agentur, které podle našeho výkladu nespádají pod definici poskytovatele mediálních služeb podle § 2 písm. b) návrhu zákona, podle kterého je poskytovatelem mediálních služeb osoba, která nese redakční odpovědnost za výběr obsahu poskytované mediální služby a určuje způsob její organizace. Zadavatel vybírá mediální agenturu (nejčastěji formou veřejné zakázky) a definuje mediální kampaň specifikací cílové skupiny a parametricky zadaného cíle (např. počty zobrazení reklamy, TRPs – Kumulovaná sledovanost v konkrétní cílové skupině, v % požadovaný Reach1+ apod.). Teprve mediální agentura v rámci svých dalších obchodních vztahů kupuje na základě zadání orgánů veřejné správy mediální prostor u poskytovatelů mediálních služeb. Zadavatel reklamy, orgán veřejné správy, proto nedisponuje potřebnou mírou detailů o provozovateli platform, na nichž se reklama zobrazí. Samostatným případem je pak nakupování online display reklamy formou RTB (real-time-bidding). Nákup reklamního prostoru na online „tržisti“ se v takovém případě odehrává v reálném čase s vysokou frekvencí a reklama je zobrazována na platformách desítek až stovek subjektů, které do online „tržisti“	umístění, podporu, zveřejnění nebo šíření propagačního nebo sebepropagačního sdělení nebo veřejného oznámení či informační kampaň prostřednictvím jakékoli mediální služby či online platformy, obvykle za úplatu nebo jinou protihodnotu, jakýmkoli orgánem nebo subjektem veřejné správy, <u>pro</u> orgán nebo subjekt veřejné správy nebo <u>jeho jménem</u>. Preambule EMFA v bodě 73 zcela jasně stanoví, že „požadavky týkající se reklamy zadávané státem a zakázek na dodávky či služby by se měly vztahovat na veřejné prostředky přidělované přímo nebo nepřímo, například prostřednictvím specializovaných zprostředkovatelů, jako jsou reklamní agentury a poskytovatelé reklamních burz“. Srov. také znění čl. 25 odst. 1 EMFA, který hovoří o „veřejných prostředcích nebo jakékoli jiné protihodnotě či výhodě, které orgány nebo subjekty veřejné správy přímo či nepřímo poskytují poskytovatelům mediálních služeb nebo poskytovatelům online platform za reklamu zadávanou státem a zakázky na dodávky či služby, které s nimi uzavírají“. Je tedy zcela nepochybné, že evropská regulace žádá, aby se požadavky uvedené v čl. 25 nařízení EMFA týkaly jak reklamy (ve smyslu § 2 písm. f) návrhu zákona), kterou zadá orgán veřejné správy přímo u poskytovatele mediálních služeb nebo poskytovatele online platformy, tak reklamy, která je u těchto subjektů zadána pro něj nebo jeho jménem prostřednictvím jiné osoby (např.
--	--	--	---

		nabízejí volný prostor pro umístění reklamy (např. bannerů). Orgán veřejné správy z podstaty fungování této metody nemůže disponovat detailními informacemi o názvech a vlastnických strukturách (slovy zákona „obchodních skupinách“) těchto poskytovatelů mediálních služeb. Jak bylo vysvětleno, orgán veřejné správy, který nakupuje mediální prostor pro realizaci integrovaných mediálních kampaní (integrace napříč více mediatypy, médii) s cílem efektivního zásahu cílové skupiny, využívá služby specializovaných mediálních agentur, které mají pro plánování potřebný software a mediální data s legálním (zpoplatněným) přístupem. V takovém případě zadavatel (orgán veřejné správy) nedisponuje informací o celkové výši výdaje u konkrétního poskytovatele mediální služby, neboť cena je ovlivněna provizí mediální agentury a dalšími aspekty (množstevní sleva, bonusy apod.). Informace o navýšení, tedy o provizi, je součástí obchodního tajemství, a tudíž se jedná o zadavateli reklamy nepřístupnou informaci. Návrh zákona staví orgány veřejné správy před neřešitelnou situací, neboť údaje o výši investic očištěnou o provizi zprostředkovatele nelze zjistit, natož reportovat. Požadujeme tedy takovou úpravu zákonné povinnosti, která zohlední praxi fungování reklamního trhu. Zakotvení přímé spolupráce mezi poskytovateli mediálních služeb a Radou pro rozhlasové a televizní vysílání.	příslušné agentury). Nařízení EMFA v této souvislosti požaduje po orgánech veřejné správy, aby každoročně zpřístupnily veřejnosti informaci o tom, kolik činily jejich roční výdaje na reklamu a u jakých poskytovatelů mediálních služeb nebo online platforem byly služby zakoupeny. Orgán veřejné správy se nemůže této povinnosti zprostit tím, že uvede, že těmito informace nedisponuje, neboť příslušné služby za něj sjednává mediální agentura. Ta pouze pro orgán veřejné správy zajišťuje služby specifikované v příslušné smlouvě. Ve své smlouvě s mediální agenturou si proto orgán veřejné správy musí vymínit, že od ní obdrží přesnou informaci, jaké finanční prostředky a komu byly poskytnuty na reklamu činěnou v jeho prospěch, aby mohl splnit svou povinnost plynoucí z nařízení EMFA. Je-li tedy např. u nakupování online display reklamy formou RTB zcela vyloučeno, aby orgán veřejné správy věděl přesně kolik a komu hradí za reklamu (která splňuje definici obsaženou v § 2 písm. f) návrhu zákona), bude muset svou reklamu zadávat ode dne účinnosti čl. 25 nařízení EMFA jinými způsoby, které mu znalost takových informací zaručí. To platí i pro spolupráci s mediálními agenturami. Bude-li taková agentura odmítat uzavření smlouvy, podle níž bude muset orgánu veřejné správy za účelem splnění jeho zákonné povinnosti sdělit přesnou výši prostředků uhrazených za jeho reklamu u poskytovatelů mediálních služeb a online platforem, bude muset orgán veřejné správy
--	--	---	---

		Jsme si vědomi povinností, které orgánům veřejné správy ukládá čl. 25 nařízení č. 2024/1083, tzv. Evropský akt o svobodě médií. Souhlasíme s tím, aby Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) byla pověřena monitorováním rozdělení výdajů na reklamu zadávanou orgány veřejné správy mezi poskytovatele mediálních služeb a poskytovatele online platform a každoročně o tom podávala zprávu veřejnosti. Vzhledem k této činnosti Rady však považujeme za duplicitní, aby tytéž informace, ze kterých bude Rada připravovat svou zprávu, ještě navíc orgány veřejné správy samy zpracovávaly a zveřejňovaly. Požadujeme proto, aby orgánům veřejné správy byla uložena povinnost zveřejňovat až souhrnnou zprávu vypracovanou Radou. Tím by byla naplněna i povinnost z nařízení. Vzhledem k tomu, že všechna požadovaná data mají k dispozici mediální agentury a stejná data bude potřebovat Rada pro vytvoření zprávy, bylo by pro všechny strany nejméně administrativně náročné, aby jak poskytovatelé mediálních služeb, tak mediální agentury komunikovaly napřímo s Radou a samy zadávaly požadovaná data do informačního systému Rady. Bylo by zcela zbytečné, aby mediální agentury předávaly data nejprve na orgány veřejné správy a ty pak ta samá data vkládaly do informačního systému Rady. Naopak, Rada může zajistit propojení svého informačního systému se systémy mediálních agentur, data získaná od mediálních agentur napřímo agregovat a vytvořit z nich přehlednou zprávu. Vzhledem k popsáným zvyklostem na trhu a za účelem snížení administrativní zátěže orgánů veřejné správy	způsob nákupu reklamy těmto novým podmínkám přizpůsobit. Pokud jde o spolupráci mezi poskytovateli mediálních služeb a Radou pro rozhlasové a televizní vysílání, nařízení EMFA vyžaduje, aby informaci o výši poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou v předcházejícím kalendářním roce zadaly u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy, zpřístupňovaly veřejnosti samy orgány veřejné správy. Stejně tak jsou to tyto orgány, které tyto informace budou poskytovat Radě pro rozhlasové a televizní vysílání za účelem jejího monitoringu a zpracování příslušné zprávy podle čl. 25 odst. 3 nařízení EMFA. Poskytovatelům mediálních služeb v tomto ohledu nařízení EMFA žádnou povinnost neukládá a nebudou tedy ani nijak spolupracovat s Radou pro rozhlasové a televizní vysílání. Stejně tak nelze uvažovat o tom, že by povinnosti, které nařízení EMFA ukládá orgánům veřejné správy, byly přeneseny na mediální agentury, které k nákupu reklamy nemusejí být využívány a kterým nařízení žádné povinnosti neukládá. Nedomníváme se, že úprava navržená v § 7 odst. 1 návrhu zákona představuje pro orgány veřejné správy administrativní zátěž. Informacemi o tom, kolik a jakým poskytovatelům mediálních služeb a poskytovatelům online platform ze svého rozpočtu vyplatily za reklamu, budou muset disponovat a pouze je zveřejnit na svých
--	--	--	---

		proto požadujeme, aby mediální agentury reportovaly informace požadované nařízením přímo Radě. Využití registru smluv ke splnění zákonných povinností. Podle § 7 zákona č. 12/2020 Sb., o právu na digitální služby a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, jakož i podle § 6 odst. 2 správního řádu, platí, že správní orgán opatřuje podklady přednostně s využitím úřední evidence, do níž má přístup, a že orgán veřejné moci nevyžaduje údaje vedené v základním registru nebo agendovém informačním systému, které jsou mu zpřístupněné. Obecná souhrnná data o prostředcích vynaložených ze strany orgánů veřejné správy na služby poskytované mediálními agenturami (nicméně včetně jejich provize) zahrnujících i platby za služby poskytovatelů mediálního obsahu, si může Rada opatřit z veřejně přístupného registru smluv. V případech, v nichž došlo k uzavření smlouvy přímo mezi orgánem veřejné moci a poskytovatelem mediální služby, pak registr smluv obsahuje úplné informace o plněních poskytnutých na základě této přímé spolupráce (půjde nejčastěji o plnění poskytnutá broadcasterem audiovizuálního obsahu, typicky provozovatelem TV či rozhlasové stanice). Tyto informace tedy Rada nemá vůbec po orgánech veřejné správy (ani po poskytovatelích mediálních služeb či po mediálních agenturách) požadovat.	internetových stránkách, což za administrativní zátěž nelze považovat. Stejně informace pak pouze vloží do veřejně přístupné databáze na stránkách Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Účelem čl. 25 nařízení EMFA je, aby veřejnost měla k dispozici informaci o výši veřejných prostředků nebo jakékoli jiné protihodnotě či výhodě, které orgány nebo subjekty veřejné správy přímo či nepřímo zaplatily konkrétním poskytovatelům mediálních služeb nebo poskytovatelům online platform za reklamu a zakázky na dodávky či služby. Orgány veřejné správy ve smyslu nařízení EMFA je přitom třeba rozumět mj. i každou obec a její obecní úřad. Navrhované vyhledávání v registru smluv ze strany Rady pro rozhlasové a televizní vysílání si lze proto těžko z pohledu administrativní náročnosti představit. Jak ale bylo uvedeno výše, administrativní zátěž na straně orgánů veřejné správy ve vztahu k oznamovací povinnosti vůči RRTV vůbec nevznikne, neboť tyto orgány pouze do databáze vedené RRTV vloží informace, jejichž znalost jim nařízení EMFA ukládá a které již budou mít k dispozici za účelem jejich zveřejnění na svých internetových stránkách. Samotné jejich zanesení do databáze na stránkách RRTV je zcela zanedbatelnou administrativní zátěží.	
	MMR	§ 7 odst. 4	Zásadní připomínka	Akceptováno, vysvětleno

		V § 7 požadujeme odstavec 4 vypustit, resp. přizpůsobit tak, aby nevylučoval aplikaci povinností vyplývajících ze zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“). K uvedenému nabízíme naši součinnost. Odůvodnění: Čl. 25 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 ze dne 11. dubna 2024, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu a mění směrnice 2010/13/EU (Evropský akt o svobodě médií), sice obsahuje uvedené povinnosti, zároveň však uvádí, že „Tímto článkem není dotčeno zadávání veřejných zakázek a dohod o udělení koncesí podle pravidel Unie pro zadávání veřejných zakázek ...“. Obáváme se však, že aktuální znění § 7 odst. 4 návrhu zákona by bylo interpretováno jako lex specialis vůči ZZVZ a umožňovalo by vyhnutí se aplikaci zadávacího řízení podle ZZVZ. Odstavec 72 odůvodnění nařízení uvádí: „Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU (20) se zejména nevztahuje na veřejné zakázky na služby týkající se pořízení, tvorby, produkce nebo koprodukce programového materiálu určeného pro audiovizuální mediální služby nebo rozhlasové mediální služby. Pravidla pro veřejné prostředky určené na reklamu zadávanou státem a zakázky na dodávky či služby v jednotlivých médiích, pokud jsou přijata, se v jednotlivých členských státech značně liší. To by mohlo vést k informační asymetrii mezi účastníky mediálního trhu a mít negativní dopad na přeshraniční hospodářskou činnost na vnitřním trhu pro mediální	Čl. 25 odst. 1 nařízení EMFA stanoví, že veřejné prostředky, které orgány veřejné správy přímo nebo nepřímo poskytují poskytovatelům mediálních služeb nebo poskytovatelům online platform za reklamu, se poskytují podle transparentních, objektivních, přiměřených a nediskriminačních kritérií, která jsou předem zpřístupněna veřejnosti, a prostřednictvím otevřených, přiměřených a nediskriminačních postupů. V tomto smyslu je formulován i § 7 odst. 4 návrhu zákona. V tomto ohledu má ale nařízení EMFA na mysli kritéria a postupy, které jsou podle bodů 72 a 73 preambule vztaženy k pluralitě poskytovatelů mediálních služeb a online platform a jejich rovným příležitostí na mediálním trhu. Nejedná se tedy o kritéria nebo postupy, které by souvisely s povinnostmi při zadávání veřejných zakázek. Čl. 25 jasně stanoví, že jeho úprava nijak neovlivňuje oblast zadávání veřejných zakázek a dohod o udělení koncesí podle pravidel Unie pro zadávání veřejných zakázek. Při zadávání reklamy ve smyslu čl. 25 tedy musí orgány veřejné správy postupovat tam, kde je to třeba, podle zákona o zadávání veřejných zakázek. A vedle toho by měly v oblasti výběru konkrétních poskytovatelů mediálních služeb a poskytovatelů online platform aplikovat při zadávání reklamy transparentní, objektivní, přiměřená a nediskriminační kritéria a postupy, jejichž znění zveřejňují na svých internetových stránkách, a usilovat, aby reklamu zadávaly tam, kde je to
--	--	---	---

			služby. Především to však může narušovat hospodářskou soutěž, odrazovat od investic a nepříznivě ovlivňovat rovné podmínky na vnitřním trhu pro mediální služby.“ Máme za to, že povinnost uvedená v § 7 odst. 4 by se tedy měla zřejmě vztahovat jen na případy, kdy se na zadávání reklamy nevztahuje ZZVZ na základě uvedené výjimky [§ 29 odst. 1 písm. i) ZZVZ], a to zřejmě jen v případech, že jde svojí hodnotou o plnění přesahující finanční limit pro nadlimitní veřejnou zakázku (neboť EU má obecně pravomoc pouze vůči nadlimitním veřejným zakázkám).	proveditelné, různým poskytovatelům mediálních služeb. K vyloučení nejasností proto navrhuje doplnit § 7 odst. 4 následovně: „(4) Pokud jde o pluralitu mediálních služeb a online platform, aplikují orgány veřejné správy při zadávání reklamy transparentní, objektivní, přiměřená a nediskriminační kritéria a postupy, jejichž znění zveřejňují na svých internetových stránkách, a usilují, aby reklamu zadávaly tam, kde je to proveditelné, různým poskytovatelům mediálních služeb. Předpisy o zadávání veřejných zakázek zůstávají nedotčeny.“
	MMR	§ 1	V § 1 doporučujeme slovo „navazuje“ nahradit slovy „upravuje v návaznosti“ a slova „a upravuje“ doporučujeme vypustit. Doporučujeme zvážit zavedení legislativní zkratky pro Ministerstvo kultury z důvodu opakovaného užití v textu. Doporučujeme do důvodové zprávy výslovně uvést, že předkladatel spatřuje v navrženém datu nabytí účinnosti dnem 8. srpna 2025 naléhavý obecný zájem, jak vyplývá z § 9 zákona o Sbírce zákonů a mezinárodních smluv.	Akceptováno Akceptováno Akceptováno
	MMR	§ 6 odst. 1	Zásadní připomínka Navržená notifikační kritéria jsou dle našeho názoru příliš obecná a pro poskytovatele mediálních služeb nejasná. Je nutné specifikovat kritéria podle mediálního trhu, včetně sledovanosti, reklamy, zisku a obrátu. Současně by měla být kritéria sladěna i s úpravou pro	Vysvětleno Čl. 22 odst. 1 nařízení EMFA ukládá členským státům povinnost upravit hmotněprávní pravidla, která umožní posouzení spojování na mediálním trhu, která by mohla mít významný dopad na pluralitu a redakční nezávislost médií. MK toto

			ÚOHS, a to včetně nižších limitů obratu a zavedení tzv. call-in pravomoci pro zpětnou notifikaci.	zadání splňuje návrhem § 6 odst. 2, podle něhož se za spojení na mediálním trhu uvedené kvality považuje takové spojení, které zahrnuje subjekt, který není mikropodnikem. Žádný ze subjektů, který má reálný vliv na mediální pluralitu na českém mediálním trhu nebo může ovlivnit nezávislost médií, nemá povahu mikropodniku, ani nelze předpokládat, že by takový případ v budoucnu nastal. Definice mikropodniku je zavedena v Doporučení Komise ze dne 6. května 2003 týkající se definice mikropodniků, malých a středních podniků a je uvedena i v důvodové zprávě k návrhu zákona. Neplatí tedy, že by byla pro poskytovatele mediálních služeb nejasná. Definice mikropodniku zahrnuje též kritérium obratu, které připomínka zmiňuje. Vymezení povinných subjektů respektuje i princip přiměřenosti, protože z posouzení se vyjímají subjekty, které nemají reálnou tržní sílu, a administrativa takového úkonu by byla zatěžující jak pro subjekty trhu, tak regulátora. Zavedení specifických kritérií pro oznámení spojování, stejně jako pravomoc regulátora revidovat podmínky přezkumu není na místě vzhledem k tomu, že posouzení spojování nemá charakter povolovacího řízení. Samo nařízení uvádí, že toto posouzení je odlišné od posuzování podle obecných pravidel hospodářské soutěže. Na druhou stranu ÚOHS může využít stanovisko specializovaného regulátora pro mediální oblast v případě, že bude posuzovat tytéž subjekty dle
--	--	--	--	---

				svých kritérií. Mediální trh je svým způsobem specifický, neboť i menší subjekty mohou významně přispívat k jeho pluralitě. Na druhou stranu může snaha po kvalitní mediální službě na malém trhu vést za účelem ekonomické udržitelnosti ke spojování s dalšími subjekty, z čehož může mít národní trh a veřejnost v daném členském státě prospěch. Z toho důvodu není vhodné posuzovat trh čistě ekonomickými ukazateli, i nařízení EMFA zmiňuje, že je třeba vzít v potaz např. záruky redakční nezávislosti nebo dopady na veřejné mínění.
	MMR	§ 6 odst. 3	Zásadní připomínka Lhůta 6 měsíců pro oznámení spojení je nejasná – není určeno, od kterého okamžiku se počítá (podání návrhu k ÚOHS, založení projektu, zápis do rejstříku apod.).	Akceptováno, vysvětleno Ustanovení bylo doplněno, aby bylo zřejmé, že jde o lhůtu 6 měsíců před uzavřením smlouvy zakládající spojení.
	MMR	§ 6 odst. 4	Zásadní připomínka Navržená kritéria jsou pro posouzení vlivu spojení soutěžitelů na mediálním trhu nedostatečná. ÚOHS by měl hodnotit specifika mediálního trhu (sledovanost, prodané výtisky, vlastnictví dalších médií) a vypracovat podrobnou metodiku. Dále by měla být zavedena povinnost následné kontroly dopadu spojení s možností uložit opatření nebo zrušit spojení.	Vysvětleno Návrh znění § 6 vychází striktně z požadavků čl. 22 nařízení EMFA, včetně odstavce 4, který ukládá Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, aby při posuzování záměru spojení na mediálním trhu vyhodnotila přesně ta kritéria, která nařízení EMFA vyžaduje. Je třeba zdůraznit, že posouzení podle čl. 22 nařízení EMFA je zcela specifickým hodnocením, zcela nezávislým a odlišným od posuzování, které může k danému spojení podniků probíhat na ÚOHS podle předpisů v jeho působnosti. Sam čl. 22 v odst. 1 upozorňuje, že jím upravené posouzení spojení na mediálním trhu je odlišné od posouzení podle unijních nebo vnitrostátních předpisů o hospodářské soutěži, včetně posouzení podle pravidel pro kontrolu

				fúzí. Spojení na mediálním trhu se podle § 6 návrhu zákona bude posuzovat výlučně za účelem hodnocení jeho dopadu na pluralitu a redakční nezávislost médií. Vedle toho může být záměr spojení posuzován i podle předpisů v kompetenci ÚOHS, ale takové posuzování není nijak provázáno s posouzením podle § 6 návrhu zákona (čl. 22 nařízení EMFA). Z čl. 22 nařízení EMFA nelze rovněž dovodit, že výsledkem posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být povolení, resp. zákaz takového spojení. Záměrem jeho úpravy je pouze to, aby regulační orgán pro mediální služby (v případě ČR se jedná o RRTV) posoudil a zhodnotil spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií na vnitrostátním trhu, resp. na vnitřním trhu EU.
	MMR	§ 6 odst. 6	Zásadní připomínka Stanovisko Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „RRTV“) není závazné a není jasné, zda ho musí ÚOHS zohlednit či odůvodnit odchylku. Doporučujeme zavést povinnost ÚOHS odůvodnit, proč případně stanovisko RRTV nezohlednil, aby role RRTV nebyla oslabena.	Vysvětleno Spojení na mediálním trhu podle § 6 návrhu zákona bude RRTV posuzovat výlučně za účelem hodnocení jeho dopadu na pluralitu a redakční nezávislost médií, tedy z pohledu její regulační kompetence. Záměrem této úpravy je pouze to, aby regulační orgán pro mediální služby (RRTV) posoudil spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií na vnitrostátním trhu, resp. na vnitřním trhu EU, a zhodnotil takový případný dopad. Nařízení EMFA nevyžaduje, aby takové posouzení jakkoli ovlivňovalo nebo bylo provázáno s procesem

				posuzování podle předpisů o hospodářské soutěži, naopak stanoví, že tyto procesy jsou zcela samostatné. Z tohoto důvodu proto nelze jakkoli zavazovat Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, aby byl povinen zohlednit stanovisko RRTV.
	MMR	§ 9	Zásadní připomínka Horní hranice pokuty 100 000 Kč za porušení notifikační povinnosti je příliš nízká oproti pokutám za podobná porušení v jiných oblastech (např. hospodářská soutěž). Doporučujeme tuto hranici navýšit, aby sankce odpovídala závažnosti porušení a účinněji motivovala ke splnění povinností.	Akceptováno Maximální výše pokuty za porušení oznamovací povinnosti podle § 6 odst. 3 byla zvýšena na 1 000 000 Kč. Taková horní hranice pokuty umožní Radě pro rozhlasové a televizní vysílání posoudit velikost a sílu konkrétního subjektu na mediálním trhu.
	MPO	§ 6 odst. 1	Zásadní připomínka Notifikační kritéria nejsou dostatečně vymezená V návrhu nejsou jakkoliv vymezena notifikační kritéria, na základě kterých je rozlišováno mezi spojeními, která podléhají posouzení RRTV a která nikoliv. Návrh pouze přebírá obecnou formulaci z čl. 22 odst. 1 nařízení EMFA, na základě které posuzuje RRTV ta spojení na mediálním trhu, která mohou mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií. Pro poskytovatele mediálních služeb je však tato formulace bez uvedení bližších kritérií nejednoznačná a jen obtížně posouditelná v konkrétní situaci. Notifikační kritéria by proto měla být upřesněna a upravena tak, aby odpovídala specifikům mediálního trhu. Zároveň by měla být notifikační kritéria shodně upravena i pro ÚOHS v zákoně č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, aby byla spojení na mediálním posouzena vždy	Vysvětleno Čl. 22 odst. 1 nařízení EMFA ukládá členským státům povinnost upravit hmotněprávní pravidla, která umožní posouzení spojování na mediálním trhu, která by mohla mít významný dopad na pluralitu a redakční nezávislost médií. MK toto zadání splňuje návrhem § 6 odst. 2, podle něhož se za spojení na mediálním trhu uvedené kvality považuje takové spojení, které zahrnuje subjekt, který není mikropodnikem. Žádný ze subjektů, který má reálný vliv na mediální pluralitu na českém mediálním trhu nebo může ovlivnit nezávislost médií, nemá povahu mikropodniku, ani nelze předpokládat, že by takový případ v budoucnu nastal. Domníváme se tedy, že takové vymezení odpovídá charakteru mediálního trhu a notifikační kritéria jsou tedy jasně vymezena. Nedomníváme se, že vymezení prostřednictvím definice mikropodniku by bylo pro poskytovatele mediálních služeb nejednoznačné nebo špatně

			z obou hledisek – mediální plurality i hospodářské soutěže. Notifikační kritéria musí být stanovena jako dostatečně určitá tak, aby skutečně odrážela postavení mediální služby na trhu. Tu signalizují především podíly na publiku, reklamě, zisku a obratu. Obratová notifikační kritéria by měla být stanovena nižší, než jak jsou upravena v § 13 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Pluralitu médií může ovlivnit i spojení na nižší úrovni, než jak je tomu v případě běžných soutěžitelů. Notifikační kritéria by mohla být také doplněna tzv. call-in pravomocí RRTV i ÚOHS, která jim umožní vyžádat si notifikaci zpětně u některých spojení, která notifikační kritéria nenaplnila, pokud i přesto mohou narušit hospodářskou soutěž či pluralitu médií.	posouditelné. Definice mikropodniku je zavedena v Doporučení Komise ze dne 6. května 2003 týkající se definice mikropodniků, malých a středních podniků a je uvedena i v důvodové zprávě k návrhu zákona. Je zcela jasná a pracuje mj. i s kritériem obratu, které připomínka zmiňuje. Zavádění specifických kritérií pro oznámení spojování, stejně jako pravomoc regulátora revidovat podmínky přezkumu, není na místě vzhledem k tomu, že posouzení spojování nemá charakter povolovacího řízení. Je třeba zdůraznit, že posouzení podle čl. 22 nařízení EMFA je zcela specifickým hodnocením, zcela nezávislým a odlišným od posuzování, které může k danému spojení podniků probíhat na ÚOHS podle předpisů v jeho působnosti. Sám čl. 22 v odst. 1 upozorňuje, že jím upravené posouzení spojení na mediálním trhu je odlišné od posouzení podle unijních nebo vnitrostátních předpisů o hospodářské soutěži, včetně posouzení podle pravidel pro kontrolu fúzí. Spojení na mediálním trhu se podle § 6 návrhu zákona bude posuzovat výlučně za účelem hodnocení jeho dopadu na pluralitu a redakční nezávislost médií. Vedle toho může být záměr spojení posuzován i podle předpisů v kompetenci ÚOHS, ale takové posuzování není nijak provázáno s posouzením podle § 6 návrhu zákona (čl. 22 nařízení EMFA).
	MPO	§ 6 odst. 3	Zásadní připomínka Navrhovaná úprava obsahuje příliš neurčité formulace	Akceptováno

			Podle § 6 odst. 3 návrhu je subjekt, který se účastní spojení na mediálním trhu, povinen oznámit Radě záměr svého spojení podle odstavce 1 alespoň 6 měsíců předem. Není však blíže specifikováno, ke které dni se lhůta 6 měsíců předem počítá. V úvahu přichází hned několik variant – podání návrhu na povolení spojení soutěžitelů k ÚOHS, založení projektu fúze do Sbírky listin, schválení projektu, rozhodný den, podání návrhu na zápis do rejstříku nebo den zápisu.	Ustanovení bylo doplněno, aby bylo zřejmé, že jde o lhůtu 6 měsíců před uzavřením smlouvy zakládající spojení.
	MPO	§ 6 odst. 4	Zásadní připomínka Posuzovaná kritéria musí být zpřesněna a rozšířena Navrhované znění zákona o mediálních službách přebírá doslovné znění kritérií, která jsou členské státy povinny při posuzování spojení soutěžitelů na mediálním trhu zohlednit, jak jsou upravena v čl. 22 nařízení EMFA. To ovšem není pro dostatečné posouzení vlivu spojení soutěžitelů na mediální pluralitu dostačující. Ruku v ruce s rozšířením kompetencí RRTV by měla jít úprava posuzování spojení a mediálním trhu ze strany ÚOHS, který by měl hodnotit kritéria specifická pro mediální trh – sledovanost, prodané výtisky a další ukazatele postavení služby na mediálním trhu i podíl na příbuzných trzích (tj. vlastnictví ostatních typů médií). Ke způsobu posuzování jednotlivých ukazatelů musí být vypracována podrobná metodika, k jejímuž vypracování může zavazovat přímo zákon. Aby byla kontrola spojování soutěžitelů dostatečně účinná, měla by mít RRTV povinnost provádět po několika letech dodatečnou kontrolu dopadů na pluralitu médií, na základě které by mohl ÚOHS spojení zrušit nebo uložit médiu dodatečná opatření, jestliže	Vysvětleno Návrh § 6 vychází striktně z požadavků čl. 22 nařízení EMFA, včetně odstavce 4, který ukládá Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, aby při posuzování záměru spojení na mediálním trhu vyhodnotila přesně ta kritéria, která nařízení EMFA vyžaduje. Tato kritéria evropský zákonodárce považuje za dostatečná pro naplnění účelu posuzování spojení na mediálním trhu podle čl. 22 nařízení EMFA. Je třeba zdůraznit, že posouzení podle čl. 22 nařízení EMFA je zcela specifickým hodnocením, zcela nezávislým a odlišným od posuzování, které může k danému spojení podniků probíhat na ÚOHS podle předpisů v jeho působnosti. Sám čl. 22 v odst. 1 upozorňuje, že jím upravené posouzení spojení na mediálním trhu je odlišné od posouzení podle unijních nebo vnitrostátních předpisů o hospodářské soutěži, včetně posouzení podle pravidel pro kontrolu fúzí. Spojení na mediálním trhu se podle § 6 návrhu zákona bude posuzovat výlučně za účelem hodnocení jeho dopadu na pluralitu a redakční nezávislost médií. Vedle toho

			vyjde najevo, že spojení bylo povoleno na základě nepravdivých nebo neúplných informací nebo pokud účastníci řízení neplní stanovené podmínky.	může být záměr spojení posuzován i podle předpisů v kompetenci ÚOHS, ale takové posuzování není nijak provázáno s posouzením podle § 6 návrhu zákona (čl. 22 nařízení EMFA). Posouzení prováděné regulačním orgánem pro oblast mediálních služeb (Radou pro rozhlasové a televizní vysílání) je výlučně v její kompetenci a nepředpokládá žádné zapojení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Připomínka, podle níž by spojení na mediálním trhu měl posuzovat souběžně ÚOHS podle nových kritérií zpracovaných pro specifika mediálního trhu, tak jde přímo proti záměru čl. 22 odst. 1 (posledního pododstavce) nařízení EMFA. Z čl. 22 nařízení EMFA nelze dovodit, že výsledkem posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být povolení, resp. zákaz takového spojení. Záměrem jeho úpravy je pouze to, aby regulační orgán pro mediální služby (v případě ČR se jedná o RRTV) posoudil spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií na vnitrostátním trhu, resp. na vnitřním trhu EU a zhodnotil takový případný dopad. Neexistuje tedy ani opora pro případné zpětné přezkoumávání konkrétních spojení nebo dokonce pravomoc spojení zrušit. Kromě toho, že připomínka opět navrhuje zapojení ÚOHS, jehož posuzování článek 22 nařízení EMFA výslovně odděluje, lze si těžko představit dopad případného zpětného rušení spojení na mediálním trhu.
	MPO	§ 6 odst. 6	Zásadní připomínka	Vysvětleno

		Z návrhu není zřejmá právní povaha stanoviska Rady Podle návrhu posuzuje Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (RRTV) spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií. Podle odstavce 6 má být stanovisko RRTV „zasláno na vědomí” Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (ÚOHS). Je zjevné, že se nejedná o závazné stanovisko ve smyslu § 148 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Není však jisté, jestli se jedná o podklad k rozhodnutí ÚOHS, se kterým se rozhodující orgán musí v odůvodnění vypořádat v případě, kdy se od vyjádřeného názoru odchýlí. Úmysl zákonodárce se zde vydává spíše opačným směrem – směrem k vytvoření stanoviska jako bezzubého nástroje, který ÚOHS ve svém rozhodování nemusí jakkoliv zohlednit. Podle výkladových ustanovení nařízení by přitom zapojení vnitrostátních regulačních orgánů do posuzování spojování na mediálním trhu mělo být podstatné, například prostřednictvím zajištění toho, aby jejich názory byly zohledněny při posuzování z hlediska hospodářské soutěže (bod 65 preambule nařízení). Úřad pro ochranu hospodářské soutěže by měl mít přinejmenším povinnost odůvodnit, proč se od stanoviska RRTV odchýlil, respektive proč povolil spojení, ke kterému vydala RRTV zamítavé stanovisko. Způsob, jakým je stanovisko RRTV upraveno v současném návrhu, by vedlo ke stavu, kdy může být stanovisko regulačního orgánu zcela ignorováno. Tím by byla role regulačního orgánu v celém procesu	Spojení na mediálním trhu podle § 6 návrhu zákona bude RRTV posuzovat výlučně za účelem hodnocení jeho dopadu na pluralitu a redakční nezávislost médií, tedy z pohledu její regulační kompetence. Záměrem této evropské úpravy je to, aby regulační orgán pro mediální služby (RRTV) posoudil spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií na vnitrostátním trhu, resp. na vnitřním trhu EU, a zhodnotil takový případný dopad. Nařízení EMFA nevyžaduje, aby takové posouzení jakkoli ovlivňovalo nebo bylo provázáno s procesem posuzování podle předpisů o hospodářské soutěži, naopak stanoví, že tyto procesy jsou zcela samostatné. Z čl. 22 nařízení EMFA nelze rovněž dovodit, že výsledkem posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být povolení, resp. zákaz takového spojení. Záměrem jeho úpravy je pouze to, aby regulační orgán pro mediální služby (v případě ČR se jedná o RRTV) posoudil a zhodnotil spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií na vnitrostátním trhu, resp. na vnitřním trhu EU. Jak bylo uvedené již výše, posouzení podle čl. 22 nařízení EMFA je zcela specifickým hodnocením, zcela nezávislým a odlišným od posuzování, které může k danému spojení podniků probíhat na ÚOHS podle předpisů v jeho působnosti. Z tohoto důvodu proto nelze jakkoli zavazovat Úřad pro ochranu
--	--	--	--

			výrazně oslabena, což není účelem nařízení EMFA, jak také vyplývá z výše citovaného ustanovení. Podle důvodové zprávy k návrhu bylo od varianty povinného vyžádání stanoviska RRTV upuštěno z toho důvodu, že by v takovém případě odpovědnost za celkový výsledek posouzení nesl ÚOHS, a to i za tu část posouzení, pro kterou není znalostně vybaven. K tomu si dovoluujeme upozornit, že na stejném principu funguje vydávání stanovisek a závazných stanovisek napříč celým správním právem a není důvod, aby tato námitka brzdila vytvoření efektivního systému ochrany hospodářské soutěže a mediální plurality.	hospodářské soutěže, aby byl povinen zohlednit stanovisko RRTV.
	MPO	§ 9	Zásadní připomínka Horní hranice pokuty za porušení povinnosti oznámit spojení je příliš nízká Horní hranice pokuty za porušení povinnosti oznámit spojení RRTV podle § 6 odst. 3 je příliš nízká, a to i ve srovnání s pokutami za porušení obdobných povinností podle jiných právních předpisů. Podle § 22a odst. 1 písm. d) ve spojení s odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže se uskutečňování spojení soutěžitelů před podáním návrhu na zahájení řízení a před právní mocí souhlasného rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ukládá pokuta do 10 000 000 Kč nebo 10 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období. V kontrastu s tím subjekty, které se účastní spojení na mediálním trhu a nesplní povinnost oznámit spojení RRTV podle § 9 odst. 3 ve spojení s § 9 odst. 2 zákona o mediálních službách, mohou být postihnuty jen pokutou do 100 000 Kč.	Akceptováno Maximální výše pokuty za porušení oznamovací povinnosti podle § 6 odst. 3 byla zvýšena na 1 000 000 Kč. Taková horní hranice pokuty umožní Radě pro rozhlasové a televizní vysílání posoudit velikost a sílu konkrétního subjektu na mediálním trhu.

			Nastavení takto nízkých sankcí za porušení povinností poskytovatelů mediálních služeb ohrožuje efektivní vymáhání právní úpravy a může vést k tomu, že nově zaváděné povinnosti nebudou v praxi dodržovány. Navrhujeme proto navýšit horní hranici pokuty na částku odpovídající závažnosti porušených povinností.	
	MPO	Pozn. pod čarou č. 6	Zásadní připomínka Požadujeme v návrhu zákona změnit text poznámky pod čarou č. 6 na „§ 2 písm. a) zákona č. .../2025 Sb., o digitální ekonomice a o změně některých souvisejících zákonů.“ a upravit odpovídajícím způsobem též důvodovou zprávu: Definice služby informační společnosti obsažená v § 2 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (zákon o některých službách informační společnosti), má být v nejbližší době nahrazena definicí obsaženou v § 2 písm. a) návrhu zákona o digitální ekonomice a o změně některých souvisejících zákonů (sněmovní tisk 776). Tuto skutečnost je na místě zohlednit i v dalších vládou předkládaných návrzích právních předpisů. Jde totiž o návrh schválený usnesením vlády (usnesení vlády České republiky ze dne 21. srpna 2024, č. 537), které je v souladu s § 21 zákona č. 2/1969 Sb. závazné pro ministerstva a ostatní ústřední orgány státní správy.	Akceptováno
	MPO	§ 1	Doporučujeme v § 1 před poznámkou pod čarou č. 1 vložit legislativní zkratku „(dále jen „nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083“), a tuto zkratku dále v předpisu používat namísto odkazu na poznámku pod čarou č. 1: V § 1 se odkazuje na přímo použitelný předpis, aniž by byla zavedena jeho legislativní zkratka. Dále se v	Akceptováno

			právním předpisu používá zkrácení názvu „nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083“ ve spojení s poznámkou pod čarou č. 1. Doporučujeme v § 1 před poznámkou pod čarou č. 1 vložit legislativní zkratku „(dále jen „nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083“), a tuto zkratku dále v předpisu používat namísto odkazu na poznámkou pod čarou č. 1.	
	MPO	Pozn. pod čarou č. 10	Doporučujeme v poznámce pod čarou č. 10 návrhu zákona využít odkaz na přílohu sdělení Ministerstva průmyslu a obchodu č. 7/2023 Sb.: Příloha sdělení č. 7/2023 Sb. obsahuje českou jazykovou verzi doporučení Komise 2003/361/ES, které samo v češtině doposud nebylo oficiálně publikováno. Sdělení Ministerstva průmyslu a obchodu tak provizorně poskytuje oficiální překlad citovaného doporučení.	Akceptováno V poznámce pod čarou č. 10 bude na základě požadavku Odboru kompatibility uveden následující text: „ <i>Doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků, Úř. věst. L, 2024/90772, 5. 12. 2024.</i> “ Za něj bude umístěn odkaz na přílohu sdělení Ministerstva průmyslu a obchodu č. 7/2023 Sb.
	MPO	Pozn. pod čarou č. 11	Doporučujeme v poznámce pod čarou č. 11 návrhu zákona slovo „Nařízení“ nahradit slovy „Čl. 3 písm. i) nařízení“: Přesnější odkaz na nařízení usnadní orientaci v textu právního předpisu.	Akceptováno
	MPO	§ 9 odst. 3	Doporučujeme v § 9 odst. 3 návrhu zákona zvážit navýšení horní hranice pokuty za přestupky podle § 9 odst. 1.: V případě přestupku podle § 9 odst. 1 lze souhlasit, že tento je ve srovnání s přestupkem podle § 9 odst. 2 méně společensky škodlivý. I zde však zároveň platí, že pro větší poskytovatele mediálních služeb bude i pokuta ve své maximální výši 10 000 Kč marginální. I při vyšších horních hranicích pokut v praxi pochopitelně platí, že se budou při stanovení výměry správního trestu v konkrétní věci Rada pro rozhlasové a	Vysvětleno Přestupky podle § 9 odst. 1 upravují pouze porušení informační povinnosti poskytovatelů mediálních služeb. Vzhledem k nízké škodlivosti takového jednání je navrhována i odpovídající výše pokuty. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání i Ministerstvo kultury budou v případě porušení těchto povinností primárně upozorňovat poskytovatele mediálních služeb, aby přijal opatření k nápravě.

			televizní vysílání i Ministerstvo kultury muset řídit obecnými kritérii, která mj. zapovídají uložení sankce likvidačního charakteru.	
	MPO	K důvodové zprávě	Doporučujeme do obecné části důvodové zprávy doplnit: - zhodnocení souladu navrhované právní úpravy s ostatními součástmi právního řádu, - zhodnocení, zda návrhem zákona není zakládána veřejná podpora, a - zhodnocení dopadů na práva a povinnosti fyzických a právnických osob. Jde o požadavky vyplývající z čl. 9 odst. 1 písm. d), h) a i) Legislativních pravidel vlády.	Akceptováno
	MPO	K důvodové zprávě	Doporučujeme doplnit do obecné části důvodové zprávy informaci o tom, že výše citovaný zákon č. 480/2004 Sb. bude v brzké době nahrazen návrhem zákona o digitální ekonomice a o změně některých souvisejících předpisů (ST 776). Tato zmínka doplňuje kontext k odkazu na návrh zákona o digitální ekonomice podle připomínky výše.	Akceptováno
	MSP	§ 2	Zásadní připomínka Upozorňujeme, že Senát Parlamentu ČR vyzval svým usnesením č. 248 z 15. schůze konané 2. srpna 2023 vládu, aby se zabývala otázkou definice on-line médií, která doposud není dostatečně upravena v právním řádu ČR, a předložila návrh zákona, který by tuto problematiku podrobněji definoval. Součástí stejného usnesení byla výzva vládě, aby se zabývala otázkou vlivu veřejných funkcionářů na internetová média a předložila návrh zákona, který by tuto problematiku řešil. Důvodem pro tuto výzvu byla především existence teleologické mezery v § 4a zákona č.	Vysvětleno Do doby přijetí nařízení EMFA byla otázka rozlišování mezi „klasickými“ médii (tištěný periodický tisk, rozhlasové a televizní vysílání šířené prostřednictvím vysílačů, kabelových rozvodů a satelitů) a médii šířenými online (tedy prostřednictvím internetu) relevantní. Uvedený evropský předpis ale tuto otázku vyřešil, neboť mediální služby definuje na základě jejich povahy, účelu a odpovědnosti za jejich obsah, avšak technologicky neutrálně. Definice „mediální služby“ obsažená v nařízení EMFA

		159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů, který upravuje široce koncipovaný zákaz provozování médií ze strany mj. přímo volených veřejných funkcionářů na všech úrovních vládnutí, nedopadá však právě na on-line média, jejichž dosah a význam dlouhodobě roste na úkor tzv. „starých médií“ (viz např. <i>Digital News Report 2024</i>, Reuters Institute, University of Oxford, str. 74-75, dostupnou na https://reutersinstitute.politics.ox.ac.uk/digital-news-report/2024). Zatímco druhá část usnesení směřuje k Ministerstvu spravedlnosti jako gestoru zákona o střetu zájmů, první jeho část směřuje právě do působnosti Ministerstva kultury, který je ústředním správním úřadem pro věci tisku, včetně vydávání neperiodického tisku a jiných informačních prostředků, a pro rozhlasové a televizní vysílání (§ 8 zákona České národní rady č. 2/1969, o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů). Návrh zákona o mediálních službách sice v obecné rovině tyto služby definuje jako mj. rozhlasové a televizní vysílání, audiovizuální mediální službu na vyžádání, službu platformy pro sdílení videonahrávek, vydávání periodického tisku a službu informační společnosti [§ 2 písm. a)], definici on-line médií se nicméně nevěnuje. Ačkoliv návrh zákona v blízké souvislosti odkazuje [§ 2 písm. d) a f)] na definici on-line platformy zakotvenou v unijním právu [čl. 2 odst. 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 ze dne 11. dubna 2024, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu a mění směrnice 2010/13/EU (Evropský akt o svobodě	výslovně uvádí, že jejím hlavním účelem je poskytování pořadů nebo tiskových publikací „jakýmkoli prostředky“. Preambule EMFA doplňuje, že vnitřní trh mediálních služeb se od začátku 21. století výrazně změnil a je stále více digitální, přičemž v digitálním mediálním prostoru je přístup k mediálnímu obsahu a mediálním službám občanům a podnikům okamžitě dostupný na jejich osobních zařízeních. Platí to pro audiovizuální mediální služby, rozhlas i tisk, které jsou snadno přístupné na internetu (např. prostřednictvím online zpravodajských portálů nebo podcastů). Od doby přijetí uvedeného usnesení Senátu tedy došlo v oblasti regulace mediálních služeb k významnému posunu reprezentovanému nařízením EMFA, které upouští od rozlišování mezi mediálními službami šířenými tradičními způsoby a online mediálními službami (způsob, jakým jsou mediální služby šířeny se již tedy stává irelevantním). Ze stejného principu vychází i adaptační návrh zákona, jehož definice „mediální služby“ obsažená v § 2 písm. a) je rovněž technologicky neutrální a dopadá na všechny mediální služby bez ohledu na způsob jejich šíření. V tomto ohledu je tedy návrh zákona odpovědí na citované usnesení Senátu. Návrh zákona online média tedy výslovně nedefinuje, nicméně zcela umožňuje realizovat cíl rozšíření zákazu střetu zájmů o tento typ médií. Definice „mediální služby“ v návrhu zákona totiž stanoví, že se jedná o službu, která má povahu
--	--	--	---

			médií) ve spojení s čl. 3 písm. i) nařízení (EU) 2022/2065], tato je formulována velmi obecně a se značnou mírou sémantické mnohoznačnosti, a to s ohledem na charakteristickou povahu unijního práva jako práva, které vzniká konsensuálně mezi unijními orgány a 27 členskými státy. Z těchto důvodů je zmiňovaná definice i s přihlédnutím k tomu, že se zcela nepřekrývá s fenoménem on-line („nových“) médií, využitelná pro účely národního zákonodárství pouze s obtížemi. Je zřejmé, že bez řešení této otázky vláda a jmenovitě Ministerstvo spravedlnosti nejsou s to dostát výzvě Senátu a přistoupit k případným úvahám o rozšíření zákazu dle § 4a zákona o střetu zájmů na on-line média. Ministerstvo spravedlnosti proto vnímá absenci uvedené definice pro potřeby jejího využití v dalších předpisech veřejného i soukromého práva problematicky a vyjadřuje přesvědčení, že navrhovaný zákon o mediálních službách je vhodným nosičem pro její zakotvení. Požadujeme proto, aby byla do § 2 doplněna definice on-line médií.	činnosti především hospodářské, a jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části je poskytování pořadů nebo tiskových publikací, za které poskytovatel mediální služby nese redakční odpovědnost, široké veřejnosti <u>jakýmkoli prostředky</u>. Online média jsou tedy v uvedené definici zahrnuta. Rozšíření zákazu v § 4a zákona o střetu zájmů tedy bude možné realizovat s využitím definice mediální služby, resp. poskytovatele mediální služby, a odkazem na zákon o mediálních službách.
	MSP	§ 2 písm. a) a b) § 3	Zásadní připomínka Podle návrhu § 2 písm. b) se poskytovatelem mediálních služeb rozumí fyzická nebo právnická osoba, jejímž předmětem podnikání je poskytování mediálních služeb. Ochranu zdrojů a důvěrné komunikace podle § 3 přitom návrh váže na poskytovatele mediálních služeb a jeho redakční pracovníky. Zdá se, že návrh nevychází z funkčního vymezení, které se zabývá aktivitami osob a jejich záměry, a které řeší	Akceptováno Připomínce bylo vyhověno, důvodová zpráva byla v jejím smyslu upravena. Pokud jde o problematiku novinářů, kteří nejsou „redakčním pracovníkem“ poskytovatele mediálních služeb, je třeba jejich postavení posuzovat podle toho, zda taková samostatná osoba naplní definici poskytovatele mediálních služeb. Jedná-li s o fyzickou osobu, která vykonává výdělečnou činnost (podnikání) spočívající v poskytování služby, která splňuje

		opomenutí těch osob, které se nezabývají tradiční žurnalistkou, jako jsou nezávislí nebo investigativní novináři, kteří píšou v různých formách včetně digitálních formátů. V tomto ohledu viz např. bod 44 Obecného komentáře č. 34 Výboru OSN pro lidská práva k článku 19 Mezinárodního paktu o politických a občanských právech. Stejně tak podle Vysokého komisaře OSN pro lidská práva je klíčem spíše náplň práce a funkce žurnalistiky, které spočívají v dokumentování událostí, analýze problémů, shromažďování faktů a zpracovávání údajů s cílem informovat společnost o věcech veřejného zájmu, než profesní označení (viz materiál <i>Self-protection measures to respond to threats to journalists</i>). Upozorňujeme dále, že ochrana zdrojů a komunikace „novinářů“ je součástí práva na svobodu projevu podle článku 10 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“). Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) dlouhodobě judikuje, že příkaz, aby novinář odhalil zdroj informací, neobstojí ve vztahu k článku 10 Úmluvy, ledaže by byl ospravedlněn prvořadým veřejným zájmem. ESLP však dosud nepřistoupil k definici novináře, opakovaně uznal jejich „zásadní úlohu“ jako tzv. „hlídacích psů demokracie“, kteří mají povinnost předávat – způsobem, který je v souladu s jejich povinnostmi a odpovědností – informace a myšlenky o všech záležitostech veřejného zájmu. Tato funkce se podle ESLP neomezuje na profesionální novináře, ale zahrnuje i nevládní organizace a politické komentátory, blogery a populární uživatele sociálních médií, které lze rovněž přirovnat k hlídacím psům, pokud jde o ochranu ve smyslu článku	definici mediální služby podle § 2 písm. a) návrhu zákona, a která za výběr obsahu takové služby nese redakční odpovědnost a určuje způsob její organizace, pak bude i tato samostatná osoba poskytovatelem mediálních služeb podle návrhu zákona. Na takového poskytovatele mediálních služeb by se pak vztahoval i čl. 10 Evropské úmluvy o lidských právech.
--	--	---	--

			10 Úmluvy (viz např. <i>Falzon proti Maltě</i>, č. 45791/13, rozsudek ze dne 20. března 2018, § 57; <i>Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku</i>, č. 18030/11, rozsudek velkého senátu ze dne 8. listopadu 2016, §165–168). Návrh tak může vést k pochybám, zda se ochrana bude v konečném důsledku týkat i: a) osob, které neposkytují „mediální služby“ (novinařinu) v tradičním smyslu, b) novinářů, kteří mimo rámec běžné činnosti publikují autorské dílo (např. knihu/blog apod., ve které pojednávají o nějakém případě s pomocí metod investigativní žurnalistiky). Domníváme se, že situaci a) nelze pod „poskytovatele mediálních služeb“ zahrnout, jelikož nemusí vždy jít o podnikání (např. pokud by činnost nebyla výdělečná, tak nenaplnuje definici podnikatele dle § 420 odst. 1 občanského zákoníku). I v případě naplnění definice a), kdy by byl „novinář na volné noze“ považován za podnikatele, se jeví problematické vymezení pomocí předmětu podnikání. Máme za to, že předmět podnikání u podnikajících fyzických osob se zpravidla označuje shodně jako jejich živnostenské oprávnění (resp. obor činnosti u volné živnosti). Novinář na volné noze by ale patrně mohl naplnit negativní vymezení živnosti podle § 3 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona, dle kterého živností není „využívání výsledků duševní tvůrčí činnosti, chráněných zvláštními zákony, jejich původci nebo autory“. Daný novinář by byl v režimu neregulovaného podnikání a ke svojí činnosti by nepotřeboval živnostenské oprávnění, tudíž se domníváme, že by nebylo možné vymezit jeho předmět činnosti. Shodný problém se jeví i v situaci b). Rozdíl bude ten, že novinář bude zaměstnaný u osoby, která	
--	--	--	---	--

			bude spadat pod vymezení mediální služby, ale mimo toto zaměstnání bude publikovat „novinářské dílo“, čímž může naplnit definici podnikatele dle § 420 odst. 1 občanského zákoníku a zároveň § 3 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona. Tím by nastala shodná situace jako ve výše zmíněném případě a). Máme proto pochybnosti, zda návrh bude chránit i výše zmíněné osoby, které také fakticky vykonávají žurnalistiku. Tím spíše, že dochází k nahrazení stávajícího § 16 tiskového zákona § 3 návrhu. Patrně by někteří novináři mohli ztratit dosavadní ochranu před nutností odhalit jejich zdroj informací. To by mohlo vést k rozporu s článkem 10 EÚLP. Po našem soudu jsou vymezení v § 2 písm. a) a b) přísnější než definice v čl. 2 odst. 1 a 2 Evropského aktu o svobodě médií. Požadujeme proto, aby předkladatel v důvodové zprávě vyjasnil, zda ochrana zdrojů a důvěrné komunikace zahrnuje i výše uvedené skupiny novinářů a v tomto ohledu provedl posouzení souladu návrhu s článkem 10 Úmluvy.	
	MSP	§ 3 odst. 1	Navrhujeme zpřesnit formulaci § 3 odst. 1 věty první, a to jednak věcně tak, aby bylo zřejmé, jaká důvěrná komunikace je chráněna (mezi kým), jednak gramaticky – ať už se totiž slovní spojení „důvěrná komunikace“ váže ke slovům „odepřít poskytnutí [důvěrné komunikace]“, nebo „týkající se [důvěrné komunikace]“, vždy je správným tvarem „důvěrné“ (za správnou přitom považujeme první variantu). Vazbu „odepřít důvěrnou komunikaci“ nepovažujeme gramaticky za správnou. Doporučujeme proto větu	Akceptováno Připomínce bylo vyhověno, věta byla upravena dle návrhu.

			první § 3 odst. 1 formulovat následovně: „Poskytovatel mediálních služeb a jeho redakční pracovníci mají právo odepřít soudu, jinému státnímu nebo správnímu orgánu poskytnutí informace týkající se zdroje jejich informací nebo poskytnutí důvěrné komunikace mezi nimi a zdrojem jejich informací, nebo informace umožňující identifikaci tohoto zdroje nebo zjištění obsahu důvěrné komunikace.“.	
	MSP	§ 3 odst. 4	V předmětném ustanovení doporučujeme slovo „při“ nahradit slovy „pro účely“.	Akceptováno
	MSP	§ 6	Ministerstvo spravedlnosti obecně souhlasí s koncepcí posuzování spojení na mediálním trhu ze strany Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „RRTV“), která představuje reakci na požadavky Evropského aktu o svobodě médií. V odborné literatuře i aplikační praxi je dlouhodobě poukazováno na deficity spočívající v posuzování fúzí „mediálních domů“ výlučně optikou obecného antimonopolního práva (srov. např. Šimíček, V. (ed.) <i>Regulace médií</i> . Brno: Masarykova univerzita, 2018, str. 20-21; Kapras, J. <i>Střet zájmů veřejných funkcionářů</i> . Praha: Leges, 2023, str. 213-215). Důvodem je to, že rizikovým faktorem při slučování soutěžitelů mediálního trhu není tolik klasická tržní dominance, jako je tomu na trhu z běžnými komoditami, nýbrž nízká obsahová a informační diverzita sdělení ve veřejném prostoru. Posuzování spojení na mediálním trhu by tak nemělo být prováděno čistě tržní optikou, nýbrž by mělo přihlížet i k takovým otázkám, jako je očekávaný dopad oznámeného záměru spojení na pluralitu médií v České republice, včetně účinku na utváření veřejného mínění a na rozmanitost	Vysvětleno Návrh znění § 6 vychází z požadavků čl. 22 nařízení EMFA, který ukládá členským státům stanovit hmotněprávní a procesní pravidla, která umožní posoudit spojení na mediálním trhu, jež by mohla mít významný dopad na pluralitu a redakční nezávislost médií. Návrh zákona tímto posouzením pověřuje Radu pro rozhlasové a televizní vysílání, která je regulačním orgánem podle nařízení EMFA a která má odborné znalosti v oblasti plurality médií, jak nařízení EMFA vyžaduje. Sám čl. 22 v odst. 1 upozorňuje, že jím upravené posouzení spojení na mediálním trhu je odlišné od posouzení podle unijních nebo vnitrostátních předpisů o hospodářské soutěži, včetně posouzení podle pravidel pro kontrolu fúzí. Spojení na mediálním trhu se podle § 6 návrhu zákona bude posuzovat výlučně za účelem hodnocení jeho dopadu na pluralitu a redakční nezávislost médií. Vedle toho může být záměr spojení posuzován i

			mediálních služeb a nabídky médií na trhu. Je třeba upozornit, že naplněním těchto požadavků se chrání nejenom princip obecné svobody v utváření názorů příjemců informací, ale prostřednictvím něj také svoboda projevu a právo na informace samotné (čl. 17 Listiny základních práv a svobod), jakož i v kontextu vlastnění médií politiky nebo skupinami v okruhu jejich klientů svobodná soutěž politických sil (čl. 5 Ústavy, čl. 22 Listiny základních práv a svobod). Popisované deficitní navrhovaná právní úprava po vzoru evropské regulace obecně řeší a stanoví pro účely posuzování spojení na mediálním trhu ze strany RRTV řadu důležitých kritérií, jejichž cílem je ochrana mediálního trhu s jeho specifiky (§ 6 odst. 4 návrhu). Problematicnost navržené konstrukce však spočívá v nejasném vymezení povahy a účinků stanoviska předjímaného § 6 odst. 6 návrhu, podle kterého RRTV vydá své stanovisko k záměru oznámeného spojení, uveřejní jej na svých internetových stránkách a zašle Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) na vědomí. Důvodová zpráva k citovanému ustanovení uvádí, že „(č)lánek 22 (EMFA) totiž vyžaduje pouze realizaci procesu posouzení, ale nijak nespecifikuje, jaký by měl být jeho výsledek. Výslovně pouze uvádí, že toto posouzení spojení na mediálním trhu je odlišné od posouzení podle unijních a vnitrostátních právních předpisů o hospodářské soutěži, včetně posouzení podle pravidel pro kontrolu fúzí. Evropská komise v tomto ohledu vyjádřila názor, že posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být	podle předpisů v kompetenci ÚOHS, ale takové posuzování není nijak provázáno s posouzením podle § 6 návrhu zákona (čl. 22 nařízení EMFA). Nařízení EMFA nevyžaduje, aby takové posouzení jakkoli ovlivňovalo nebo bylo provázáno s procesem posuzování podle předpisů o hospodářské soutěži, naopak stanoví, že tyto procesy jsou zcela samostatné. Z Čl. 22 nařízení EMFA ani jeho výkladových pravidel nevyplývá, že výsledkem posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být povolení, resp. zákaz takového spojení. Záměrem jeho úpravy je pouze to, aby regulační orgán pro mediální služby (v případě ČR se jedná o RRTV) posoudil a zhodnotil spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií na vnitrostátním trhu, resp. na vnitřním trhu EU. Bod 65 preambule nařízení EMFA však připouští možnost, aby stanovisko regulačního orgánu (Rady pro rozhlasové a televizní vysílání) bylo zohledněno při posuzování spojení z hlediska hospodářské soutěže. Domníváme se, že ani zákon o ochraně hospodářské soutěže nevylučuje, aby ÚOHS stanovisko RRTV vzal při posuzování spojení subjektů, které působí na mediálním trhu, v úvahu, neboť výčet skutečností, které ÚOHS posuzuje při rozhodování o návrhu na povolení spojení, je v § 17 uvedeného zákona formulován demonstrativně. Definice „spojení na mediální trhu“ v čl. 2 odst. 15 nařízení EMFA stanoví, že se jedná o spojení vymezené v čl. 3 nařízení (ES)
--	--	--	---	--

		například podkladem pro posuzování takového spojení orgánem, který je zodpovědný za regulaci v oblasti hospodářské soutěže. V souladu s tímto záměrem Evropské komise návrh zákona předpokládá, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání výsledek svého posouzení zveřejní na svých internetových stránkách a současně jej zašle Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže na vědomí. Ten jej pak může využít v rámci své působnosti, pokud bude předmětné spojení rovněž posuzovat podle předpisů ve své působnosti. I Evropský akt o svobodě médií uvádí, že výsledkem procesu může být případ, kdy je posouzení regulačního orgánu zohledněno při posuzování z hlediska hospodářské soutěže“. Jsme si vědomi skutečnosti, že z Evropského aktu o svobodě médií ani dřívějších vyjádření Evropské komise jednoznačně neplyne, jakým způsobem má orgán posuzující fúze na mediálním trhu pohledem ochrany hospodářské soutěže naložit se stanoviskem mediálního regulátora, nicméně pokládáme za potřebné, aby tato otázka byla dořešena v rámci vnitrostátní úpravy. Lze totiž pokládat přinejmenším za sporné, zda stávající úprava obsažená v zákoně č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších zákonů, poskytuje ÚOHS možnost náležitě zohlednit stanovisko RRTV. Nadto platí, že podle předmětného zákona podléhají povolení ÚOHS pouze spojení splňující podmínky stanovené v jeho § 13, zatímco předložený návrh předpokládá, že RRTV bude posuzovat veškerá spojení, jež budou zahrnovat alespoň jednoho poskytovatele mediálních služeb nebo jednoho poskytovatele online platformy,	č. 139/2004, které zahrnuje alespoň jednoho poskytovatele mediálních služeb nebo jednoho poskytovatele online platformy s přístupem k mediálnímu obsahu. Uvedené nařízení umožňuje členským státům přijmout opatření k ochraně oprávněných zájmů, mezi které řadí i pluralitu médií. Rozumíme tomu, že podle pravidel zákona o ochraně hospodářské soutěže bude ÚOHS rozhodovat pouze o takových spojeních na mediální trhu, která splní podmínky § 13 uvedeného zákona. Návrh § 6 odst. 6 tedy předpokládá, že RRTV zašle své stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže na vědomí pro případ, že by o návrhu spojení totožných soutěžitelů rozhodoval podle zákona o ochraně hospodářské soutěže a její stanovisko by v takovém rozhodování využil.
--	--	--	---

			pokud se nebude jednat o mikropodnik. Není tak zřejmé ani to, jak by měl ÚOHS nakládat se stanovisky ke spojením, k jejichž posouzení není podle § 13 zákona o ochraně hospodářské soutěže vůbec věcně příslušný. Díky uvedeným skutečnostem tak hrozí, že výše uvedené definity stávající právní úpravy zůstanou zachovány, a že čl. 22 nařízení nebude fakticky realizován. Požadujeme proto vyjasnění vzájemného vztahu stanoviska RRTV k posouzení záměru spojení na mediálním trhu a rozhodovací praxe ÚOHS v této oblasti.	
	MSP	§ 9	Ustanovení § 3 odst. 4 in fine návrhu zákona ukládá samoregulačním orgánům povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, které se dozví v souvislosti s poskytováním pomoci pro účely výkonu práva na účinnou soudní ochranu při porušení práv dotčených osob podle čl. 4 Evropského aktu o svobodě médií. Pokládáme za vhodné, aby byla tato povinnost vymahatelná, resp. její porušení sankcionovatelné. Navrhujeme proto do § 9 doplnit skutkovou podstatu přestupku spočívající v porušení předmětného zákazu. Uvedený odstavec, z hlediska systematiky § 9 označený jako odstavec 3 (vložení odstavce by se mělo promítnout v odstavcích 4 a 5 § 9), by mohl znít například následovně: „(3) Samoregulační orgán se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost mlčenlivosti podle § 3 odst. 4.“. Zároveň si však dovoluujeme upozornit, že z návrhu není zcela zřejmý charakter zákonem předvídaného samoregulačního orgánu. K tomu, aby jej bylo možné	Akceptováno Do § 9 bude doplněn odstavec 3 s navrhovanou skutkovou podstatou. Do § 2 bude zároveň doplněno vymezení samoregulačního orgánu, které bude použitelné pro všechny mediální služby. Přestupkový postih jednotlivých fyzických osob vykonávajících činnost v rámci samoregulačního orgánu nenavrhujeme, úprava § 3 odst. 4 je vztažena k samoregulačnímu orgánu jako takovému.

			činit přestupkově odpovědným, musí mít právní subjektivitu, přičemž právní vymezení samoregulačního orgánu (jako právnické osoby) obsahuje jen zákon o rozhlasovém a televizním vysílání. Dáváme proto ke zvážení, zda by neměl být institut samoregulačního orgánu jednotně upraven v tomto novém zákoně, který na rozdíl od dosavadních odvětvových zákonů dopadá na všechny mediální služby. V opačném případě se domníváme, že by mělo být alespoň v důvodové zprávě popsáno, že samoregulační orgány definované podle zákona o rozhlasovém a televizním vysílání budou v tomto smyslu sloužit jako samoregulační orgán pro všechny typy mediálních služeb. Dále doporučujeme zvážit, zda by neměl být zároveň zakotven přestupkový postih jednotlivých fyzických osob vykonávajících činnost v rámci samoregulačního orgánu, které povinnost mlčenlivosti poruší.	
	MSP	§ 9 odst. 3	Slovo „přestupky“ ve stávajícím návrhu § 9 odst. 3 doporučujeme v souladu s obvyklou legislativní praxí používat v jednotném čísle. Užití plurálu chybně naznačuje, že se pokuta ukládá pouze za spáchání více přestupků.	Akceptováno
	MSP	§ 10	Zásadní připomínka Podle přechodného ustanovení má poskytovatel mediálních služeb oznámit do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona Ministerstvu kultury údaje uvedené v čl. 6 odst. 1 Evropského aktu o svobodě médií, přičemž Ministerstvo kultury má následně jeden měsíc na jejich uveřejnění na svých internetových stránkách. Vzhledem k tomu, že evidence poskytovatelů mediálních služeb je klíčová pro aplikující orgány z hlediska určení, zda	Akceptováno

			subjekt požívá zvýšené ochrany ve smyslu Evropského aktu o svobodě médií či nikoli, považujeme lhůtu 6 měsíců za neúměrně dlouhou a požadujeme proto její zkrácení na 3 měsíce.	
	MSP	K úvodní větě části třetí	Do výčtu novel zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání v úvodní větě stávající části třetí doporučujeme doplnit zákony č. 253/2023, č. 23/2025 Sb. a č. 42/2025.	Akceptováno
	MSP	Doplnění novely trestního řádu	Zásadní připomínka Částečná adaptace právního řádu na Evropský akt o svobodě médií v trestním řádu byla připojena k vládnímu návrhu novely trestních předpisů, která je v současné době projednávána Poslaneckou sněmovnou jako sněmovní tisk č. 854 a která se nachází již od listopadu 2024 ve fázi projednávání před prvním čtením. Tato část adaptační úpravy byla původně předložena odděleně od návrhu zákona o poskytování mediálních služeb, jelikož bylo usilováno o to, aby nabyla účinnosti co nejdříve. V současné době je však nepravděpodobné, že předmětný návrh zákona bude v tomto volebním období přijat. Vzhledem k tomu, že změna trestního řádu je rovněž adaptační úpravou k Evropského aktu o svobodě médií, jeví se za současné situace jako důvodné sloučit tuto úpravu s návrhem zákona o poskytování mediálních služeb, neboť oddělené předložení pozbylo předmětné části adaptace smyslu. Navrhujeme proto do předloženého návrhu zákona vložit novou část druhou, která bude znít: „ČÁST DRUHÁ Změna trestního řádu	Akceptováno Připomínce bylo vyhověno, do návrhu zákona byla doplněna novela trestního řádu a zákona o mezinárodní justiční spolupráci, a to ve znění, které vyplynulo z jednání v průběhu meziresortního připomínkového řízení.

			§ 11 Za § 52a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění zákona č. 459/2011 Sb., se vkládá nový § 52b, který včetně poznámky pod čarou č. 15 zní: „§ 52b <u>Pokud může být v průběhu provádění úkonu trestního řízení uvedeného v čl. 4 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083¹⁵⁾ dotčena ochrana zdroje a důvěrná komunikace ve smyslu tohoto nařízení, orgány činné v trestním řízení mohou takový úkon provést jen za splnění podmínek uvedených v čl. 4 odst. 4 a 5 tohoto nařízení. Pokud podle tohoto zákona není k úkonu podle věty první vyžadován souhlas, příkaz nebo povolení soudce, uděluje souhlas s provedením takového úkonu nebo jej v naléhavých případech dodatečně schvaluje v přípravném řízení soudce a v řízení před soudem předseda senátu. Pokud je úkonem podle věty první sledování osob a věcí podle § 158d odst. 1 až 3, doba, po kterou může být prováděno, nesmí být delší než čtyři měsíce; tuto dobu může orgán uvedený ve větě druhé na základě nové žádosti písemně prodloužit vždy na dobu nejvýše čtyř měsíců.</u> _____ ¹⁵⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 ze dne 11. dubna 2024, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu a mění směrnice 2010/13/EU (Evropský akt o svobodě médií).“.	
--	--	--	---	--

			<i>CELEX: 32024R1083“.</i> Příslušnou pasáž zvláštní části důvodové zprávy navrhuje formulovat takto: „Provádí se adaptace trestního řádu na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083. Pokud může být v průběhu provádění úkonu trestního řízení uvedeného v čl. 4 odst. 3 citovaného nařízení dotčena ochrana zdroje nebo důvěrná komunikace ve smyslu tohoto nařízení, orgány činné v trestním řízení mohou takový úkon provést jen za splnění podmínek uvedených v čl. 4 odst. 4 a 5 tohoto nařízení. V adaptační úpravě se v návaznosti na článek 4 odst. 4 a 5 nařízení stanoví, který soudce je příslušný k udělení předchozího souhlasu nebo dodatečnému schválení úkonu, který jinak podle trestního řádu nepodléhá příkazu, povolení nebo souhlasu soudce. Pokud totiž provedením takového úkonu může být dotčena ochrana zdroje nebo důvěrná komunikace, nařízení vyžaduje aprobaci soudem nebo nezávislým a nestranným správním orgánem. Nařízení ve vztahu k sledování osob nebo prostor, kterým může být dotčena ochrana zdroje nebo důvěrné komunikace, vyžaduje pravidelný přezkum po uplynutí určitého času. S ohledem na požadavek zvýšené ochrany těchto hodnot a důraz, který na tuto ochranu klade Evropský soud pro lidská práva, se upravuje specificky pro poskytovatele mediálních služeb a další osoby uvedené v nařízení kratší doba, po kterou může být sledování prováděno.“ Pokud bude připomínka předkladatelem akceptována, bude nutné z obecné části důvodové zprávy na str. 15 vypustit následující odstavec: „Vedle tohoto návrhu	
--	--	--	---	--

			zákona budou po dohodě resortů kultury a spravedlnosti provedeny legislativní úpravy v trestním řádu, pokud jde o úkony trestního řízení, kde nařízení EMFA stanoví specifické požadavky.“.	
	MSP	Ke zvláštní části důvodové zprávy k § 3	Ve čtvrtém odstavci zvláštní části důvodové zprávy k § 3 navrhujeme větu „Tuto úpravu nařízení EMFA nelze zařadit do návrhu zákona, protože by tak došlo k nepřímé novelizaci procesních právních předpisů.“ nahradit větou „Uvedené úkony mohou orgány České republiky provádět pouze v případě, že jsou naplněny podmínky uvedené v článku 4 odst. 4 nebo 5 nařízení EMFA, neboť tato ustanovení představují výjimku z uvedeného zákazu.“. V následující větě dále doporučuje slovo „však“ nahradit slovem „tato“. Obdobným způsobem by přitom měl být upraven rovněž bod 3 obecné části důvodové zprávy na straně 15. Dále uvádíme, že v navrženém § 3 se hovoří o „osobě, která má informace týkající se zdroje informací nebo důvěrné komunikace, nebo informace umožňující identifikaci zdroje nebo komunikace z důvodu jejich každodenního nebo profesního vztahu s poskytovatelem redakčního obsahu nebo s jeho redakčními pracovníky“. Pro účely aplikační praxe považujeme za žádoucí, aby bylo v důvodové zprávě alespoň rámcově podrobněji rozepsáno, o jaké osoby se jedná, např. s využitím bodu 20 recitálu Evropského aktu o svobodě médií, neboť zákon tyto pojmy nijak nedefinuje. Konečně, doporučujeme v důvodové zprávě ozřejmit, jaké orgány mají spadat pod pojem „jiný státní orgán“ ve smyslu návrhu § 3 odst. 1 a 2. Jsme si vědomi	Akceptováno Přípomínce bylo vyhověno, důvodová zpráva byla v jejím smyslu upravena.

			skutečnosti, že uvedený pojem je již obsažen v § 16 tiskového zákona a § 41 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, nicméně není zcela zřejmé, jaké všechny orgány mají pod tento pojem spadat. Obecně lze přitom vycházet, že by mělo jít o orgány, jež mají pravomoc požadovat poskytnutí informací nebo předložení nebo vydání věci, které však nejsou soudem, ani v předmětném řízení nevystupují jako správní orgán. Pokládáme však za vhodné, aby byl okruh těchto orgánů konkretizován alespoň v důvodové zprávě.	
	MŠMT	§ 7	Zásadní připomínka Z předkládaného návrhu vyplývá, že v návaznosti na evropské nařízení budou muset zadavatelé reklamy/orgány veřejné správy řešit nově oznamování poskytnutých peněžních prostředků na reklamu. Nově se tak stanovuje povinnost, kterou bude muset plnit nejen MŠMT a jiná ministerstva, jakožto centrální instituce státní správy, ale i značná část příjemců dotací ze státního rozpočtu (např. čerpajících prostředky z fondů EU, kteří jsou vázáni zadávat reklamu v rámci tzv. povinné publicity projektů/programů spolufinancovaných z EU či jiných zahraničních zdrojů). V podmínkách ČR se tak odhadem jedná o 10-20 tis. subjektů. S ohledem na Odůvodnění navržené právní úpravy vyplývá, že předkladatel odhaduje roční počet zakázek zadávaných orgány veřejné správy na téměř 500. S ohledem na toto vyčíslení tedy není zcela zřejmé, jakým způsobem předkladatel vnímá rozsah orgánů veřejné správy, který se nařízení a návrh zákona týká, stejně tak toto vyčíslení vyvolává pochyby o tom, jak	Vysvětleno Vymezení „orgánů veřejné správy“ a „reklamy zadávané orgánem veřejné správy“ v návrhu zákona musí vycházet z definice těchto pojmů obsažené v čl. 2 odst. 18 a 19 nařízení EMFA. Návrh zákona musí tyto definice respektovat a oba uvedené pojmy definuje zcela v souladu s nimi. Rozsah orgánů veřejné správy je dán definicí tohoto pojmu a rozepsán v odůvodnění zvláštní části důvodové zprávy. Podle evropské definice spadá do orgánů veřejné správy i „subjekt, který je přímo nebo nepřímo kontrolován národní vládou nebo orgánem na nižší úrovni“. Definice „orgánů veřejné správy“ v návrhu zákona tedy musí zahrnovat i právnické osoby zřízené, založené nebo ovládané Českou republikou, územním samosprávným celkem, jejich orgány a organizačními složkami. Nedomníváme se však, že např. školy nebo školská zařízení běžně

			předkladatel vnímá pojem reklama zadávaná orgánem veřejné správy. S tím souvisí i marginalizace územních dopadů v Odůvodnění. S novou agendou se navíc zvýší administrativní zátěž, kterou bude rovněž nutné v jednotlivých institucích zabezpečit (pravidelný sběr dat a jejich ověřování, vytváření sestav, komunikace s odpovědným orgánem apod.); touto otázkou (řešením) se však materiál rovněž nezabývá. Vzhledem k výše uvedenému požadujeme vyjádření předkladatele, ze kterého bude patrné, zda se skutečně uvedená povinnost má vztahovat např. na všechny příspěvkové organizace zřizované státem nebo územními samosprávnými celky (tj. včetně škol a školských zařízení), příp. zákon v daném ohledu ve smyslu Odůvodnění upravit. Zároveň považujeme za vhodné, aby předkladatel vytvořil metodiku postupů pro tvorbu a předkládání reportingů. Metodika by však měla být připravena ještě před nabytím účinnosti zákona, aby jeho implementace mohla proběhnout bezproblémově.	zadávají reklamu, která by splňovala definici uvedenou v § 2 písm. f) návrhu zákona. V praxi se právní úprava zadávání reklamy ze strany orgánů veřejné správy dotkne každého takového orgánu, který splní definici uvedenou v § 2 písm. e) a bude zadávat (nebo pro něj bude zadána) reklama splňující definici v § 2 písm. f). Jaký bude skutečně počet orgánů veřejné správy dotčených touto úpravou bude moci, bude možné kvalifikovaně zodpovědět až po její účinnosti. Údaje v 7. kapitole obecné části důvodové zprávy vycházejí pouze z údajů věstníku veřejných zakázek. Nedomníváme se, že úprava navržená v § 7 odst. 1 návrhu zákona představuje pro orgány veřejné správy administrativní zátěž. Každý orgán veřejné správy musí disponovat informacemi o výdajích ze svého rozpočtu. I v případě, že reklamu zadává prostřednictvím mediální agentury, ta pro orgán veřejné správy vždy zajišťuje služby specifikované v příslušné smlouvě. Ve své smlouvě s mediální agenturou si proto orgán veřejné správy musí vymínit, že od ní obdrží přesnou informaci, jaké finanční prostředky a komu byly poskytnuty na reklamu činěnou v jeho prospěch, aby mohl splnit svou povinnost plynoucí z nařízení EMFA. Nedomníváme se proto, že přehled údajů o tom, kolik a jakým poskytovatelům mediálních služeb a poskytovatelům online platform ze svého rozpočtu orgán veřejné správy vyplatil za reklamu (splňující definici v § 2 písm. f)), a zveřejnění
--	--	--	---	--

				těchto údajů na internetových stránkách, bude představovat novou složitou agendu, kterou by bylo možné považovat za administrativní zátěž. Pokud jde o předání těchto údajů Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, bude se jednat o pouhé zanesení údajů, které bude mít orgán veřejné správy k dispozici, do veřejně přístupné databáze na stránkách RRTV. Povinnost upravená v § 7 odst. 1 bude ze strany orgánů veřejné správy splněna tím, že příslušné informace (kolik a jakým poskytovatelům mediálních služeb a poskytovatelům online platform ze svého rozpočtu vyplatil za reklamu splňující definici v § 2 písm. f) v uplynulém kalendářním roce) umístí na své internetové stránky, a tytéž informace zapíše do databáze přístupné na internetových stránkách Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Domníváme se proto, že metodiku takového postupu není potřeba stanovit.
	MŠMT	§ 7 odst. 1	Zásadní připomínka Není nám zcela jasné, zda se oznámení o výši poskytnutých peněžních prostředků týká také reklamy zadané prostřednictvím mediální agentury. Standardně se tak děje při nákupu mediálního prostoru prostřednictvím veřejné zakázky. Peněžní prostředky v tomto případě jdou dodavateli, tedy agentuře, nikoliv poskytovateli mediálních služeb nebo poskytovatelům online platformy. Prosíme o vyjasnění jak v případě, že jsou mediální služby realizovány přes agenturu (zprostředkovatele) při oznamování (vykazování) prostředků postupovat, tedy zda je postačující	Vysvětleno Nařízení EMFA v definici „reklamy zadávané státem“ v čl. 2 odst. 19 uvádí, že se jedná o umístění, podporu, zveřejnění nebo šíření propagačního nebo sebepropagačního sdělení nebo veřejného oznámení či informační kampaň prostřednictvím jakékoli mediální služby či online platformy, obvykle za úplatu nebo jinou protihodnotu, jakýmkoli orgánem nebo subjektem veřejné správy, <u>pro</u> orgán nebo subjekt veřejné správy nebo <u>jeho jménem</u>. Preambule EMFA v bodě 73 zcela jasně stanoví, že „požadavky

			vykazovat celkové výdaje uhrazené agentuře nebo zda bude nutné uvádět podrobnější rozklad prostředků. Upozorňujeme, že bez odpovídající opory v zákoně, nebude mít agentura povinnost sdělit, kolik činil výdaj na samotné poskytovatele mediálních služeb či na platformu a kolik z toho činil výdaj agentury.	týkající se reklamy zadávané státem a zakázek na dodávky či služby by se měly vztahovat na veřejné prostředky přidělované přímo nebo nepřímo, například prostřednictvím specializovaných zprostředkovatelů, jako jsou reklamní agentury a poskytovatelé reklamních burz“. Srov. také znění čl. 25 odst. 1 EMFA, který hovoří o „veřejných prostředcích nebo jakékoli jiné protihodnotě či výhodě, které orgány nebo subjekty veřejné správy přímo či nepřímo poskytují poskytovatelům mediálních služeb nebo poskytovatelům online platform za reklamu zadávanou státem a zakázky na dodávky či služby, které s nimi uzavírají“. Je tedy zcela nepochybné, že evropská regulace žádá, aby se požadavky uvedené v čl. 25 nařízení EMFA týkaly jak reklamy (ve smyslu § 2 písm. f) návrhu zákona), kterou zadá orgán veřejné správy přímo u poskytovatele mediálních služeb nebo poskytovatele online platformy, tak reklamy, která je u těchto subjektů zadána pro něj nebo jeho jménem prostřednictvím jiné osoby (např. příslušné agentury). Nařízení EMFA v této souvislosti také jasně požaduje po orgánech veřejné správy, aby každoročně zpřístupnily veřejnosti informaci o tom, kolik činily jejich roční výdaje na reklamu a u jakých poskytovatelů mediálních služeb nebo online platform byly služby zakoupeny. Orgán veřejné správy se nemůže této povinnosti zprostit tím, že uvede, že těmito informacemi nedisponuje, neboť příslušné
--	--	--	--	--

				služby za něj sjednává mediální agentura. Ta pouze pro orgán veřejné správy zajišťuje služby specifikované v příslušné smlouvě. Ve své smlouvě s mediální agenturou si proto orgán veřejné správy musí vymínit, že od ní obdrží přesnou informaci, jaké finanční prostředky a komu byly poskytnuty na reklamu činěnou v jeho prospěch, aby mohl splnit svou povinnost plynoucí z nařízení EMFA. Z úpravy čl. 25 tedy jasně vyplývá, že orgán veřejné správy svou povinnost nesplní pouze tím, že uvede celkovou částku, kterou vyplatil mediální agentuře bez toho, že by bylo specifikováno, kolik a kterým poskytovatelům mediální služby a online platformem bylo vyplaceno. Ve vztahu ke spolupráci s mediálními agenturami tak platí, že bude-li taková agentura odmítat uzavření smlouvy, podle níž bude muset orgán veřejné správy za účelem splnění jeho zákonné povinnosti sdělit přesnou výši prostředků uhrazených za jeho reklamu u poskytovatelů mediálních služeb a online platformem, bude muset orgán veřejné správy způsob nákupu reklamy těmto novým podmínkám přizpůsobit.
	MŠMT		Zásadní připomínka Není jasné, zda bude uplatňován nějaký finanční limit pro oznámení (čemuž nasvědčuje Odůvodnění), tedy zda bude třeba hlásit, resp. do každoročního oznámení zahrnout, každý jednotlivý výdaj, nehledě na jeho výši. Upozorňujeme, že pokud ano, tak i v případě jen jednoho inzerátu za rok (např. v místním periodiku) v marginální výši bude platit povinnost tohoto hlášení.	Akceptováno, vysvětleno Nařízení EMFA v definici „reklamy zadávané státem“ v čl. 2 odst. 19 uvádí, že se jedná o umístění, podporu, zveřejnění nebo šíření propagačního nebo sebepropagačního sdělení nebo veřejného oznámení či informační kampaň prostřednictvím jakékoli mediální služby či online platformy, obvykle za úplatu nebo jinou

			Žádáme o vyjasnění. S tím souvisí celková nejasnost toho, co vše lze pod pojem „reklama zadávaná státem“ podřadit. Z použité definice máme za to, že by pod daný pojem bylo možné kromě povinné publicity u projektů spolufinancovaných z EU podřadit rovněž např. personální inzerci. V takovém případě se ale nebude jednat o stovky zakázek předjímaných předkladatelem, ale spíše o desítky až stovky tisíc zakázek.	proti hodnotu, jakýmkoli orgánem nebo subjektem veřejné správy, <u>pro</u> orgán nebo subjekt veřejné správy nebo <u>jeho jménem</u>. Čl. 25 odst. 1 nařízení EMFA hovoří o veřejných prostředcích, i jakékoli jiné proti hodnotě či výhodě, které orgány nebo subjekty veřejné správy přímo či nepřímo poskytují poskytovatelům mediálních služeb nebo poskytovatelům online platform za reklamu zadávanou státem a zakázky na dodávky či služby, které s nimi uzavírají. Článek 25 ani preambule nařízení EMFA neposkytují prostor pro to, aby se upravená povinnost vztáhla na veřejné prostředky pouze od určité hodnoty. V souladu se záměrem nařízení EMFA tak skutečně je, aby byl zveřejňován každý jednotlivý výdaj, který splní definici reklamy, nehledě na jeho výši. Definice „reklamy zadávané orgánem veřejné správy“ v § 2 písm. f) návrhu zákona vychází přesně z definice obsažené v čl. 2 odst. 19 nařízení EMFA. Vzhledem k tomu, že nařízení je přímo použitelné, lze k výkladu tohoto pojmu použít i bod 73 preambule nařízení. K vyloučení pochybností však navrhuje do důvodové zprávy doplnit, že personální inzerce do definice reklamy zadávané orgánem veřejné správy nespadá, neboť v jejím případě se nejedná o propagační sdělení.
	MŠMT	§ 7 odst. 3	Zásadní připomínka Požadujeme lépe specifikovat „další informace“ od orgánů veřejné správy, neboť v navrhovaném znění je pouze odkazováno na odstavce 1 až 4. Ve vztahu k odstavci 1 je tak možno vyžadovat pouze informace,	Akceptováno Ustanovení § 7 odst. 3 bylo v souladu s Článkem 25 odst. 3 nařízení EMFA upraveno následovně: „(3) Za účelem posouzení úplnosti informací podle odstavce 2 si může Rada vyžádat od

			které se již poskytují podle tohoto odstavce povinně, odstavec 2 pak ve svém znění odkazuje na údaje podle odstavce 1, předmětný odstavec 3 navrhovaným zněním odkazuje sám na sebe, i když odstavec 3 žádné „další informace“ neobsahuje, a informace podle odstavce 4 mohou být pravděpodobně pouze ty, které musí být podle tohoto odstavce zveřejněny na internetových stránkách. Žádáme materiál změnit ve smyslu uvedeném.	orgánů veřejné správy další informace, <u>zejména o uplatňování kritérií a postupů uvedených v odstavci 4.</u>“
	MŠMT	§ 7 odst. 4	Zásadní připomínka Není nám jasné, co je myšleno tím, že orgány veřejné správy mají zveřejňovat znění kritérií a postupů na svých internetových stránkách. V případě MŠMT jsou u veřejných zakázek nad 500 tis. Kč bez DPH zadávací dokumentace vč. kritérií a postupů zveřejňovány na profilu zadavatele, tj. v systému NEN. U veřejných zakázek do 500 tis. Kč bez DPH jsou u MŠMT služby pořizovány zpravidla průzkumem trhu. Znamená to tedy, že veškerá kritéria a postupy, ať již se jedná o zakázky jakékoli hodnoty, mají být ještě zveřejňovány na webových stránkách? Požadujeme vysvětlení uvedeného.	Akceptováno, vysvětleno Čl. 25 odst. 1 nařízení EMFA stanoví, že veřejné prostředky, které orgány veřejné správy přímo nebo nepřímo poskytují poskytovatelům mediálních služeb nebo poskytovatelům online platform za reklamu, se poskytují podle transparentních, objektivních, přiměřených a nediskriminačních kritérií, která jsou předem zpřístupněna veřejnosti, a prostřednictvím otevřených, přiměřených a nediskriminačních postupů. V tomto smyslu je formulován i § 7 odst. 4 návrhu zákona. V tomto ohledu má ale nařízení EMFA na mysli kritéria a postupy, které jsou podle bodů 72 a 73 preambule vztaheny k pluralitě poskytovatelů mediálních služeb a online platform a jejich rovným příležitostí na mediálním trhu. Nejedná se tedy o kritéria nebo postupy, které by souvisely s povinnostmi při zadávání veřejných zakázek. Čl. 25 jasně stanoví, že jeho úprava nijak neovlivňuje oblast zadávání veřejných zakázek a dohod o udělení koncesí podle pravidel Unie pro zadávání veřejných zakázek. Při zadávání

				reklamy ve smyslu čl. 25 tedy musí orgány veřejné správy postupovat tam, kde je to třeba, podle zákona o zadávání veřejných zakázek. A vedle toho by měly v oblasti výběru konkrétních poskytovatelů mediálních služeb a poskytovatelů online platforem aplikovat při zadávání reklamy transparentní, objektivní, přiměřená a nediskriminační kritéria a postupy, jejichž znění zveřejňují na svých internetových stránkách, a usilovat, aby reklamu zadávaly tam, kde je to proveditelné, různým poskytovatelům mediálních služeb. K vyloučení nejasností proto navrhuje doplnit § 7 odst. 4 následovně: „(4) Pokud jde o pluralitu mediálních služeb a online platforem, aplikují orgány veřejné správy při zadávání reklamy transparentní, objektivní, přiměřená a nediskriminační kritéria a postupy, jejichž znění zveřejňují na svých internetových stránkách, a usilují, aby reklamu zadávaly tam, kde je to proveditelné, různým poskytovatelům mediálních služeb. Předpisy o zadávání veřejných zakázek zůstávají nedotčeny.“
	MV	§ 6 odst. 6	I když jsme si vědomi, že čl. 22 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 (dále jen „nařízení“) vyžaduje pouze realizaci procesu posouzení, ale nijak nespecifikuje, jaký by měl být jeho výsledek, máme pochybnost o smyslu dotčeného ustanovení. V návrhu absentuje, co se stane, jestliže Rada pro rozhlasové a televizní vysílání vydá stanovisko, že spojení subjektů bude mít negativní dopad na pluralitu médií či redakční nezávislost	Vysvětleno Návrh znění § 6 vychází z požadavků čl. 22 nařízení EMFA, který ukládá členským státům stanovit hmotněprávní a procesní pravidla, která umožní posoudit spojení na mediálním trhu, jež by mohla mít významný dopad na pluralitu a redakční nezávislost médií. Návrh zákona tímto posouzením pověřuje Radu pro rozhlasové a televizní vysílání, která je regulačním orgánem

			dotčeného média. Vydání negativního stanoviska (a jeho prosté uveřejnění na internetových stránkách) totiž nebrání tomu, aby ke spojení subjektů došlo. Doporučujeme zvážit, zda by proces neměl být upraven tím způsobem, že stanovisko Rady pro rozhlasové a televizní vysílání bylo nahrazeno autoritativním rozhodnutím.	podle nařízení EMFA a která má odborné znalosti v oblasti plurality médií, jak nařízení EMFA vyžaduje. Je třeba zdůraznit, že posouzení podle čl. 22 nařízení EMFA je specifickým hodnocením, zcela nezávislým a odlišným od posuzování, které může k danému spojení podniků probíhat na ÚOHS podle předpisů v jeho působnosti. Spojení na mediálním trhu se podle § 6 návrhu zákona bude posuzovat výlučně za účelem hodnocení jeho dopadu na pluralitu a redakční nezávislost médií tam, kde tento dopad může být významný. Z Čl. 22 nařízení EMFA ani jeho výkladových pravidel nevyplývá, že výsledkem posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být povolení, resp. zákaz takového spojení. Záměrem jeho úpravy je pouze to, aby regulační orgán pro mediální služby (v případě ČR se jedná o RRTV) posoudil spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií na vnitrostátním trhu, resp. na vnitřním trhu EU, a zhodnotil takový případný dopad. Úprava, která by předpokládala přijetí rozhodnutí ve věci spočívajícího v povolení nebo zákazu takového spojení, by proto šla neodůvodněně nad rámec regulace požadované nařízením EMFA.
	MV	§ 7 odst. 2	Dáváme na zvážení možnost vypuštění slov „, které zadávají reklamu podle odstavce 1,“ pro nadbytečnost. Domníváme se, že z ustanovení jasně plyne skutečnost, že se jedná o orgány zadávající reklamu.	Akceptováno Připomínka bylo vyhověno.

	MV	§ 7 odst. 3	Dle ustanovení si za účelem posouzení úplnosti informací podle odstavce 2 může Rada pro rozhlasové a televizní vysílání vyžádat od orgánů veřejné správy i další informace. Doporučujeme však revidovat, v jakém rozsahu tak může činit, resp. upravit odkaz na odstavce 1 až 4 předmětného ustanovení. Minimálně by mělo dojít k vynětí samotného odstavce 3, neboť v předložené podobě odkazuje sám na sebe.	Akceptováno Ustanovení § 7 odst. 3 bylo v souladu s Článkem 25 odst. 3 nařízení EMFA upraveno následovně: „(3) Za účelem posouzení úplnosti informací podle odstavce 2 si může Rada vyžádat od orgánů veřejné správy další informace, <u>zejména o uplatňování kritérií a postupů uvedených v odstavci 4. Orgány veřejné správy jsou povinny tyto další informace poskytnout.</u> “
	MV	§ 8 odst. 1	Upozorňujeme, že oba odstavce § 4, na které předmětné ustanovení odkazuje, upravují stejnou oznamovací povinnost poskytovatele mediální služby (§ 4 odst. 2 pouze konkretizuje způsob plnění předmětné povinnosti). Doporučujeme proto nahradit slova „ <i>porušuje povinnosti stanovené v § 4 odst. 1 a 2</i> “ slovy „ <i>nesplní oznamovací povinnost podle § 4</i> “, což zahrnuje též např. učinění oznámení jiným než předepsaným způsobem podle § 4 odst. 2. Tuto připomínku obdobně vztahujeme k § 9 odst. 1 písm. b), kde však postačí samotné vypuštění slov „ <i>odst. 1 nebo 2</i> “.	Akceptováno Připomínce bylo vyhověno.
	MV	§ 8 odst. 1	Věta druhá daného ustanovení odkazuje na porušení ostatních povinností stanovených tímto zákonem, čímž jsou míněny povinnosti neupravené v § 4. Návrh ovšem žádné jiné povinnosti poskytovatele mediální služby nezakotvuje. Zřejmě je míněno porušení povinností, na které se odkazuje ve skutkové podstatě přestupku podle § 9 odst. 1 písm. a) navrhovaného zákona. Předmětnou povinnost nicméně neupravuje zákon, nýbrž čl. 6 odst. 1 nařízení. Jedná se o povinnost snadno a přímo zpřístupnit příjemcům služeb předepsané aktuální informace. Návrh pouze zakotvuje korespondující	Akceptováno Věta druhá bude upravena, aby bylo jasné vyjádřeno, Rada pro rozhlasové a televizní vysílání má upozornit poskytovatele mediálních služeb na porušení povinnosti podle čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083. Může se také ale jednat o porušení povinnosti upravené v § 6 odst. 3 návrhu zákona, což je třeba v § 8 odst. 1 rovněž zohlednit.

			skutkovou podstatu přestupku spočívajícího v porušení předmětné povinnosti stanovené nařízením. Doporučujeme proto nahradit slova „ <i>ostatních povinností stanovených tímto zákonem</i> “ slovy „ <i>povinnosti podle čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083</i> “.	
	MV	§ 9 odst. 3	Za slovy „10 000 Kč a za“ doporučujeme nahradit slovo „ <i>přestupky</i> “ slovem „ <i>přestupek</i> “. V odkazovaném odstavci 2 je upravena jedna skutková podstata přestupku, mělo by se proto použít jednotné číslo. Tuto připomínku obdobně vztahujeme k odstavci 4 větě druhé [v odkazovaném odstavci 1 písm. b) je též upraven pouze jeden přestupek].	Akceptováno Připomínce bylo vyhověno.
	MV	§ 10 přechodné ustanovení	Podle přechodného ustanovení má poskytovatel mediálních služeb oznámit Ministerstvu kultury do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona údaje uvedené v čl. 6 odst. 1 nařízení. Ministerstvo kultury pak má 1 měsíc na jejich uveřejnění na svých internetových stránkách. Vzhledem k tomu, že evidence poskytovatelů mediálních služeb je pro orgány aplikační praxe klíčová z hlediska určení, zda požívají zvýšené ochrany ve smyslu nařízení či nikoli, doporučujeme lhůtu 6 měsíců zkrátit na 3 měsíce.	Akceptováno Lhůta byla zkrácena na 3 měsíce.
	MV	§ 12 bod 4 § 5 odst. 2 písm. e) zák. č. 231/2001 Sb.	Doporučujeme písmeno e) přeformulovat, neboť je dle našeho názoru v předložené podobě obtížně srozumitelné. Slova „v tomto vyhodnocení předkládá Evropské komisi na její žádost informace“ jsou poměrně zavádějící a nelze z ustanovení určit, zda Rada pro rozhlasové a televizní vysílání například vyhotovuje zprávu, která obsahuje vyhodnocení plnění dotčeného unijního nařízení a která má určité náležitosti stěžejní	Akceptováno Připomínce bylo vyhověno. Text bude vysvětlen v důvodové zprávě.

			pro Evropskou komisi, nebo je obsah vyhodnocení určen až žádostí Evropské komise. Popřípadě navrhuje tyto skutečnosti objasnit alespoň v důvodové zprávě.	
	MV	K důvodové zprávě	Doporučujeme doplnit obecnou část důvodové zprávy v souladu s čl. 9 odst. 2 písm. h) a i) Legislativních pravidel vlády.	Akceptováno Připomínce bylo vyhověno, důvodová zpráva bude v jejím smyslu upravena.
	MV	K důvodové zprávě	Doporučujeme do zvláštní části důvodové zprávy k ustanovení § 3, který hovoří o zákazu určitých opatření nebo činností ze strany státu, což odpovídá čl. 4 odst. 3 nařízení, doplnit, že uvedené úkony mohou orgány České republiky provádět v případě, že jsou naplněny podmínky uvedené v čl. 4 odst. 4 nebo 5 nařízení, neboť tato ustanovení představují výjimku z uvedeného zákazu.	Akceptováno Připomínce bylo vyhověno, důvodová zpráva bude v jejím smyslu upravena.
	MV	K důvodové zprávě	Dále navrhuje alespoň v důvodové zprávě upřesnit význam některých neurčitých pojmů. Jedná se především o okruh chráněných osob, zejména těch, kterých se ochrana týká „z důvodu jejich každodenního nebo profesního vztahu s poskytovatelem redakčního obsahu nebo s jeho redakčními pracovníky“. Pro účely aplikační praxe považujeme za žádoucí, aby v důvodové zprávě bylo minimálně rámcově podrobněji rozepsáno, o jaké osoby se jedná. Navrhujeme vycházet zejména z recitálu č. 20 nařízení. Rovněž upozorňujeme, že stanovení velmi širokého okruhu chráněných osob může mít dopad na odhalování a vyšetřování trestné činnosti.	Akceptováno Připomínce bylo vyhověno, důvodová zpráva bude v jejím smyslu upravena.
	MV	K důvodové zprávě	Obdobně je dle našeho názoru vhodné s ohledem na zachování právní jistoty upřesnit význam pojmu „důvěrná komunikace“, neboť si ho lze vykládat různými způsoby.	Akceptováno Připomínce bylo vyhověno, důvodová zpráva bude v jejím smyslu upravena.

	MV	K důvodové zprávě	Zároveň podotýkáme, že důvodová zpráva nereflektuje probíhající korekce české verze nařízení, v rámci které by měl být upraven český text čl. 4 předmětného nařízení, například by mělo být vypuštěno slovo „odposlouchávání“. Doporučujeme toto v důvodové zprávě poznamenat.	Akceptováno Přípomínce bylo vyhověno, důvodová zpráva bude v jejím smyslu upravena.
	MV	obecně	Navrhujeme sjednotit styl písma užívaný v rámci celého návrhu (srov. číslování stránek).	Akceptováno
	MV	obecně	Doporučujeme provést revizi materiálu ve smyslu čl. II bodu 1 přílohy č. 5 Legislativních pravidel vlády, dle kterého mají být ustanovení, jimiž je zajišťována transpozice, adaptace nebo jiná implementace vyznačena jejich podtržením. Rovněž považujeme za vhodné unifikovat podtržení prokazující implementační ustanovení (viz nadbytečné podtržení mezer, nejednotnost u interpunkčních znamének atd.).	Akceptováno
	MV	Pozn. pod čarou č. 9	Za text „(EU)“ navrhujeme vložit chybějící mezeru.	Akceptováno
	MV	Pozn. pod čarou č. 9	Rovněž upozorňujeme, že poznámka pod čarou č. 9 je totožná s poznámkou pod čarou č. 11, mělo by tedy dojít k jejich sjednocení a novému označení všech dalších poznámek pod čarou	Akceptováno
	MV	§ 11 k noveliza čnímu ustanovení	S ohledem na čl. 55 odst. 3 Legislativních pravidel vlády doporučujeme uvést výčet všech novel, které se promítají do platného znění tiskového zákona.	Neakceptováno V tiskovém zákoně se provádí pouze jedna změna, a to zrušení § 16, který nebyl nikdy žádným zákonem novelizován; formulace tedy odpovídá ustanovení čl. 55 odst. 3 Legislativních pravidel vlády.
	MV	§ 12	Doporučujeme opětovně projít výčet novel uvedený v úvodní větě (srov. zrušený zákon č. 309/2002 Sb.,	Akceptováno

		k úvodní větě	zákon č. 458/2011 Sb. či chybějící aktuální novely předmětného zákona).	
	MV	§ 12 bod 1 K novelizačnímu ustanovení	V souladu s čl. 58 odst. 6 písm. g) Legislativních pravidel vlády navrhujeme úvodní část novelizačního bodu uvést ve znění: „V § 5 odst. 1 písm. t) úvodní části ustanovení se“.	Akceptováno
	MZD	Pozn. pod čarou č. 5 a 6	Doporučujeme v poznámce pod čarou č. 5 doplnit slova „, ve znění zákona č. 305/2013 Sb.“ a v poznámce pod čarou č. 6 doplnit slova „, ve znění pozdějších předpisů“. Odkazované zákony byly novelizovány	Akceptováno
	MZD	Pozn. pod čarou č. 9	Doporučujeme před číslo „2022“ vložit mezeru, pravděpodobně se jedná pouze o chybu v psaní.	Akceptováno
	MZD	Pozn. pod čarou č. 11	Doporučujeme uvedenou poznámku včetně odkazu zrušit, neboť její obsah je totožný s poznámkou pod čarou č. 9.	Akceptováno
	MZD	K důvodové zprávě, obecné části, kap. 1	Doporučujeme v prvním odstavci před slova „a zákon č. 480“ vložit čárku, pravděpodobně se jedná pouze o chybu v psaní, a na konec textu odstavce doplnit slova „, ve znění pozdějších předpisů“, neboť byl uvedený zákon již několikrát novelizován.	Akceptováno
	MZD	K důvodové zprávě, obecné části, kap. 3	Doporučujeme v poslední větě třetího odstavce slova „které obsahuje v § 3 návrhu zákona“ nahradit slovy „které obsahuje § 3 návrhu zákona“. Pravděpodobně se jedná pouze o chybu v psaní – jedná se o podrobnosti, které obsahuje, resp. upravuje uvedené ustanovení návrhu.	Akceptováno
	MZD	K důvodové zprávě, zvláštní části, § 2	Doporučujeme v šestém odstavci slova „tiskovou publikací“ nahradit slovy „tiskovou publikaci“ a ve třináctém odstavci slova „Mezi právnické osoby“ nahradit slovy „Za právnické osoby“, pravděpodobně se jedná pouze o chyby v psaní.	Akceptováno

	MZD	K rozdílové tabulce, obecně	Doporučujeme v řádcích 4 až 8 za číslem odstavce zrušit závorku, pravděpodobně se jedná pouze o chybu v psaní.	Akceptováno
	MZD	K rozdílové tabulce, § 1	Doporučujeme do rozdílové tabulky doplnit také § 1, neboť v návrhu je vykázán jako implementační – uvedení celexového čísla a podtržení poznámky pod čarou č. 1.	Akceptováno
	MZD	Ke srovnávací tabulce, hlavička	Doporučujeme doplnit číslo Úředního věstníku EU a rok vydání.	Akceptováno
	MZE	§ 6	Zásadní připomínka § 6 uvádí, že subjekt, který se účastní spojení na mediálním trhu a který není mikropodnikem, je povinen oznámit Radě záměr svého spojení, přičemž Rada tento záměr vyhodnotí a vydá stanovisko. Návrh zákona však již neuvádí žádnou sankci či jiný zákonný postup pro případ, kdy se subjekt nesouhlasným stanoviskem Rady nebude řídit. Domníváme se, že podle předloženého znění návrhu zákona neexistuje žádný prostředek, kterým by případnému nevhodnému spojení poskytovatelů mediálních služeb bylo možno zabránit. Žádáme tak o vysvětlení nebo o opravu příslušného ustanovení.	Vysvětleno Návrh znění § 6 vychází striktně z požadavků čl. 22 nařízení EMFA. Záměrem této úpravy je pouze to, aby regulační orgán pro mediální služby (v případě ČR se jedná o Radu pro rozhlasové a televizní vysílání) posoudil záměr spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií na vnitrostátním trhu, resp. na vnitřním trhu EU, a zhodnotil takový případný dopad. Výsledkem tohoto procesu má být skutečně „posouzení“ specifikovaného spojení na mediálním trhu za účelem hodnocení jeho dopadu na pluralitu a redakční nezávislost médií. Z čl. 22 nařízení EMFA ani jeho výkladových ustanovení neplyne ani nelze dovodit, že výsledkem posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být povolení, resp. zákaz takového spojení. Tento výklad byl potvrzen i na jednání s EK k implementaci nařízení EMFA. Návrh zákona

				v tomto ohledu tedy respektuje požadavky čl. 22 nařízení EMFA a jakákoli přísnější úprava by šla výrazně nad rámec evropské regulace.
	Ministr pro evropské záležitosti	obecně	Děkujeme za předložení materiálu „Návrh zákona o mediálních službách a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o mediálních službách)“. K předloženému materiálu uplatňujeme doporučující připomínku. K zajištění včasné implementace dotčených evropských předpisů doporučujeme navrhnout Poslanecké sněmovně, aby s návrhem zákona vyslovila souhlas již v prvním čtení dle § 90 odst. 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny. Na základě tohoto návrhu doporučujeme upravit předkládaný materiál	Akceptováno Ministerstvo kultury upraví materiál tak, aby vláda navrhla Poslanecké sněmovně, aby s návrhem zákona vyslovila souhlas již v prvním čtení dle § 90 odst. 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny.
	ÚV - OKOM	Obecně	Zásadní připomínka Implementační úprava není předkládána včas. Čl. 29 nařízení předpokládá časový harmonogram v provádění implementačních prací tak, že prvotní implementace měla být provedena již k listopadu 2024, další implementace má být zajištěna k únoru a květnu 2025 a dokončení implementace je v zásadě očekáváno k 8. srpnu 2025. U čl. 20 nařízení, které se týká práva na přizpůsobení nabídky, je pak odsunuta použitelnost na 8. května 2027. Z uvedeného je zřejmé, že implementační předpis není předložen s dostatečných předstihem a lhůty pro implementaci nejsou dodrženy. Účinnost v části čtvrté návrhu zákona stanovená na 8. srpna 2025 rovněž není realizovatelná.	Vysvětleno Ministerstvo kultury upraví materiál tak, aby vláda navrhla Poslanecké sněmovně, aby s návrhem zákona vyslovila souhlas již v prvním čtení dle § 90 odst. 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny.
	ÚV - OKOM	Obecně k čl. 2	Zásadní připomínka Lze mít pochybnosti, zda je nutné, aby návrh zákona uváděl definice pojmů, které jsou uvedeny v nařízení.	Vysvětleno Nařízení EMFA definuje celou řadu pojmů, které používá ve své úpravě. Většina z těchto definic

			Návrh zákona rovněž jako nařízení definuje mediální službu, poskytovatele mediálních služeb, spojení na mediálním trhu, orgán veřejné správy, reklamu zadávanou orgánem veřejné správy, což jsou pojmy obsažené v čl. 2 bodech 1, 2, 15, 18 a 19 nařízení. Zejména v případě, kdy definice plně opisuje nařízení (definice poskytovatele mediální služby, či spojení na mediálním trhu) dochází k nedovolenému dublování právní úpravy. Je možné zvážit i odkaz na definici v nařízení. Definici tiskové publikace naopak považujeme za vhodnou k implementaci, neboť je v nařízení nadefinována s odkazem na směrnici. K tomu je nutné koncepčně uvést, že některé další pojmy v nařízení jsou definovány prostřednictvím odkazu na směrniceovou úpravu, což považujeme v přímo použitelném předpise EU za nevhodnou legislativní praxi, neboť adresát normy je nucen pracovat se směrnicí, která mu však není určena – viz definice audiovizuální mediální služby v čl. 2 bodu 6 nařízení, služby platformy pro sdílení videonahrávek v čl. 2 bodu 11 nařízení, poskytovatele platformy pro sdílení videonahrávek čl. 2 bodu 12 nařízení. Takové pojmy se ale implementační předpis konkretizovat nesnaží. Mělo by být uváženo, zda není v některých případech vhodné odkazovat v implementačním předpise na transpoziční úpravu v našem právním řádu obsaženou, aby bylo dosaženo větší uživatelské přívětivosti navrhované úpravy.	obsažených v čl. 2 je přímo použitelná nebo se jedná o pojmy, které už český právní řád definuje. Některé další pojmy, které nařízení EMFA používá, je však třeba definovat i pro účely návrhu zákona, neboť se jedná o pojmy, které nařízení v rámci evropské regulace používá nově a nejsou vymezeny ani v českém právním řádu. Pojem „mediální služba“ je zcela nový jak pro evropskou, tak pro českou právní úpravu, co se týče jeho vymezení. Český právní řád dosud definuje pouze určité kategorie mediálních služeb, a to „televizní vysílání“, „audiovizuální mediální služba na vyžádání“, „audiovizuální obchodní sdílení“, „periodický tisk“, „rozhlasové vysílání“, „platformy pro sdílení videonahrávek“ nebo „služby informační společnosti“. Je proto nezbytné v českém právním řádu zavést nový pojem „mediální služba“ a jeho definici, protože nařízení EMFA i návrh zákona do značné míry sjednocují úpravu pro všechny typy mediálních služeb. Totéž platí pro definici „poskytovatele mediální služby“. Její návrh v § 2 písm. b) je nutný i pro definici „spojení na mediálním trhu“, které je nutné definovat pro účely úpravy § 6 návrhu zákona. Pro vyloučení pochybností, že mezi poskytovatele mediálních služeb spadají i veřejnoprávní média, budou slova „jejímž předmětem podnikání“ nahrazena slovy „jejímž předmětem činnosti“. Pojmy „orgán veřejné správy“ a „reklama zadávaná orgánem veřejné správy“ jsou nutné
--	--	--	--	---

				definovat pro účely použití v České republice a vymežit s ohledem na terminologii českých orgánů a územních samosprávných celků. K připomínce uvedené ve druhém odstavci uvádíme, že ve všech případech, kdy jsou definice uvedené v čl. 2 nařízení EMFA přímo použitelné i pro podmínky České republiky, je do implementačního předpisu nepřebíráme (což je smysl připomínky v prvním odstavci). Týká se to i definic, které odkazují na směrnicovou úpravu. K připomínce „mělo by být uvaženo, zda není v některých případech vhodné odkazovat v implementačním předpise na transpoziční úpravu v našem právním řádu obsaženou“ je nutno upřesnit, kde konkrétně OKOM takovou úpravu navrhuje. Tam, kde je to možné, tak činíme, viz definice „tiskové publikace“, kde odkazujeme na transpoziční úpravu obsaženou v autorském zákoně. Na několika místech návrhu zákona odkazujeme na přímo použitelná nařízení EU, což je přípustný postup.
	ÚV - OKOM	Obecně k čl. 3	Zásadní připomínka Ustanovení obsahuje závazek členského státu, aby respektoval právo příjemců mediálních služeb na přístup k pluralitnímu, redakčně nezávislému mediálnímu obsahu. Jsme názoru, že takové ustanovení nelze chápat pouze jako přímo aplikovatelné, ale mělo by být prokázáno, že takový princip zajišťujeme legislativně skrze konkrétní právní instituty, jež by měly být uvedeny ve srovnávací tabulce (lze-li vystačit se stávající úpravou a není nutné přijmout úpravu novou).	Vysvětleno Čl. 3 nařízení EMFA deklaruje právo příjemců mediálních služeb na přístup k pluralitnímu, redakčně nezávislému mediálnímu obsahu a v souvislosti s tím ukládá členským státům, aby zajistily zavedení rámcových podmínek pro ochranu tohoto práva. V českém právním řádu jsou respekt k uvedenému právu a jeho ochrana zajištěny na ústavní úrovni v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Evropská komise během jednání Pracovní skupiny pro audiovizí a

				média dne 17. 4. 2025 potvrdila přímou použitelnost čl. 3 s tím, že nebude vyžadovat konkrétní vyznačení implementace v notificační tabulce.
	ÚV - OKOM	Obecně k čl. 4	Zásadní připomínka Obdobně čl. 4 nařízení obsahuje v podstatě směrniceovou úpravu. Např. čl. 4 odst. 1 nařízení staví na principu, že poskytovatelé mediálních služeb mají právo vykonávat svou hospodářskou činnost na vnitřním trhu bez omezení. Zajištění uvedeného principu v našem právním řádu by mělo být rovněž prokazatelné. Rozumíme-li správně, v tomto kontextu by mělo být posouzeno, zda vstupu na český mediální trh nebrání diskriminační či protekcionistická pravidla, což od předkladatele očekává posouzení stávajících předpisů – viz zejm. zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání, tiskový zákon, příp. zákon o službách platform pro sdílení videonahrávek, zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání. Je k vyjasnění, zda se tímto předkladatel zabýval, případně jak stávající úpravu zhodnotil. Srovnávací tabulku je nutno doplnit. Adaptace čl. 4 odst. 3 písm. a) nařízení je v návrhu výslovně zajištěna skrze § 3 zákona, který blíže implementuje ochranu zdroje a důvěrné komunikace, přičemž ji přesouvá do nového zákona ze zákona tiskového i zákona vysílacího. Písm. b) či c) nepovažuje předkladatel za nutná k bližší implementaci. Implementovány však mají být odst. 4, 5 a 6 téhož článku, pročez je nutné potvrdit, zda je cílem předkladatele dosáhnout adekvátní implementace novelou trestního řádu (materiál Ministerstva	Vysvětleno Poskytování mediálních služeb je v České republice upraveno několika zákony, z nichž všechny (s výjimkou tiskového zákona, který není transpoziční) byly vyhodnoceny jako plně slučitelné s právem EU. Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání upravuje podmínky pro provozování vysílání v České republice v § 3a tak, aby se držitelem licence nebo registrace mohla stát i zahraniční osoba. Tento zákon, zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání i zákon o službách platform pro sdílení videonahrávek pak svou působnost upravují na principu usazení v souladu se směrnicí 2010/13 ve znění revize 2018/1808. Tiskový zákon je postaven na úplné volnosti, vydavatelem periodického tisku se může stát každá osoba, která vydává nebo na území ČR šíří periodický tisk. Vstupu na český mediální trh tedy nebrání diskriminační nebo protekcionistická pravidla. Obdobně jako u čl. 3, potvrdila Evropská komise, že čl. 4 odst. 1 a 2 považuje za přímo použitelné. Čl. 4 odst. 3 písm. a) nařízení EMFA je do návrhu zákona implementováno v § 3. Pokud jde o čl. 4 odst. 3 písm. b) a c), a odstavce 4 a 5, jejich implementaci jsme řešili s Ministerstvem

			spravedlnosti č.j. MSP-90/2023_LO-SP, ze dne 11. 11. 2024) – viz navrhované změny § 52b a § 158d trestního řádu. Pokud ano, nebudeme výsledné znění dále rozporovat, neboť dohody v tomto bodě bylo již dosaženo. Dále, čl. 4 odst. 7 nařízení týkající se směrnice 2016/680 a agendy osobních údajů by měl být řádně vykázan, nejen zhodnocen jako přímo použitelný. Nadto, pro řádné naplňování čl. 4 odst. 8 nařízení je nutné vysvětlit, kdo je samoregulačním orgánem vedeným v evidenci Rady dle § 3 odst. 4 návrhu zákona, zda takový orgán skutečně existuje. Následně lze zhodnotit, zda může poskytovat pomoc relevantním subjektům.	spravedlnosti, do jehož působnosti jejich úprava spadá, a tento úřad nás ujistil o přímé použitelnosti s tím, že platí, že úkony uvedené v odst. 3 písm. b) a c) mohou orgány ČR provádět pouze v případě, že jsou naplněny podmínky uvedené v čl. 4 odst. 4 nebo 5. Předkladatel tedy po konzultaci s MSP potvrzuje, že adekvátní implementace všech uvedených ustanovení i odst. 6 bude dosaženo novelou trestního řádu, která bude vložena do návrhu zákona. Čl. 4 odst. 7 nařízení EMFA stanoví, že směrnice 2016/680 včetně záruk jako jsou právo subjektu údajů na informace a přístup ke zpracovávaným osobním údajům se vztahuje na jakékoli zpracování údajů prováděné v souvislosti s nasazením opatření pro sledování uvedených v čl. 4 odst. 3 písm. b) nebo s nasazením intruzivního sledovacího softwaru podle písm. c) uvedeného odstavce. Vzhledem k tomu, že česká právní úprava nestanoví v trestním řádu, že by se na případy upravené v čl. 4 odst. 3 písm. b) a c) nevztahovala směrnice 2016/680, resp. zákon č. 110/2019 Sb., kterým byla směrnice transponována do českého právního řádu, platí, že český zákon č. 110/2019 Sb. se na tyto případy vztahuje v plném rozsahu. Definice samoregulačního orgánu bude doplněna do § 2 návrhu zákona. Již v současné době existují samoregulační orgány pro každou oblast mediálních služeb (např. ATO, AKTV pro televizní vysílání, APSV pro rozhlasové vysílání,
--	--	--	---	--

				Unie vydavatelů a Unie online vydavatelů pro tisk, SPIR pro poskytovatele služeb na internetu). Všechny tyto orgány plní svou samoregulační roli a mohou poskytovat pomoc, o níž v § 3 odst. 4 jde.
	ÚV - OKOM	Obecně k čl. 5	Zásadní připomínka Je nutné zhodnotit, zda stávající předpisy upravující veřejnoprávní media, jsou souladné s čl. 5 nařízení – tj. úprava v zákoně o České televizi a v zákoně o Českém rozhlasu. Například požadavek, aby generální ředitel České televize či generální ředitel Českého rozhlasu (případně i člen Rady ČT/ČRo) byl občanem ČR (viz § 4 odst. 3 a § 9 odst. 4 zákona o ČT či § 4 odst. 3 a § 9 odst. 4 zákona o ČRo) lze považovat za nediskriminační a přiměřené kritérium? Naplňujeme zásadu předvídatelnosti, když generální ředitel může být před koncem funkčního období odvolán z důvodů, které nebyly stanoveny jako předpoklady pro výkon funkce (§ 9 odst. 7 zákona o ČT; § 9 odst. 6 zákona o ČRo)? Postrádáme v uvedených zákonech přesně stanovené předpoklady pro výkon funkce, čili stanovení primární povinnosti pro nejvyššího řídicího pracovníka. Navrhujeme přezkoumat stávající úpravu z hlediska souladu s čl. 5 odst. 2 nařízení. Dále, navrhujeme zhodnotit, zda stávající úprava v zákoně o ČRo a zákoně o ČT naplňuje požadavek čl. 5 odst. 4 nařízení na určení nezávislých orgánů či zavedení mechanismů nezávislých na politickém působení vlád, které budou monitorovat uplatňování čl. 5 odst. 1, 2 i 3 nařízení. Tj. zda postavení Rady ČT nebo Rady ČRo umožňuje nezávisle monitorovat principy čl. 5 nařízení (tedy včetně monitorování financování).	Vysvětleno Požadavek občanství u členů Rady České televize a Rady Českého rozhlasu vyplývá z funkce těchto orgánů, které jsou reprezentantem veřejnosti státu, jeho jsou Česká televize a Český rozhlas veřejnoprávními médii. Ze stejného důvodu je požadavek státního občanství vztažen i ke generálním ředitelům obou institucí. Požadavek občanství je možno ze zákona vypustit, Ministerstvu kultury však není jasné, jak takovou změnu odůvodnit. Pokud jde o odvolávání generálních ředitelů z funkce, důvody uvedené v § 9 odst. 7 zákona o ČT i zákona o ČRo jsou stanoveny taxativním výčtem a přesně vymezené. Zásada předvídatelnosti je tedy splněna, neboť tyto důvody jsou stanoveny závazným právním aktem a jsou tedy všem (i uchazečům o funkci generálních ředitelů) známy předem. Rada ČT ani Rada ČRo nemohou generální ředitele České televize a Českého rozhlasu odvolat z jiného důvodu, než které jsou vymezeny v zákoně, čímž je zásada předvídatelnosti rovněž splněna. „Přesně stanovené předpoklady pro výkon funkce“ generálních ředitelů ČT a ČRo v zákonech p ČT a ČRo stanoveny jsou, a to v § 9 odst. 4 a 5 obou zákonů. Zákony vyžadují, aby se

				jednalo o občana ČR (s výhradou výše uvedenou), který není omezen ve své právnosti, má na území ČR trvalý pobyt, je bezúhonný a splňuje všechny podmínky neslučitelnosti funkcí stanovení v § 5 odst. 1 a 2 obou zákonů. Není nám zřejmé, co se rozumí „primární povinností pro nejvyššího řídícího pracovníka“. MK potvrzuje, že zákony o České televizi a o Českém rozhlasu jsou zcela v souladu s čl. 5 odst. 2 nařízení EMFA. MK potvrzuje, že postavení a působnost Rady České televize a Rady Českého rozhlasu zaručují monitorování uplatňování čl. 5 odst. 1, 2 a 3 a že se díky způsobu volby jejich členů (do které byl v roce 2023 zapojen celý Parlament ČR) zaručuje jejich nezávislost na politickém vlivu. Obě Rady monitorují i financování institucí, k čemuž mají ze zákona zřízené i poradní orgány v podobě dozorčích komisí. Výsledky monitorování skutečností, které upravuje čl. 5 odst. 1, 2 a 3, se každý rok zpřístupňují veřejnosti v podobě výročních zpráv, které tyto Rady zpracovávají, předkládají oběma komorám Parlamentu ČR a zveřejňují na internetových stránkách obou institucí.
	ÚV - OKOM	Obecně k čl. 6	Zásadní připomínka Z návrhu zákona není zřejmé, zda bude vedena vnitrostátní databáze vlastnictví médií, jak vyžaduje čl. 6 odst. 2 nařízení. Navrhovaný § 4 zákona zmiňuje pouze, že Ministerstvo kultury povede evidenci poskytovatelů mediálních služeb, tj. není výslovně uvedeno, že taková evidence bude obsahovat údaje o	Vysvětleno Ustanovení § 4 odst. 1 stanoví, že Ministerstvo kultury vede veřejně přístupnou evidenci poskytovatelů mediálních služeb. V § 6 odst. 1 je uvedeno, že tato evidence bude obsahovat všechny údaje podle čl. 6 odst. 1 nařízení EMFA. Poskytovatelé mediálních služeb do ní budou povinni zanést všechny údaje uvedené v čl. 6

			vlastnických médií a další informace dle čl. 6 odst. 1 nařízení. Dále upozorňujeme, že čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení, na které je také odkazováno, používá pojmu skutečných majitelů skrze odkaz na směrnici 2015/849. Je tedy ke zvážení, zda není v návrhu vhodné specifikovat, o kterou vnitrostátní úpravu se v našem případě jedná. Dále, k navrhovanému znění § 4 lze nadto uvést, že úprava neřeší změnu údajů, resp. pravidelnou aktualizaci evidence, resp. databáze, což by bylo zřejmě vhodné. Vzhledem k tomu, že transparentnost vlastnictví médií je jedním z hlavních cílů nařízení, doporučujeme výslovně do zákona doplnit, že evidence/databáze bude veřejně dostupná, včetně jasně uvedené vlastnické struktury. Abychom předešli nedorozumění pouze upozorňujeme, že § 4 návrhu zákona má implementovat čl. 6 odst. 2 nařízení, nikoli čl. 6 odst. 1 (jak je v materiálu uvedeno), který je přímo použitelný (pouze s navazující povinností uložit sankce) a předpokládá přímé zpřístupnění informací příjemcům služeb poskytovateli, tedy nikoli skrze databázi. Tedy čl. 6 odst. 1 nařízení zakládá samostatnou povinnost. Připomínka výše k odkazu na směrnici 2015/849 se však vztahuje i na tuto povinnost.	odst. 1 nařízení EMFA, tj. i údaje o vlastnictví podle čl. 6 odst. 1 písm. b) a c), tedy „jméno nebo jména jejich přímého nebo nepřímého vlastníka nebo vlastníků s uvedením podílů, které jim umožňují uplatňovat vliv na provoz a strategické rozhodování, včetně přímého nebo nepřímého vlastnictví státu nebo orgánu nebo subjektu veřejné správy“ a „jména nebo jména jejich skutečných majitelů, jak je tento pojem vymezený v čl. 3 bodě 6 směrnice (EU) 2015/849“. Vnitrostátní databáze vlastnictví médií tedy existovat bude, bude ji vést Ministerstvo kultury, a jak stanoví čl. 6 odst. 2 nařízení EMFA, „údaje uvedené v odstavci 1“ budou součástí této evidence poskytovatelů mediálních služeb. Ustanovení § 4 odst. 1 nepřebírá výčet údajů z čl. 6 odst. 1, neboť by tak pouze opakoval úpravu přímo použitelného předpisu EU. Pojem „skutečný majitel“ tedy není v § 4 použit. Pokud jde o provádění změny údajů uvedených v evidenci poskytovatelů mediálních služeb, bude § 4 doplněn tak, aby z něj vyplývala povinnost těchto poskytovatelů oznamovat nejen údaje, ale i jejich změnu. To, že evidence poskytovatelů mediálních služeb včetně údajů o vlastnictví médií bude veřejně dostupná, je v § 4 odst. 1 zajištěno slovy (text bude drobně přeformulován) „které vede veřejně přístupnou evidenci poskytovatelů mediálních služeb na jeho internetových stránkách“. Vzhledem k tomu, že veřejně dostupné na internetových stránkách MK budou všechny
--	--	--	--	---

				údaje uvedené v čl. 6 odst. 1 nařízení EMFA, budou veřejně dostupné i údaje o vlastnictví médií. Stejně jako OKOM chápeme čl. 6 odst. 1 jako přímo použitelný. V rozdílové tabulce bude k § 4 odst. 1 uveden čl. 6 odst. 2 nařízení EMFA.
	ÚV - OKOM	Obecně k čl. 7	Zásadní připomínka Rozumíme-li správně, skrze doplněný § 5 písm. v) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání se stává jediným vnitrostátním regulačním orgánem dle čl. 7 nařízení Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, která bude mít tudíž zřejmě zcela nově kompetenci i ve vztahu k online platformám či poskytovatelům tiskových publikací, či bude dohlížet např. i na výrobce, vývojáře a dovozce zařízení a uživatelských rozhraní dle čl. 20 nařízení. Navrhujeme postavit najisto, že je takto široká kompetence pro RRTV opravdu zamýšlena. (Její název neodpovídá rozsahu jejích kompetencí.)	Vysvětleno Regulačním orgánem, kterému jsou svěřeny úkoly vyplývající z nařízení EMFA, je podle čl. 7 odst. 2 nařízení ten orgán, na kterého se vztahují požadavky stanovené v článku 30 směrnice 2010/13/EU. Tímto orgánem je Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. Do působnosti RRTV v § 5 zákona č. 231/2001 Sb. se tedy doplňuje, že je regulačním orgánem podle nařízení EMFA. Znamená to tedy, že v rozsahu úpravy EMFA musí RRTV působit jako regulační orgán pro všechny poskytovatele mediálních služeb, kteří spadají do působnosti tohoto nařízení.
	ÚV - OKOM	Obecně k čl. 10	Zásadní připomínka Je zřejmé, kdo z Rady pro rozhlasové a televizní vysílání bude pověřen být zástupcem?	Vysvětleno Zastoupení Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ve Sboru je shodné, jako tomu bylo ve skupině ERGA. Sbor je z hlediska EK nástupnický orgán ERGA, proto EK nevyžadovala žádné nové nominace.
	ÚV - OKOM	Obecně k čl. 20	Zásadní připomínka Ustanovení není beze zbytků přímo použitelné, jak uvádí předkladatel. Odst. 4 má směrniceový charakter, neboť je v něm stanovena povinnost pro členské státy stanovit odpovídající legislativní rámec (opatření).	Vysvětleno Čl. 20 odst. 4 stanoví, že členské státy přijmou vhodná opatření s cílem zajistit, aby výrobci, vývojáři a dovozci zařízení a uživatelských rozhraní podle čl. 20 odstavce 1 dodržovali ustanovení odstavců 2 a 3. K zajištění plnění této

			Provedení tedy považujeme za nezbytné. Implementace má být zajištěna k 8. květnu 2027.	úpravy bude v návrhu zákona nově upraven přestupek následujícího znění: „Výrobce, vývojář, dovozce zařízení nebo uživatelského rozhraní, které řídí nebo spravuje přístup k mediálním službám poskytujícím pořady a využívání těchto služeb, se dopustí přestupku tím, že nezajistí plnění povinností podle čl. 20 odst. 2 a 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 ¹⁾ .“ Orgánem příslušným k projednávání přestupku bude Česká obchodní inspekce.
	ÚV - OKOM	Obecně k čl. 21	Zásadní připomínka Ustanovení čl. 21 odst. 1 nařízení se obdobně jako čl. 3 nařízení dotýká plurality médií a jejich redakční nezávislosti. Konkrétně vyžaduje, aby legislativní i správní vnitrostátní opatření, která mohou mít vliv na pluralitu médií nebo redakční nezávislost poskytovatelů mediálních služeb, byla <i>řádně podložená, přiměřená, odůvodněná, transparentní, objektivní a nediskriminační</i> . Tj. jak stávající zákonná úprava, tak správní praxe má těmto zásadám odpovídat. Je proto nutné vyjasnit, jaká vnitrostátní opatření předkladatel těmito zásadami poměřoval, a jak soulad s těmito zásadami zajistil. Jak se uvádí v preambuli, některá opatření mohou bránit výkonu svobody usazování a svobody poskytování služeb v mediálním odvětví nebo je činit méně atraktivním. Např. úprava v zákoně o provozování rozhlasového a televizního vysílání byla, včetně licenčního řízení, v kontextu čl. 21 nařízení nyní hodnocena? Ve srovnávací tabulce implementační předpisy absentují.	Vysvětleno MK na jednání s Evropskou komisí k implementaci EMFA dne 19.3.2025 uvedlo, že uvedené ustanovení považuje již dnes za slučitelné. Jednak platí pravidla pro legislativní proces, jednak obecné právní předpisy, zejm. správní řád a dále pak zvláštní právní předpisy. Nejpodrobněji v nich jsou procesní postupy nastaveny pro licenční řízení v oblasti rozhlasového a televizního vysílání. EK souhlasila s tímto vysvětlením. K tomu je třeba dodat, že z věcného hlediska nemohou být podmínky provozování televizního vysílání nastaveny diskriminačně již dnes, neboť by byly v rozporu se směrnicí o audiovizuálních mediálních službách, která jakožto nástroj vnitřního trhu je postavena na principu země původu. ČR je hlediska nízké regulatorní zátěže i výše správních poplatků vyhledávanou zemí pro usazení v oblasti poskytování audiovizuálních mediálních služeb, zejména televizního vysílání.

			Problematická je pak zejména rovina, jak by se poskytovatel mediálních služeb měl odvolávat vůči legislativním opatřením členského státu ČR), která nebudou mít povahu správního rozhodnutí ani opatření obecné povahy. I takový režim ale nařízení předpokládá (čl. 21 odst. 1 a 3 nařízení).	Čl. 21 odst. 3 přepokládá právo poskytovatele mediálních služeb odvolat se proti regulačnímu nebo správnímu opatření, nikoli proti opatření legislativnímu.
	ÚV - OKOM	Obecně k čl. 22	Zásadní připomínka <u>K čl. 22 (posouzení spojování na mediálním trhu):</u> Z návrhu ani z nařízení není bezprostředně zřejmé, jaký má proces posouzení spojování cíl, a vydání stanoviska Radou význam. Je stanovisko bezprostředně navázáno na posuzování spojování soutěžitelů Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže dle zákona o ochraně hospodářské soutěže, příp. na kontrolu spojování podniků Komisí dle nařízení Rady (ES) č. 139/2004? Preambule uvádí, že posuzování spojení na mediálním trhu by mělo být podstatné například prostřednictvím zajištění toho, aby názor Rady byl zohledněn při posuzování z hlediska hospodářské soutěže. Tato návaznost není návrhem upravena. Je nutné vyjasnit, zda jsou přijata dostatečná pravidla zejména procesního charakteru, která posouzení spojení umožní. Je například dostatečně jasné, co je nutné Radě oznámit? Čl. 22 odst. 1 písm. d) nařízení předpokládá ze strany členského státu stanovení předem mj. kritérií pro oznamování takových spojení, pod což lze podřadit i úpravu např. náležitosti oznámení. Dále, navrhuje vyjasnit, jak navrhovaná úprava souvisí s úpravou sloučení dle § 58 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání,	Akceptováno, vysvětleno Návrh § 6 vychází striktně z požadavků čl. 22 nařízení EMFA. Je třeba zdůraznit, že toto posouzení je zcela specifickým hodnocením, zcela nezávislým a odlišným od posuzování, které může k danému spojení podniků probíhat na ÚOHS podle předpisů v jeho působnosti. Sám čl. 22 v odst. 1 upozorňuje, že jím upravené posouzení spojení na mediálním trhu je odlišné od posouzení podle unijních nebo vnitrostátních předpisů o hospodářské soutěži, včetně posouzení podle pravidel pro kontrolu fúzí. Spojení na mediálním trhu se podle § 6 návrhu zákona bude posuzovat výlučně za účelem hodnocení jeho dopadu na pluralitu a redakční nezávislost médií. Vedle toho může být záměr spojení posuzován i podle předpisů v kompetenci ÚOHS, ale takové posuzování není nijak provázáno s posouzením podle § 6 návrhu zákona (čl. 22 nařízení EMFA). Posouzení prováděné regulačním orgánem pro oblast mediálních služeb (Radou pro rozhlasové a televizní vysílání) je výlučně v její kompetenci a nepředpokládá žádné zapojení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Nařízení EMFA nevyžaduje, aby takové posouzení jakkoli ovlivňovalo nebo bylo provázáno s procesem

			která platí pro provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání	posuzování podle předpisů o hospodářské soutěži, naopak stanoví, že tyto procesy jsou zcela samostatné. Z čl. 22 nařízení EMFA nelze dovodit, že výsledkem posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být povolení, resp. zákaz takového spojení. Záměrem jeho úpravy je pouze to, aby regulační orgán pro mediální služby (v případě ČR se jedná o RRTV) posoudil spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií na vnitrostátním trhu, resp. na vnitřním trhu EU a zhodnotil takový případný dopad. Připomínka, podle níž by spojení na mediálním trhu měl posuzovat souběžně ÚOHS podle nových kritérií zpracovaných pro specifika mediálního trhu, tak jde přímo proti záměru čl. 22 odst. 1 (posledního pododstavce) nařízení EMFA. Jak bylo uvedeno již výše, posouzení podle čl. 22 nařízení EMFA je zcela specifickým hodnocením, zcela nezávislým a odlišným od posuzování, které může k danému spojení podniků probíhat na ÚOHS podle předpisů v jeho působnosti. Z tohoto důvodu proto nelze jakkoli zavazovat Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, aby byl povinen zohlednit stanovisko RRTV. Pokud jde o dostatečná pravidla zejména procesního charakteru, která posouzení spojení umožní, připomínku akceptujeme a navrhneme následující doplnění § 6 odst. 3:
--	--	--	---	--

				„Subjekt, který se účastní spojení na mediálním trhu a který není mikropodnikem, je povinen oznámit Radě záměr svého spojení podle odstavce 1 alespoň 6 měsíců před uzavřením smlouvy zakládající spojení. <u>Toto oznámení obsahuje jeho stanovisko ke kritériím uvedeným v odstavci 4.</u>“ Účelem posouzení spojení na mediálním trhu podle § 6 návrhu zákona (čl. 22 nařízení EMFA) je výlučně hodnocení jeho dopadu na pluralitu médií a redakční nezávislost médií. Probíhá i v případě, pokud je poskytovatel mediální služby nebo poskytovatel online platformy pouze jednou stranou spojení. Úprava spojení provozovatelů vysílání nebo provozovatelů převzatého vysílání obsažená v § 58 zákona č. 231/2001 Sb. je součástí právní úpravy plurality informací v rozhlasovém a televizním vysílání a je spojena se zákonným omezením počtu licencí k provozování vysílání. Účel obou posouzení je tedy odlišný a u konkrétních subjektů může probíhat souběžně.
	ÚV - OKOM	Obecně k čl. 24	Zásadní připomínka Jaká konkrétní opatření přijme Rada, aby zajistila naplnění povinnosti vybízet poskytovatele systémů měření sledovanosti k vypracování kodexů chování, resp. jejich dodržování dle čl. 24 odst. 3 nařízení?	Vysvětleno Čl. 24 odst. 3 obsahuje jasně formulovanou povinnost regulačního orgánu. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání bude na tuto přímo použitelnou právní úpravu reagovat v rámci své působnosti ústředního správního úřadu, vymezené v § 5 zákona č. 231/2001 Sb. Podle něj může RRTV např. přijímat a zveřejňovat usnesení nebo vydávat stanoviska ve věcech, které „podle

				jiného právního předpisu“ náležejí do její působnosti.
	ÚV - OKOM	Obecně k sankčním ustanovením	Zásadní připomínka Navrhovaná <u>sankční ustanovení</u> k implementaci nařízení jsou zcela minimální – viz úprava přestupků v § 9 návrhu zákona. Je nutno vysvětlit, jak budou postihována porušení dalších ustanovení přímo použitelného předpisu – příkladem <u>čl. 6 odst. 3</u> týkající se poskytovatelů mediálních služeb, <u>čl. 18</u> týkající se poskytovatelů velmi velkých platforem, <u>čl. 20</u> týkající se výrobců, vývojářů a dovozců zařízení/uživatelských rozhraní či <u>čl. 24 odst. 1 a 2 nařízení</u> týkající se poskytovatelů systémů měření sledovanosti. Z výše uvedeného vyplývá, že nařízení reguluje různorodé skupiny subjektů, přičemž úprava přestupků v navržené podobě se jich nedotýká. Navrhujeme upravit.	Akceptováno Do § 9 návrhu zákona budou doplněny nové odstavce 3 a 4, které budou znít: „(3) Výrobce, vývojář, dovozce zařízení nebo uživatelského rozhraní, které řídí nebo spravuje přístup k mediálním službám poskytujícím pořady a využívání těchto služeb, se dopustí přestupku tím, že nezajistí plnění povinností podle čl. 20 odst. 2 a 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 ¹⁾ .“ Toto sankční ustanovení bude postihovat porušení čl. 20 nařízení EMFA. Orgánem příslušným k projednávání přestupku bude Česká obchodní inspekce). „(4) Poskytovatel systému proprietárního měření sledovanosti se dopustí přestupku tím, že nezajistí plnění požadavku podle čl. 24 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 ¹⁾ .“ Toto sankční ustanovení bude postihovat porušení čl. 24 odst. 2 nařízení EMFA. Orgánem příslušným k projednávání přestupku bude Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. Pokud jde o čl. 6 odst. 3 nařízení EMFA, jedná se o záruku poskytovanou poskytovatelům mediálních služeb, kteří poskytují zpravodajský a publicistický obsah, a to přijmout svobodně opatření, která považují za vhodná k ochraně nezávislosti redakčních rozhodnutí. Toto

				ustanovení představuje stejnou záruku, která je formulována v čl. 4 odst. 2 z pohledu členských států. V obou případech se jedná o vyjádření svobody poskytovatelů mediálních služeb, která nevyžaduje implementaci ani úpravu sankčních ustanovení (nelze poskytovatele mediálních služeb stíhat za to, pokud svou svobodu nevyužijí způsobem, který čl. 6 odst. 3 umožňuje). Pokud jde o čl. 18, Evropská komise potvrdila, že poskytovatelé velmi velkých online platform spadají přímo pod její sankční působnost.
	ÚV - OKOM	§ 2	Zásadní připomínka K nutnosti definic již obecně připomínky viz výše. Poznámka pod čarou č. 9 a č. 11 obsahují stejný předpis, konkrétně nařízení o digitálních službách. Navrhujeme sjednotit do poznámky jediné. <u>ad písm. a):</u> Definice mediální služby v písm. a) je relativizována slovem <i>především</i>, neboť mediální služba je dle předkladatele služba, která má povahu činnosti <i>především</i> hospodářské. Je to nezbytné pro správné vymezení pojmu dle čl. 2 odst. 1 nařízení? Dále, příkladný výčet v části za středníkem je v návrhu uveden z důvodu vstřícnosti pro adresáty? Uvedení služby informační společnosti považuje předkladatel za vhodné z pohledu nařízení k zacílení zejm. na velmi velké online platformy, jak jsou zmiňovány v bodě 11. preambule? Není výsledné vymezení příliš široké? Nepřekrývá se pojem služba informační společnosti s audiovizuální mediální službou na vyžádání a službou platformy pro sdílení videonahrávek – viz jejich definice v zákoně č. 132/2010 Sb. a zákoně č. 242/2022	Akceptováno, vysvětleno Poznámka pod čarou č. 11 bude nahrazena poznámkou č. 9. Definice „mediální služby“ v čl. 2 odst. 1 nařízení EMFA stanoví, že se jedná o službu vymezenou v člancích 56 a 57 Smlouvy o fungování EU. Čl. 57 uvedené Smlouvy pak stanoví, že se musí jednat o služby poskytované zpravidla za úplatu. Domníváme se proto, že úplatnost je podle čl. 2 odst. 1 nařízení EMFA jedním ze znaků mediální služby. Z úplatnosti služeb (z poskytování služeb jako podnikatelské činnosti) vychází i platná právní úprava přebírající evropskou regulaci, a to zákon o provozování vysílání, zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání a zákon o službách platform pro sdílení videonahrávek. Příkladný výčet v části za středníkem je v návrhu uveden z důvodu návaznosti na platnou právní úpravu, která již určité typy mediálních služeb

			Sb.? Upozorňujeme, že zákon č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, na který je odkazováno v ppč. 6, je rušen zákonem o digitální ekonomice. Zřejmě bude vhodné odkázat na definici služby informační společnosti v tomto zákoně. <u>ad písm. d):</u> Byť nařízení používá stejného pojmosloví, je zřejmé, co je pro účely vymezení spojení na mediálním trhu <i>online platformou s přístupem k mediálnímu obsahu</i>? Viz definice v čl. 2 odst. 15 nařízení. <u>ad písm. e):</u> V definici jsou uvedeny <i>právnícké osoby zřízené, založené nebo ovládané</i>, kdežto v § 7 odst. 1 písm. b) o <i>právníckých osobách kontrolovaných</i>. Je to totéž? A jsou jednoznačně zahrnuty i „regulační orgány“ podle nařízení?	reguluje. Uvedení „služby informační společnosti“ je zahrnuto z toho důvodu, že mediální služby, které mohou vznikat v online prostředí, budou většinou službami informační společnosti (odkaz bude opraven na zákon o digitální ekonomice). Pro vyloučení pochybností bude z § 2 písm. a) odstraněno slovo „především“ a bude tak jasně vymezeno, že mediální službou podle návrhu zákona se rozumí pouze služba povahy hospodářské. Navrhujeme rovněž pro vyloučení pochybností slova „služba platform pro sdílení videonahrávek⁴⁾“ nahradit slovy „některé služby platform pro sdílení videonahrávek⁴⁾“ a slova „služba informační společnosti⁶⁾“ navrhujeme nahradit slovy „některé služby informační společnosti⁶⁾“. Pojmy „audiovizuální mediální služba na vyžádání“ a „služba platformy pro sdílení videonahrávek“ se nerovnají službě informační společnosti, jedná se o její podkategorie. Pojem mediálního obsahu není nařízením EMFA definován a není ambicí adaptačního předpisu toto stanovit z důvodu možného nepřekrytí s nařízením EMFA. V praxi je však možné vycházet z definice mediální služby, která mezi své definiční znaky řadí poskytování pořadů nebo tiskových publikací, v souhrnu lze tedy toto podřadit pod výraz mediální obsah.
--	--	--	---	--

				Připomínku k § 7 odst. 1 písm. b) akceptujeme, text bude upraven následovně: “b) je-li poskytovatel mediálních služeb nebo poskytovatel online platformy podle písmene a) součástí obchodní skupiny, název této skupiny; obce s méně než 100 000 obyvateli a <u>právnícké osoby jimi zřízené, založené nebo ovládané</u> tuto informaci neuvádějí, a“.
	ÚV - OKOM	§ 3	Zásadní připomínka Upozorňujeme, že přesouvaná úprava ochrany zdroje z § 16 tiskového zákona a § 41 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání je doposud implementací čl. 85 odst. 2 GDPR. Navrhovaný § 3 zákona by tudíž měl být jeho reimplementací. Navrhujeme tak ustanovení vykázat. Dále, byť nařízení v čl. 4 odst. 3 písm. a) s uvedeným pojmem také pracuje, je zřejmé, kdo je <i>poskytovatelem redakčního obsahu</i>, jak je uvedeno v § 3 odst. 1 a 2 návrhu zákona? Dle anglické jazykové verze má jít standardně o poskytovatele mediálních služeb (<i>a media service provider</i>). Rovněž alespoň důvodová zpráva by měla nastínit širší pojmu „redakční pracovník“, se kterým (bez definice) pracuje nařízení. K § 3 odst. 3 návrhu zákona uvádíme, že máme pochybnosti, zda navrhované znění dostatečně reflektuje nároky stávající trestněprávní úpravy. Ustanovení neobsahuje jasnou provazbu na další instituty trestního práva (viz navrhované změny § 52b a § 158d trestního řádu). Navrhovaná úprava proto působí jako <i>lex specialis</i>, ze které není patrné, že uvedené	Akceptováno, vysvětleno Ustanovení § 16 tiskového zákona a § 41 zákona o provozování vysílání upravují ochranu fyzické nebo právnícké osoby, která se podílela na získávání nebo zpracování informací pro uveřejnění nebo uveřejněných v tisku, nebo v rozhlasovém nebo televizním vysílání. Jedná se tedy o zcela jinou problematiku, než která je upravena v čl. 85 odst. 2 GDPR. V § 3 odst. 1 a 2 budou slova „poskytovatel redakčního obsahu“ nahrazena slovy „poskytovatel mediálních služeb“. Do důvodové zprávy bude doplněno orientační vymezení „redakčních pracovníků“. Ustanovení § 3 odst. 3 je formulováno po konzultaci s MSP právě za tím účelem, aby byla zajištěna návaznost na trestněprávní úpravu. Součástí návrhu zákona se navíc stává novela trestního řádu, která implementaci nařízení EMFA zajišťuje pro účely trestního řízení.

			instituty trestního práva mají platit bez ohledu na rozsah navrhovaný předkladatelem. U § 3 odst. 4 by mělo být vyjasněno, kdo je samoregulační orgán.	Do § 2 bude doplněna nová definice „samoregulačního orgánu“, která bude obecně použitelná pro všechny mediální služby. „Samoregulační orgán“ zmíněný v § 3 odst. 4 tak bude jasně vymezený.
	ÚV - OKOM	§ 4	Zásadní připomínka viz připomínky výše k čl. 6 nařízení	Vysvětleno Návrh vypořádání viz výše k čl. 6 nařízení EMFA.
	ÚV - OKOM	§ 5	Zásadní připomínka Je zřejmé, co může být zmíněnými kritérii vypracovaných Sborem dle navrhovaného § 5 odst. 1 zákona, podle kterých má Rada postupovat? Byť zhotovení souboru kritérií nařízení v čl. 17 odst. 1 a 4 předpokládá, máme pochybnosti, zda lze takto neurčitá kritéria na neunijní poskytovatele mediálních služeb aplikovat. Zákonem by měly být uloženy jasné a seznatelné povinnosti. Navrhovaná norma však postrádá předvídatelnost a zakládá nejistotu pro adresáty. Není předem zřejmé, jaká opatření lze ve vztahu k poskytovatelům z jiných než členských států EU aplikovat. Rovněž máme za to, že povaha souboru kritérií vypracovaných Evropských sborem bude spíše v rovině soft law. K tomu nás vede textace čl. 17 odst. 4 poslední věta nařízení. Návrhem se tak fakticky uvedené soft law zezávazňuje. Pokud by taková pravidla měla vyvolávat účinky přímo vůči soukromým osobám (poskytovatelům mediálních služeb), jednalo by se o zásadní problém z hlediska naplnění judikatury C-161/06 <i>Skoma Lux</i> (dokument nevyhlášený v Úředním věstníku v české jazykové verzi).	Vysvětleno Předkladatel vychází při formulaci § 5 z úpravy čl. 17 nařízení EMFA, včetně jeho úpravy souboru kritérií vypracovaných Sborem. Co může být těmito kritérii, je výslovně uvedeno v bodu 49 preambule, konkrétně se jedná o otázky související s vlastnictvím, řízením, strukturou, financováním, redakční nezávislostí na třetích zemích nebo přistoupení k mechanismům společné regulace nebo samoregulačním mechanismům upravujícím redakční normy v jednom nebo více členských státech. V zákoně lze na taková kritéria odkázat, ale v daném případě nejsou určena soukromým osobám a nejedná se tak o uváděný případ <i>Skoma Lux</i>. Pokyny vydané podle čl. 17 odst. 4 jsou určeny regulačním orgánům za účelem jejich jednotného přístupu ke službám, které mohou být dostupné současně ve více členských státech. V praxi jde o to, zamezit šíření mediálních služeb dezinformačního charakteru, které jsou organizovány a financovány ze třetích zemí s cílem šíření na území EU s využitím výhod vnitřního trhu. K tomu blíže recitál 49. V praxi

			V této souvislosti uvádíme, zda vzhledem na významu nařízení pro EHP by nemělo být ustanovení vztaženo na státy mimo EHP.	tedy národní regulační orgán dojde ke zjištění, že daná služba je zcela zřejmě pod kontrolou třetí země a nemusí se tak ohlížet na deklarované usazení v EU a může zakročit proti jejímu šíření na svém území. Soubor kritérií tedy bude sloužit k tomu, aby regulační orgány měly shodný přístup v takových situacích (rozpoznat, že nejde o službu usazenou v EU). Poslední věta v čl. 17 odst. 4 reaguje na skutečnost, že ani nařízení EMFA, ani Evropská komise, ani Sbor pro mediální služby nemohou ingerovat do nezávislého rozhodování národních regulačních orgánů. Obdobně jsou takto formulovány i čl. 14 odst. 5 a čl. 17 odst. 2 nařízení EMFA.
	ÚV - OKOM	§ 6	Zásadní připomínka Předně, jak uvádíme výše, je třeba vyjasnit vztah k oblasti, kterou kompetenčně zajišťuje Úřad pro ochranu hospodářské soutěže – jaká je tedy návaznost posuzování Rady na posuzování spojování soutěžitelů prováděné ÚOHS? Nařízení sice v čl. 22 odst. 1 in fine počítá s tím, že zde uvedené posuzování bude odlišné od posouzení unijních a vnitrostátních předpisů o hospodářské soutěži – i tak je ale potřeba zajistit, že se kompetence nebudou dublovat. Úprava v odstavci 6 druhé větě (zasílání stanovisek ÚOHS na vědomí) nám nepřipadá dostatečná. Je nutné z posuzování spojení vylučovat mikropodnik, jak je navrhováno v § 6 odst. 2 zákona? Nařízení takové negativní vymezení působnosti neuvádí. Předkladatel zřejmě předpokládá, že významný dopad na pluralitu a	Vysvětleno Pokud jde o vztah posuzování podle § 6 a působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, viz návrh vypořádání k „obecně k čl. 22“. Z tohoto vysvětlení vyplývá, že kompetence RRTV a ÚOHS se nebudou dublovat. Čl. 22 odst. 1 nařízení EMFA ukládá členským státům povinnost upravit <u>hmotněprávní</u> pravidla, která umožní posouzení spojování na mediálním trhu, která by mohla mít významný dopad na pluralitu a redakční nezávislost médií. MK toto zadání splňuje návrhem § 6 odst. 2, podle něhož se za spojení na mediálním trhu uvedené kvality považuje takové spojení, které zahrnuje subjekt, který není mikropodnikem. Není účelem čl. 22, aby docházelo k posuzování každého spojení na

		<i>redakční nezávislost médií</i> je v případě spojování, jehož se účastní mikropodnik, vyloučen? Dále, doporučení Komise v poznámce pod čarou č. 10 navrhujeme uvést ve znění „<i>Doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků, Úř. věst. L, 2024/90772, 5. 12. 2024.</i>“ Nadto doporučujeme, vzhledem k nestandardní publikaci v Úředním věstníku EU formou Dodatku k Úřednímu věstníku L 124 ze dne 10.5.2003, doplnit důvodovou zprávu o odkaz na publikaci českého znění Doporučení Komise - http://data.europa.eu/eli/reco/2003/361/corrigendum/2024-12-05/oj. Dále, je ke zvážení, zda v § 6 odst. 4 výslovně neuvádět kromě poskytovatelů mediálních služeb také poskytovatele online platformem – viz např. písm. c) a e) – když spojení na mediálním trhu má z definice dopadat také na tyto subjekty. Primárně lze však navrhovanému § 6 odst. 4 zákona vytknout, že v podstatě přepisuje čl. 22 odst. 2 nařízení, což není přípustná technika (a obdobně i § 6 odst. 7 návrhu). Navrhujeme zvážit použití odkazu na přímo použitelnou úpravu.	mediálním trhu, ale jen takového, které by mohlo mít významný dopad na pluralitu a redakční nezávislost médií. Žádný ze subjektů, který má reálný vliv na mediální pluralitu na českém mediálním trhu nebo může ovlivnit nezávislost médií, nemá povahu mikropodniku, ani nelze předpokládat, že by takový případ v budoucnu nastal. Definice mikropodniku je zavedena v Doporučení Komise ze dne 6. května 2003 týkající se definice mikropodniků, malých a středních podniků a je uvedena i v důvodové zprávě k návrhu zákona. Poznámka pod čarou č. 10 bude upravena a důvodová zpráva doplněna. V § 6 odst. 4 bude text doplněn tak, aby výslovně uváděl i poskytovatele online platformem. Ustanovení § 6 odst. 4 a 7 jsou v návrhu zákona obsažena z hlediska nezbytnosti vymezení působnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.	
	ÚV - OKOM	§ 7	Zásadní připomínka Je v našem právním řádu zřejmý význam slov <i>obchodní skupina</i>, kterých je použito při stanovení oznamovací povinnosti v navrhovaném § 7 odst. 1 písm. b) zákona? Ustanovení má vztah k čl. 25 odst. 2 písm. b) nařízení, které dané formulace používá. I v případě regulace v § 7 lze však vyjádřit pochybnosti, zda úprava nepřepisuje nařízení – viz například opsání	Akceptováno Slova „obchodní skupina“ budou nahrazena slovy „mateřská obchodní korporace“. Ustanovení § 7 obsahuje tu úpravu, která je k implementaci čl. 25 nařízení EMFA nezbytná.

			údajů z čl. 25 odst. 2 prvního pododstavce nařízení do § 7 odst. 1 písm. a) až c) návrhu zákona.	
	ÚV - OKOM	§ 8	Zásadní připomínka Navrhujeme ospravedlnit, zda je navrhované změkčení v § 8 zákona, které předpokládá před zahájením řízení o přestupku nejprve upozornění na porušení zákona, z pohledu vymáhání povinností vhodným institutem.	Vysvětleno Primárním zájmem při aplikaci právní úpravy je, aby všechny povinnosti, které ukládá, povinné subjekty plnily. Platné zákony upravující mediální služby, konkrétně zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání, zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání i zákon o službách platform obsahují úpravu opatření k nápravě, která dává povinnému subjektu možnost splnit svou povinnost na základě upozornění regulačního orgánu. Uvedená úprava se v aplikační praxi RRTV osvědčila a nepředstavuje problém ani z hlediska vymáhání povinnosti.
	ÚV - OKOM	§ 9	Zásadní připomínka viz připomínky výše k chybějícím sankčním ustanovením	Vysvětleno Viz návrh vypořádání výše k „obecně k sankčním ustanovením“.
	ÚV - OKOM	§ 10	Zásadní připomínka Máme pochybnosti, zda je správné oznamovací povinnost poskytovatelů mediálních služeb vyplývající z čl. 6 odst. 1 nařízení formulovat tak, že způsob jejího plnění bude Ministerstvem kultury teprve uveřejněn na jeho internetových stránkách po nabytí účinnosti zákona.	Vysvětleno Způsob oznamování stanovených údajů do evidence poskytovatelů mediálních služeb je upraven v § 4 návrhu zákona. Je stanoveno, že poskytovatelé mediálních služeb budou údaje oznamovat Ministerstvu kultury prostřednictvím agendového informačního systému přístupného na jeho internetových stránkách. Přechodné ustanovení pouze blíže vymezuje, že Ministerstvo kultury na svých internetových stránkách do 1 měsíce od účinnosti zákona popíše způsob, jak při vyplnění údajů do informačního systému postupovat.

	ČTÚ	§ 9	Zásadní připomínka ČTÚ navrhuje do § 9 Materiálu doplnit skutkové podstaty přestupků spočívajících v porušení dalších povinností stanovených Evropským aktem o svobodě médií. <i>Odůvodnění:</i> Materiál, jímž má být právní řád České republiky adaptován na nařízení (EU) 2024/1083, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu a mění směrnice 2010/13/EU (Evropský akt o svobodě médií), obsahuje toliko jedinou skutkovou podstatu přestupku postihující porušení povinnosti podle tohoto nařízení, konkrétně povinnosti poskytovatele mediálních služeb poskytnout příjemcům služeb vybrané informace o své vlastnické struktuře a financování podle čl. 6 odst. 1. Evropský akt o svobodě médií, resp. jeho kapitola III, však stanoví celou řadu dalších povinností, jejichž uplatňování, resp. dodržování, má podle čl. 7 odst. 1 Evropského aktu o svobodě médií zajistit vnitrostátní regulační orgán nebo subjekt ve smyslu čl. 2 odst. 13 Evropského aktu o svobodě médií. Tím je v České republice Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, která se má podle části třetí Materiálu, konkrétně Materiálem doplňovaného § 5 odst. 1 písm. v) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, stát regulačním orgánem podle Evropského aktu o svobodě médií (v tomto směru si rovněž dovoluujeme upozornit, že poznámka pod čarou nemá normativní povahu, a proto z navrhovaného legislativního textu není zřejmé, o jaký přímo použitelný předpis Evropské unie se má jednat), jenž je oprávněn požadovat při plnění úkolů podle	Akceptováno Na nutnost doplnění skutkových podstat přestupků spočívajících s porušení dalších povinností stanovených nařízením EMFA upozornil též Odbor kompatibility. Pokud jde o čl. 18, Evropská komise potvrdila, že poskytovatelé velmi velkých online platform spadají přímo pod její sankční působnost. Žádný z orgánů České republiky by tedy porušení tohoto článku neprojednával. Do § 9 návrhu zákona bude doplněn nový odstavec 3, který zní: „(3) Výrobce, vývojář, dovozce zařízení nebo uživatelského rozhraní, které řídí nebo spravuje přístup k mediálním službám poskytujícím pořady a využívání těchto služeb, se dopustí přestupku tím, že nezajistí plnění povinností podle čl. 20 odst. 2 a 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083.“ Toto sankční ustanovení bude postihovat porušení čl. 20 nařízení EMFA. Orgánem příslušným k projednávání přestupku bude Česká obchodní inspekce. Do § 9 návrhu zákona bude dále doplněn nový odstavec 4, který zní: „(4) Poskytovatel systému proprietárního měření sledovanosti se dopustí přestupku tím, že nezajistí plnění požadavku podle čl. 24 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083.“
--	-----	-----	--	---

			tohoto nařízení Evropské unie informace a údaje uvedené v jeho čl. 7 odst. 4. Nebudou-li však v Materiálu k povinnostem stanoveným v čl. 18, 20, 24 či 25 Evropského aktu o svobodě médií stanoveny odpovídající skutkové podstaty přestupků, stěží si lze představit, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání bude schopna zajišťovat uplatňování těchto povinností.	Orgánem příslušným k projednávání přestupku bude Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. Úprava čl. 25 nařízení EMFA je implementována do § 7 návrhu zákona. Do § 9 návrhu zákona proto bude doplněn nový odstavec 5, který zní: „(5) Orgán veřejné správy se dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost podle § 7 odst. 1 nebo 2.“ Orgánem příslušným k projednávání přestupku bude Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. Pokud jde o § 5 odst. 1 písm. v) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, resp. poznámku pod čarou č. 27, bude text upraven následovně: „v) je regulačním orgánem podle přímo použitelného předpisu Evropské unie (<u>dále jen „nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083“</u>)²⁷⁾; pro plnění úkolů podle tohoto předpisu je Rada oprávněna žádat osoby uvedené v čl. 7 odst. 4 <u>nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083</u> o poskytnutí přiměřených a nezbytných informací a údajů,“. Stejná úprava bude provedena i v § 5 odst. 2 písm. e) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.
	DIA	§ 4 odst. 2	Zásadní připomínka Požadujeme vysvětlení, zda předkladatel zamýšlí tento požadavek též pro poskytovatele mediálních služeb podle § 5 návrhu zákona.	Vysvětleno Nařízení EMFA je určeno k regulaci mediálních služeb na vnitřním trhu Evropské unie. Ta je přitom založena na principu usazení, podle něhož spadá poskytovatel mediálních služeb do

				pravomoci toho členského státu, v němž je usazen. Kritéria usazení obsahuje platná směrnice 2010/13/EU o audiovizuálních mediálních službách, ve znění směrnice 2018/1808, a z ní jsou převzata do českých zákonů o provozování rozhlasového a televizního vysílání, o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání a o službách platform pro sdílení videonahrávek. Úprava § 4 se tedy vztahuje na poskytovatele mediálních služeb, kteří jsou usazeni v České republice. V § 5 se řeší postup regulačního orgánu, resp. společný postup regulačních orgánů všech členských států EU, vůči mediálním službám, jejichž poskytovatelé nejsou usazeni v EU a nespádají tak do regulační povinnosti žádného členského státu EU. Vzhledem k tomu, že i takové služby jsou na území ČR dostupné, je potřeba upravit postup regulačních orgánů v případě, kdy takové služby porušují veřejnou bezpečnost nebo představují riziko jejího ohrožení.
	DIA	§ 4 odst. 2	Zásadní připomínka Požadujeme upřesnění, zda se přihlášením s využitím prostředku elektronické identifikace rozumí jen přihlášení prostředkem vydaným podle zákona č. 250/2017 Sb., o elektronické identifikaci, přihlášení prostředkem vydaným podle nařízení eIDAS, anebo o přístup se zaručenou identitou (§ 2 odst. 1 písm. u) zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy).	Vysvětleno Účelem návrhu je, aby se přihlášením s využitím prostředku elektronické identifikace rozumělo jen přihlášení prostředkem vydaným podle zákona č. 250/2017 Sb., o elektronické identifikaci. Navrhujeme proto umístit za slova „elektronické identifikace“ odkaz na poznámku pod čarou s uvedením tohoto zákona.
	DIA	§ 4 odst. 2	Zásadní připomínka	Akceptováno, vysvětleno

			Za předpokladu, že poskytovatelem mediálních služeb může být i nepodnikající fyzická osoba (srov. zejména slovo „především“ v § 2 písm. a) návrhu zákona), požadujeme uvést ustanovení do souladu s § 14 odst. 1 zákona č. 12/2020 Sb., o právu na digitální služby, podle něhož nepodnikající fyzická osoba nemůže být nucena k využívání digitální služby.	Definice „mediální služby“ je v první řadě stanovena v čl. 2 odst. 1 nařízení EMFA, který stanoví, že se jedná o službu vymezenou v člancích 56 a 57 Smlouvy o fungování EU. Čl. 57 uvedené Smlouvy pak stanoví, že se musí jednat o služby poskytované zpravidla za úplatu. Recitál 9 preambule nařízení EMFA hovoří ve vztahu ke službě o jakékoliv ekonomické aktivitě/formě hospodářské činnosti, přičemž mediální služba musí představovat profesionální činnost, která je poskytována za protihodnotu. Z tohoto důvodu stanoví definice mediální služby v § 2 písm. a) návrhu zákona hospodářskou povahu takové služby, neboť úplatnost je podle čl. 2 odst. 1 nařízení EMFA jedním z jejích znaků. Pro vyloučení pochybností bude z § 2 písm. a) odstraněno slovo „především“ a bude tak jasně vymezeno, že mediální službou podle návrhu zákona se rozumí pouze služba povahy hospodářské.
	DIA	§ 7 odst. 1	Zásadní připomínka Pro zamezení pochybností požadujeme výslovně uvést do důvodové zprávy, že zveřejnění podle navrhovaného ustanovení bude provedeno též ve formě otevřených dat, jak to stanoví § 5a odst. 2, věta první, zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.	Akceptováno
	DIA	§ 7 odst. 2	Upozorňujeme, že databáze zmíněná v tomto ustanovení je informačním systémem veřejné správy a agendovým informačním systémem, protože se na ni vztahují postupy a povinnosti podle účinné právní úpravy, zejména podle zákona o informačních systémech veřejné správy, zákona č. 111/2009 Sb., o	Akceptováno Obsah připomínky bude doplněn do zvláštní části důvodové zprávy.

			základních registrech, zejména pokud jde o využívání údajů z jiných informačních systémů veřejné správy, poskytování údajů z databáze. Na databázi se též v případě výdajů na informační a komunikační technologie vztahují povinnosti vůči odboru Hlavního architekta eGovernmentu stanovené zákonem o informačních systémech veřejné správy a usnesením vlády ze dne 27. ledna 2020, č. 86.	
	Hospodářská komora ČR	obecně	Zásadní připomínka Hospodářská komora ČR upozorňuje na problematiku vedení evidence poskytovatelů mediálních služeb a poskytování informací o nich (upraveno na více místech předloženého materiálu) a požaduje, aby tato úprava byla komplexní a transparentní, a to nejen vzhledem k povinnostem uloženým orgánům veřejné správy, ale i k samoregulačnímu orgánu.	Vysvětleno Ačkoli připomínka nestanoví konkrétní návrhy na změnu návrhu zákona, upozorňujeme, že povinnost vést evidenci poskytovatelů mediálních služeb vyplývá z čl. 6 nařízení EMFA a je povinností členského státu splnění této povinnosti zajistit. Návrh zákona obsahuje v tomto směru pouze nezbytnou úpravu a nejde nad rámec evropské legislativy. Připomínka zmiňuje povinnosti uložené orgánům veřejné správy, v tomto případě má zřejmě na mysli povinnosti upravené v § 7 návrhu zákona. Povinnost orgánů veřejné správy oznamovat Radě pro rozhlasové a televizní vysílání informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou v předcházejícím kalendářním roce zadaly u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy (a zveřejnit tuto informaci na svých internetových stránkách) vyplývá z čl. 25 odst. 3 nařízení EMFA. Návrh zákona obsahuje v tomto směru pouze nezbytnou úpravu a nejde nad rámec evropské legislativy. Samoregulačním orgánům návrh zákona neukládá žádnou povinnost, která by měla vazbu

				na vedení evidence poskytovatelů mediálních služeb.
	Hospodářská komora ČR	§ 2 písm. a)	Zásadní připomínka Požadujeme vypustit z taxativního výčtu následující: „a) mediální službou služba, která má povahu činnosti především hospodářské, a jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části je poskytování pořadů nebo tiskových publikací, za které poskytovatel mediální služby nese redakční odpovědnost, široké veřejnosti jakýmkoli prostředky za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání; mediální službou je zejména rozhlasové a televizní vysílání[2], audiovizuální mediální služba na vyžádání[3], služba platformy pro sdílení videonahrávek[4], vydávání periodického tisku[5] a služba informační společnosti[6]“. <u>Odůvodnění:</u> Požadujeme vypustit z taxativního výčtu „služby platform pro sdílení videonahrávek“ a „služby informační společnosti“. V některých (spíše ojedinělých případech) mohou být mediální službou, nicméně tomu tak není zdaleka vždy, jak implikuje navržený text.	Částečně akceptováno Vypuštění služby platformy pro sdílení videonahrávek by bylo v rozporu se záměrem nařízení EMFA, které v recitálu 11 uvádí: „Na digitálním mediálním trhu <u>mohou pod definici poskytovatele mediálních služeb spadat poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek</u> nebo poskytovatelé velmi velkých online platform. Obecně platí, že tito poskytovatelé plní klíčovou úlohu v uspořádání obsahu, včetně využití automatizovaných prostředků nebo algoritmů, nenesou však redakční odpovědnost za obsah, ke kterému poskytují přístup. Ve stále více se sbližujícím mediálním prostředí však někteří poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek nebo poskytovatelé velmi velkých online platform začali vykonávat redakční kontrolu nad některou částí nebo částmi svých služeb. Pokud tedy tito poskytovatelé vykonávají redakční kontrolu nad částí nebo částmi svých služeb, mohli by se považovat jak za poskytovatele platformy pro sdílení videonahrávek nebo poskytovatele velmi velké online platformy, tak i za poskytovatele mediálních služeb.“ Pro vyloučení pochybností nicméně navrhuje slova „služba platform pro sdílení videonahrávek⁴⁾“ nahradit slovy „některé služby platform pro sdílení videonahrávek⁴⁾“ a slova „služba informační společnosti⁶⁾“ navrhuje

				nahradit slovy „některé služby informační společnosti ⁶⁾ “.
	Hospodářská komora ČR	§ 2 písm. b)	Zásadní připomínka Požadujeme nahradit slovní spojení „<i>jejímž předmětem podnikání</i>“ za „<i>jejíž činnost</i>“: „b) poskytovatelem mediálních služeb fyzická nebo právnická osoba, jejímž předmětem podnikání jejíž činností je poskytování mediálních služeb, která nese redakční odpovědnost za výběr obsahu poskytované mediální služby a určuje způsob její organizace,“ <u>Odůvodnění:</u> Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu a mění směrnice 2010/13/EU (Evropský akt o svobodě médií, dále jen „EMFA“) nepoužívá termín „předmět podnikání“. Došlo by tak k vyřazení neziskových organizací či veřejnoprávních médií, což by neodpovídalo záměru nařízení EMFA.	Akceptováno Souhlasíme s tím, že definice nemůže používat slova „předmět podnikání“, neboť by pak vyloučila veřejnoprávní média z postavení mediální služby. Slova „jejímž předmětem podnikání“ budou nahrazena slovy „jejímž předmětem činnosti“.
	Hospodářská komora ČR	§ 3 odst. 1 a 2	Zásadní připomínka Požadujeme doplnění textu do odst. 1 a odst. 2 následovně: „(1) <i>Poskytovatel mediálních služeb a jeho redakční pracovníci mají právo odepřít soudu, jinému státnímu nebo správnímu orgánu poskytnutí informace týkající se zdroje jejich informací nebo důvěrnou komunikaci, nebo informace umožňující identifikaci tohoto zdroje nebo komunikace. Stejně právo mají i osoby, které mají takové informace z důvodu jejich každodenního nebo profesního vztahu s poskytovatelem redakčního obsahu nebo s jeho redakčními pracovníky, jakož i osoby, které</i>	Vysvětleno Zákon je adaptační, sleduje tak věcné vymezení nařízení EMFA. V nařízení, a tím pádem ani v adaptační předpise, nejsou řešeny všechny otázky ochrany zdroje, některé její aspekty i nadále plynou z judikatury ESLP, která je již nyní vnitrostátně respektována. Nařízení ale lépe definuje, kdo je oním pomyslným „novinářem“, a kdo není. V tom je definice stávajícího tiskového zákona do určité míry nepřesná, neboť nejasně vymezuje dělící čáru mezi chránícím novinářem a chráněným zdrojem. V rámci sjednocení mediální úpravy do

		<i>se podílely na získávání nebo zpracování informací pro uveřejnění nebo uveřejněných v tiskové publikaci.</i> <i>„(2) Poskytovatel mediálních služeb a jeho redakční pracovníci mají právo odepřít soudu, jinému státnímu nebo správnímu orgánu předložení nebo vydání věci, z níž by mohl být zjištěn zdroj jejich informací nebo jejich důvěrná komunikace. Stejně právo mají i osoby, které mají takovou věc z důvodu jejich každodenního nebo profesního vztahu s poskytovatelem redakčního obsahu nebo s jeho redakčními pracovníky, jakož i osoby, které se podílely na získávání nebo zpracování informací pro uveřejnění nebo uveřejněných v tiskové publikaci.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Požaduje se zachovat ochranu též pro další osoby, které se podílely na získávání informací za účelem zveřejnění, kterou nyní poskytuje tiskový zákon v § 16 odst. 1 a 2. Stávající česká právní úprava umožňuje odepřít poskytnutí informací a předložení nebo vydání věci také osobám, které předání informace mezi zdrojem a redakčním pracovníkem zprostředkovaly. Tyto osoby (může jít o informátory, popř. o whistleblowery – oznamovatele, kteří učinili oznámení ve smyslu zákona o ochraně oznamovatelů) zpravidla nejsou s redakčními pracovníky v každodenním nebo profesním vztahu. EMFA v preambulích (23) a (24) uvádí, že "...se tímto nařízením zavádí společné minimální normy ochrany novinářských zdrojů..." a harmonizací na úrovni EU "... by neměla být dotčena další nebo absolutní ochrana na vnitrostátní úrovni.“.	jednoho zákona se v tomto využívá příležitosti k jejímu zpřesnění. Osoby, které ve svém odůvodnění popisuje připomínkové místo, zcela zjevně spadají spíše do okruhu novinářských zdrojů, které právo chránit své zdroje nemají, pokud sami nenaplnují definici novináře, ze které by toto právo vyplývalo. Ti, které bychom z připomínkou doplněného textu označili spíše za novináře, buď naplní podmínku jejich vztahu k poskytovateli mediálních služeb, nebo požívají práva na ochranu zdroje z titulu jejich vlastní novinářské činnosti. K tomu lze rovněž poukázat na Doporučení č. (2000) 7, které stanoví, že právo chránit zdroj je právem <i>novináře</i>, jehož definuje jako <u>„jakoukoli fyzickou nebo právnickou osobu, která se pravidelně nebo profesionálně zabývá sběrem a rozšiřováním informací veřejnosti pomocí jakýchkoli prostředků masové komunikace“</u>. Důvodová zpráva k tomuto doporučení uvádí, že uvedená definice má být na jednu stranu inkluzivní (neváže novinářský status na žádnou formální podmínku, například stabilní zaměstnání v médiu, akreditaci, členství v profesní organizaci, a současně jej neomezuje jen na některé druhy médií), na druhou stranu by však měla zůstat exkluzivní v tom smyslu, že ochrana zdrojů zůstává omezena na profesní (a profesionální) prostředí médií, nikoli „individuální komunikaci“. Doporučení č. R (2000) 7 tedy stále <u>požaduje profesionální (nebo pravidelné) vykonávání žurnalistiky jako činnosti</u>
--	--	---	--

				(s čímž je spojena i odpovědnost za obsah a povinnost ověřovat informace). Pozdější Doporučení č. 1950 (2011) <u>odmítá, že by právo na ochranu zdrojů náleželo také těm, které nelze považovat za profesí novináře.¹</u> Je postaveno na tom, že jedině mezi profesionálním, či alespoň pravidelným přispěvatelem do veřejné debaty („novinářem“) a zdrojem vzniká vztah založený na důvěře. Právo novinářů nezveřejňovat své zdroje informací je profesní výsadou, která má motivovat zdroje k tomu, aby novinářům poskytovaly důležité informace, které by bez závazku ochrany zdroje neposkytly. <u>Stejný vztah důvěry neexistuje ve vztahu k osobám, které nejsou novináři, jako jsou jednotlivci s vlastními webovými stránkami nebo internetovým blogem.</u> Nežurnalisté proto nemohou těžit z práva novinářů neprozradit své zdroje. Nelze pominout ani potřebu alespoň elementární identifikovatelnosti osob požívajících právo na ochranu zdroje, přičemž navržená formulace činí už tak velice širokou definici <i>de facto</i> bezbřehou a identifikaci oprávněných osob podstatně složitější. Závěrem je vhodné podotknout, že pokud by osoby dle připomínkovým místem doplněné části
--	--	--	--	---

¹ Srov. bod 15 Doporučení č. (1950) 2011:

„The right of journalists not to disclose their sources of information is a professional privilege, intended to encourage sources to provide journalists with important information which they would not give without a commitment to confidentiality. The same relationship of trust does not exist with regard to non-journalists, such as individuals with their own website or web blog. Therefore, non-journalists cannot benefit from the right of journalists not to reveal their sources.“

				definice nenaplnily vymezení dle nařízení EMFA, nevztahovala by se na ně žádná jiná ochrana ve smyslu nařízení než toto navazující právo odepřít vydání informace nebo věci státním orgánům, tedy ani zákaz použít proti těmto osobám opatření uvedená v čl. 4 odst. 3 nařízení EMFA.
	Hospodářská komora ČR	§ 6	Zásadní připomínka Požadujeme upravit procesní aspekty a zkrátit lhůty. <u>Odůvodnění:</u> Procesní aspekty navrhovaného zákona jsou velmi stručné a nejasné. Není například zřejmé, jaké jsou následky odmítavého stanoviska RRTV, co se stane při nevydání rozhodnutí či jaký má být obsah oznámení poskytovatele vůči RRTV. Navrhované lhůty (pro oznámení 6 měsíců předem a pro rozhodnutí 3 měsíce) jsou s ohledem na praxi příliš dlouhé.	Vysvětleno Návrh znění § 6 vychází striktně z požadavků čl. 22 nařízení EMFA. Z Čl. 22 nařízení EMFA ani jeho výkladových pravidel nevyplývá, že výsledkem posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být povolení, resp. zákaz takového spojení. Záměrem jeho úpravy je pouze to, aby regulační orgán pro mediální služby (v případě ČR se jedná o RRTV) posoudil a zhodnotil spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií na vnitrostátním trhu, resp. na vnitřním trhu EU. Úprava, která by předpokládala přijetí rozhodnutí ve věci spočívajícího v povolení nebo zákazu takového spojení, by proto šla neodůvodněně nad rámec regulace požadované nařízením EMFA. Procesní pravidla jsou proto v § 6 odst. 3 až 6 upravena dostatečně. Navržené lhůty podle předkladatele vyhovují složité problematice posuzování spojování na mediálním trhu. Za účelem vypořádání připomínek některých dalších správních úřadů bude v § 6 odst. 3 doplněno, že se jedná o lhůtu 6 měsíců před uzavřením smlouvy zakládající spojení.

				Pokud jde o obsah oznámení podle § 6 odst. 3, bude doplněno, že se v něm subjekt musí vyjádřit ke kritériím upraveným v § 6 odst. 4.
	Hospodářská komora ČR	§ 2 písm. c)	Doporučujeme zvážit a prověřit možnost považovat pro potřeby zákona za tiskové publikace také vědecké a akademické publikace. <u>Odůvodnění:</u> HK ČR upozorňuje na jistý nedostatek samotného nařízení EMFA, neboť odkazovaný čl. 2 bod 4. směrnice 2019/790 o autorském právu na jednotném digitálním trhu (dále jen DSM) vylučuje vědecké a akademické publikace, což patrně nebylo záměrem EMFA.	Vysvětleno Návrh zákona definuje „tiskovou publikaci“ v souladu s definicí tohoto pojmu obsaženou v nařízení EMFA. Je záměrem tohoto nařízení, aby se „tiskovou publikací“ pro účely regulace mediálních služeb považovala publikace vymezená v čl. 2 bod 4. směrnice 2019/790 o autorském právu na jednotném digitálním trhu, a tedy aby do jejího vymezení nespádaly publikace zveřejněné pro vědecké nebo akademické účely.
	Hospodářská komora ČR	§ 2 písm. d)	Doporučujeme úpravu znění textu následovně: <i>„d) spojením na mediálním trhu spojení vymezené v čl. 3 nařízení Rady (ES) č. 139/2004[8]), které zahrnuje alespoň jednoho poskytovatele mediálních služeb mediální služby nebo jednoho poskytovatele online platformy vymezené v čl. 3 písm. i) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2065[9] s přístupem k mediálnímu obsahu“.</i> <u>Odůvodnění:</u> Český překlad operuje s množným číslem „poskytovatele mediálních služeb“, nicméně anglická verze používá číslo jednotné, z čehož je jasnější, že postačuje, aby měl poskytovatel i jedinou mediální službu, nikoliv vícero. Doporučujeme zmínit alespoň v důvodové zprávě.	Akceptováno Definice „spojení na mediálním trhu“ bude upravena v souladu s připomínkou.
	Hospodářská komora ČR	§ 2 písm. e)	Doporučujeme vyjasnit, zdali se ustanovení týká reklamy zadávané pouze orgány České republiky, či také orgány dalších členských států EU. <u>Odůvodnění:</u>	Vysvětleno Návrh právní úpravy zavazuje orgány veřejné správy České republiky. Pokud jde o orgány jiných členských států Evropské unie, budou se na

			Z nařízení EMFA není zřejmé, zdali se navázané povinnosti vztahují pouze na orgány daného členského státu nebo i na orgány jiných členských států. Tato otázka není v českém kontextu pouze hypotetická, ale vzhledem k blízké spolupráci např. se Slovenskou republikou i poměrně reálná.	ně povinnosti vyplývající z nařízení EMFA vztahovat buď přímo nebo prostřednictvím implementačních předpisů dotčených členských států.
	Hospodářská komora ČR	§ 2 písm. f)	Doporučujeme doplnit, že se tato povinnost nevztahuje na reklamu Evropské unie (Evropské komise nebo dalších unijních orgánů). <u>Odůvodnění:</u> Za smysluplné by bylo možno považovat alespoň jasné deklarování v důvodové zprávě.	Vysvětleno Ustanovení definuje „reklamu zadávanou orgánem veřejné správy“. „Orgán veřejné správy“ je přitom v návrhu zákona definován v § 2 písm. e) tak, že zahrnuje pouze Českou republiku, její územní samosprávné celky, jejich orgány a organizační složky a právnické osoby jimi zřízené, založené nebo ovládané. Z tohoto vymezení tedy vyplývá, na koho se úprava „reklamy zadávané orgánem veřejné správy“ vztahuje.
	Hospodářská komora ČR	§ 3 odst. 1 a 2	Doporučujeme upravit znění textu v odst. 1 a 2 následovně: „(1) <i>Poskytovatel mediálních služeb a jeho redakční pracovníci mají právo odepřít soudu, jinému státnímu nebo správnímu orgánu veřejné správy poskytnutí informace...</i> „(2) <i>Poskytovatel mediálních služeb a jeho redakční pracovníci mají právo odepřít soudu, jinému státnímu nebo správnímu orgánu veřejné správy předložení nebo vydání věci...</i> “. <u>Odůvodnění:</u> Doporučuje se sjednotit terminologii používanou v předloženém materiálu s terminologií tiskového zákona.	Vysvětleno V § 3 odst. 1 a 2 je upravena ochrana poskytovatelů mediálních služeb, jejich redakčních pracovníků a dalších specifikovaných osob vůči orgánům státu. Vzhledem k tomu, že pojem „orgán veřejné správy“ by zahrnoval i orgány samosprávy, není jeho použití na místě s ohledem na ochranu zamýšlenou v čl. 4 nařízení EMFA.

Hospodářská komora ČR	§ 3 odst. 4	Doporučujeme zvážit zavedení výjimky z povinnosti mlčenlivosti podle trestního řádu. <u>Odůvodnění:</u> Doporučuje se zavést výjimku z povinnosti mlčenlivosti podle trestního řádu, aby byla umožněna komunikace mezi poskytovatelem mediálních služeb a samoregulačním orgánem. Ustanovení je v konfliktu s povinnostmi mlčenlivosti dle § 8b trestního řádu.	Akceptováno vypořádáním připomínek Ministerstva spravedlnosti Návrh adaptačního zákona byl v průběhu vypořádání připomínek doplněn o změnu trestního řádu, který zahrnuje nový § 12a odst. 5 trestního řádu, který zní: „(5) Osoba uvedená v čl. 4 odst. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 není vázána povinnostmi mlčenlivosti podle § 8 odst. 7 také pro účely výkonu práva na pomoc samoregulačním orgánem vedeným v evidenci Rady pro rozhlasové a televizní vysílání podle zvláštního právního předpisu, pokud se tato pomoc vztahuje k právu na ochranu zdroje a důvěrné komunikace. Věta první se obdobně použije také na zákaz poskytnutí informací z trestního řízení podle § 8b odst. 1.“.
Hospodářská komora ČR	§ 5 odst. 1	Doporučujeme využít přímých odkazů na články nařízení EMFA. <u>Odůvodnění:</u> Navrhovanou textací dochází k povýšení tzv. soft law (pokyny/kritéria Sboru) na sílu standardního zákona, což HK ČR považuje za nebezpečný precedens s potenciálně škodlivými účinky při budoucích aplikacích. Samotné nařízení EMFA je poněkud nejasné v tom, zda se má podle těchto kritérií postupovat, či zda se mají zohlednit a k čemu se vlastně tato kritéria mají vztahovat. HK ČR také doporučuje vyjasnit, jakými pravomocemi bude Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen RRTV) vůči cizozemským poskytovatelům disponovat.	Vysvětleno Ustanovení § 5 odst. 1 je formulováno za účelem úpravy působnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. To, zda ustanovení bude přímo hovořit o souboru kritérií vypracovaných Sborem nebo tento soubor bude uvádět v odkazu na čl. 17 odst. 4 nařízení EMFA, je legislativně technicky totožné. Účelem uvedeného článku nařízení EMFA i § 5 odst. 1 návrhu zákona je pouze to, aby ve vymezených případech postupovala RRTV v souladu s těmito kritérii, která sjednotí praxi regulačních orgánů v EU. Čl. 17 odst. 4 jasně stanoví, že regulační orgány členských států mají tato kritéria používat při

				výkonu svých regulačních pravomocí. Nejedná se tedy o soft law, ale interní pokyny jako součást koordinačního mechanismu ve vymezených záležitostech. Prvky, které by mohl tento soubor kritérií obsahovat, jsou uvedeny v recitálu 49 preambule nařízení EMFA. Pokyny vydané podle čl. 17 odst. 4 jsou určeny regulačním orgánům za účelem jejich jednotného přístupu ke službám, které mohou být dostupné současně ve více členských státech. Slouží tomu, aby si národní regulační orgán mohl ověřit, že daná služba je zcela zřejmě pod kontrolou třetí země a nemusí se tak ohlížet na deklarované usazení v EU a může zakročit proti jejímu šíření na svém území.
	Hospodářská komora ČR	§ 6 odst. 4	Doporučujeme v ust. § 6 odst. 4 písmenech a), c) a e) nahradit „poskytovatelů mediálních služeb“ slovem „<i>strana</i>“. <u>Odůvodnění:</u> Navrhovaná úprava je v souladu s předlohou čl. 22 nařízení EMFA. Spojení na mediálním trhu, na které úprava míří, může zahrnovat nejen poskytovatele mediálních služeb, ale také poskytovatele online platformy s přístupem k mediálnímu obsahu. Pojem „<i>strana, jíž se spojení na mediálním trhu týká</i>“ se pak bude vztahovat i na takovou online platformu.	Akceptováno Text § 6 odst. 4 písm. a), c) a e) bude upraven tak, aby zahrnoval i poskytovatele online platformy s přístupem k mediálnímu obsahu.
	Hospodářská komora ČR	§ 7 odst. 1	Upozorňujeme na aplikační problém v praxi a doporučujeme upravit ve smyslu níže u vedeného odůvodnění. <u>Odůvodnění:</u> V praxi bude pro orgány veřejné správy náročné ověřit si, zdali se jedná o poskytovatele online platformy,	Vysvětleno Zadavatel reklamy musí zhodnotit povahu subjektu, u kterého reklamu zadává, a vyhodnotit, zda konkrétní subjekt splňuje definici online platformy podle DSA.

			neboť nařízení EMFA ani nařízení o digitálních službách (dále jen DSA) neposkytuje kompletní seznam takových platforem (v databázi Komise vedené podle čl. 24 DSA zdaleka nejsou uvedeni všichni poskytovatelé platforem).	
	Hospodářská komora ČR	§ 7 odst. 1 písm. c)	Doporučujeme v ust. § 7 odst. 1 písm. c) upravit text takto: „c) <i>celkový roční výdaj na zadanou reklamu a částky vyplacené vynaložené na jednotlivém jednotlivé poskytovatelům poskytovatele mediálních služeb a poskytovatelům poskytovatele online platformy.</i>“. <u>Odůvodnění:</u> Nařízení EMFA svou textací požaduje vykazování celkových nákladů na reklamu, nikoliv pouze toho podílu, který nakonec skutečně obdrží poskytovatelé mediálních služeb či online platforem. Zároveň používají termín “vynaložené” prostředky, nikoliv “vyplacené”. Obáváme se, že tato terminologická odchylka by mohla mít vliv na výklad. Navrhované úpravy vycházejí z pojmů užitých v čl. 25 Nařízení EMFA. Bez ohledu na použití konkrétního pojmu v předloženém materiálu, doporučujeme, aby důvodová zpráva obsahovala jasné vymezení, co tento pojem zahrnuje.	Vysvětleno Nařízení EMFA naopak svou úpravou požaduje vykazování konkrétní výše prostředků nebo jiných výhod poskytnutých konkrétním poskytovatelům mediálních služeb nebo online platforem, nikoli vykazování celkových nákladů na reklamu.
	Hospodářská komora ČR	§ 9 odst. 1	Doporučuje se vyjasnit, že k naplnění povinnosti je dostačující, pokud poskytovatel mediálních služeb na svých stránkách poskytne hypertextový odkaz (či jiný prolink) na evidenci vedenou Ministerstvem kultury. <u>Odůvodnění:</u> Způsoby a možnosti splnění této povinnosti lze rozvést v důvodové zprávě.	Vysvětleno Nařízení EMFA vyžaduje, aby poskytovatelé mediálních služeb zpřístupnili příjemcům vyžadované informace přímo. Poskytnutí hypertextového odkazu podmínku přímé dostupnosti nesplňuje.

Hospodářská komora ČR	obecně	Někteří členové HK ČR upozorňují, že předložený návrh mediálního zákona, jakkoli by měl být pouze přizpůsobením českého právního řádu na nařízení EMFA, může znamenat zásah do trhu komerční komunikace, který implikuje regulaci umístování prostředků mediálního nákupu bez ohledu na jejich efektivitu a důvody jejich vynakládání (naplňování cílů komerční komunikace). Při nastavování pravidel i pro zadavatele z veřejné správy je třeba respektovat, že jakákoli reklama je vždy zaměřena na konkrétní cílovou skupinu a podle toho je vybíráno médium. Navíc zobrazování reklamy v online světě je již dnes řízeno algoritmy a umělou inteligencí, a zadavatel reklamy tak na tyto skutečnosti nemá přímý vliv. HK ČR proto doporučuje důsledně ošetřit a dbát na (i) nenarušení volného trhu, (ii) zachování obchodního tajemství a (iii) neporušení zásady řádného finančního řízení – hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti, a to v případech, pokud bude doporučení ohledně zadávání reklamy různým poskytovatelům vykládáno striktně jako povinnost, resp. zákaz zadávat stejnému poskytovateli.	Vysvětleno Záměr úpravy čl. 25 nařízení EMFA (Přidělování veřejných prostředků na reklamu zadávanou státem a zakázky na dodávky a služby) je podrobně vysvětlen v recitálech 72 a 73 preambule nařízení. Tato úprava má za cíl právě to, aby nedošlo k narušení hospodářské soutěže a volného trhu. Je na každém orgánu veřejné správy, který reklamu splňující definici podle § 2 písm. f) návrhu zákona zadává, aby pro její zadávání zpracoval a aplikoval transparentní, objektivní, přiměřená a nediskriminační kritéria a zpřístupnil je předem veřejnosti elektronickými a uživatelsky přívětivými prostředky. Při jejich formulaci mohou orgány pamatovat na cílové skupiny svých reklam a samo nařízení EMFA umožňuje brát náležitý ohled na vnitrostátní a místní specifika příslušných mediálních trhů. Zadávání reklamy různým poskytovatelům mediálních služeb a poskytovatelům online platforem není rozhodně míněno jako povinnost, neboť zákon stanoví, že se tak má dít v případech, kdy je to proveditelné. Údaje o reklamě zadávané orgány veřejné správy mají být podle nařízení EMFA zveřejňovány v souladu s unijními a vnitrostátními pravidly o obchodním tajemství.
Hospodářská komora ČR	obecně	S ohledem na nemožnost docílit úprav nařízení EMFA, navrhuje HK ČR využít k naplnění nařízení EMFA existujících nástrojů dokladování, které jsou k dispozici a smysl záměru naplní s řádově nižšími náklady, např. monitoring finančních investic do nákupu médií, který	Vysvětleno Evropská regulace žádá, aby se požadavky uvedené v čl. 25 nařízení EMFA týkaly jak reklamy (ve smyslu § 2 písm. f) návrhu zákona), kterou zadá orgán veřejné správy přímo u

			běžně subjekty mediálního trhu (od poskytovatelů mediálních služeb, přes zprostředkovatele až po veřejné zadavatele) v praxi využívají. Stejně tak pro povinnost vykazování přímých nákupů orgány veřejné správy je možno využít již dnes existující registr smluv a nezavádět duplicitní administrativu. HK ČR se domnívá, že pro orgány veřejné správy bude těžké identifikovat požadované údaje zejména v případech, kdy by využívaly aukční systémy nebo online platformy. V tomto smyslu doporučuje HK ČR prověřit, zda bude reálně možné řádně vykonávat povinnosti stanovené předloženým zákonem, konkrétně § 7.	poskytovatele mediálních služeb nebo poskytovatele online platformy, tak reklamy, která je u těchto subjektů zadána pro něj nebo jeho jménem prostřednictvím jiné osoby (např. příslušné agentury). Nařízení EMFA v této souvislosti požaduje po orgánech veřejné správy, aby každoročně zpřístupnily veřejnosti informaci o tom, kolik činily jejich roční výdaje na reklamu a u jakých poskytovatelů mediálních služeb nebo online platform byly služby zakoupeny. Tyto informace musí poskytovat veřejnosti sám orgán veřejné správy, který se nemůže povinnosti zprostit tím, že odkáže na vyhledávání např. v registru smluv. Nemůže se své povinnosti zbavit ani tím, že uvede, že těmito informacemi nedisponuje, neboť příslušné služby nesjednává sám, ale např. prostřednictvím mediální agentury nebo aukčních systémů. Účinností čl. 25 nařízení EMFA budou muset orgány veřejné správy přizpůsobit způsob zadávání reklamy tomu, aby uvedenými informacemi disponovaly. Stejně tak jsou to tyto orgány, které tyto informace budou poskytovat Radě pro rozhlasové a televizní vysílání za účelem jejího monitoringu a zpracování příslušné zprávy podle čl. 25 odst. 3 nařízení EMFA. Nedomníváme se, že úprava navržená v § 7 odst. 1 návrhu zákona představuje administrativní zátěž. Informacemi o tom, kolik a jakým poskytovatelům mediálních služeb a poskytovatelům online platform ze svého rozpočtu vyplatily za reklamu, musí orgány
--	--	--	--	--

				veřejné správy disponovat a zveřejnit na svých internetových stránkách, což za administrativní zátěž nelze považovat. Stejně informace pak pouze vloží do veřejně přístupné databáze na stránkách Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Samotné jejich zanesení do databáze na stránkách RRTV je zcela zanedbatelnou administrativní zátěží.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 2 písm. a) a b)	Zásadní připomínka Ustanovení § 2 písm. a) mezi mediální služby výslovně řadí i služby platform pro sdílení videonahrávek. Těmi se dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 242/2022 Sb., o službách platform pro sdílení videonahrávek, rozumí služba informační společnosti podle zákona o některých službách informační společnosti, jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části, anebo jejíž zásadní funkcí je poskytování pořadů nebo videonahrávek vytvořených uživateli, za které poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek nenese redakční odpovědnost a pouze určuje jejich uspořádání, které může být zajišťováno i automatickými prostředky nebo algoritmy, zejména prostřednictvím zobrazování, označování nebo určování pořadí, široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací. Ustanovení § 2 písm. b) přitom za poskytovatele mediálních služeb považuje osobu, jejímž předmětem podnikání je poskytování mediálních služeb, která nese redakční odpovědnost za výběr obsahu poskytované mediální služby a určuje způsob její organizace. Poskytovatelem mediálních služeb by tedy dle definice	Částečně akceptováno Služba platform pro sdílení videonahrávek byla do demonstrativního výčtu mediálních služeb zařazena právě s ohledem na recitál 11 preambule nařízení EMFA, který uvádí: „Na digitálním mediálním trhu <u>mohou pod definici poskytovatele mediálních služeb spadat poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek</u> nebo poskytovatelé velmi velkých online platform. Obecně platí, že tyto poskytovatelé plní klíčovou úlohu v uspořádání obsahu, včetně využití automatizovaných prostředků nebo algoritmů, nenesou však redakční odpovědnost za obsah, ke kterému poskytují přístup. Ve stále více se sbližujícím mediálním prostředí <u>však někteří poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek</u> nebo poskytovatelé velmi velkých online platform <u>začali vykonávat redakční kontrolu nad některou částí nebo částmi svých služeb. Pokud tedy tyto poskytovatelé vykonávají redakční kontrolu nad částí nebo částmi svých služeb, mohli by se považovat jak za poskytovatele platformy pro sdílení videonahrávek</u> nebo poskytovatele velmi velké

		uvedené v návrhu zákona nebyl poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek, neboť ten za výběr obsahu nenese redakční odpovědnost. Na druhé straně ustanovení § 2 písm. a) návrhu zákona však za mediální službu platform pro sdílení videonahrávek výslovně považuje. Podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona o službách platform pro sdílení videonahrávek sice poskytovatel nese redakční odpovědnost v případě, kdy na platformě pro sdílení videonahrávek sám nabízí obsah veřejnosti, v takovémto případě je ale již v zásadě v postavení poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání. V žádném případě ale nenese redakční odpovědnost za obsah, který je prostřednictvím služeb platformy zpřístupňován veřejnosti, jako celek. V případě platform pro sdílení videonahrávek pak není možno vztáhnout roli poskytovatele mediálních služeb na samotné uživatele těchto služeb dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 242/2022 Sb., (tj. osoby, které vytvořily videonahrávku a nahrály ji na platformu pro sdílení videonahrávek, či osoby, které na platformu nahrály videonahrávku vytvořenou jiným uživatelem platformy). Neboť ti mohou mít vliv pouze na obsah, který na platformu samy nahráli, a nemohou uplatňovat redakční obsah vůči obsahu, který je na platformě zveřejněn, jako celku. Narřízení EMFA ve svém čl. 9 úvodního recitálu uvádí, že „definice mediálních služeb by měla zahrnovat zejména televizní nebo rozhlasové vysílání, audiovizuální mediální služby na vyžádání, zvukové podcasty nebo tiskové publikace. Tato definice by naopak neměla zahrnovat obsah vytvořený uživatelem,	online platformy, <u>tak i za poskytovatele mediálních služeb.</u>“ Toto vysvětlení bude doplněno i do důvodové zprávy. Pro vyloučení pochybností nicméně navrhuje slova „služba platform pro sdílení videonahrávek⁴⁾“ nahradit slovy „některé služby platform pro sdílení videonahrávek⁴⁾“. Stejně tak navrhuje slova „služba informační společnosti⁶⁾“ nahradit slovy „některé služby informační společnosti⁶⁾“, neboť jsme byli některými připomínkovými místy upozorněni, že ne všechny služby informační společnosti jsou mediálními službami.
--	--	---	---

			<i>který je nahrán na online platformu, pokud nepředstavuje profesionální činnost, která je obvykle poskytována za protihodnotu, ať už finanční či jiné povahy“.</i> Nařízení EMFA pak dále ve svém čl. 11 úvodního recitálu uvádí, že „na digitálním mediálním trhu mohou pod definici poskytovatele mediálních služeb spadat poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek nebo poskytovatelé velmi velkých online platform. Obecně platí, že tito poskytovatelé plní klíčovou úlohu v uspořádání obsahu, včetně využití automatizovaných prostředků nebo algoritmů, nenesou však redakční odpovědnost za obsah, ke kterému poskytují přístup. Ve stále více se sbližujícím mediálním prostředí však někteří poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek nebo poskytovatelé velmi velkých online platform začali vykonávat redakční kontrolu nad některou částí nebo částmi svých služeb. Pokud tedy tito poskytovatelé vykonávají redakční kontrolu nad částí nebo částmi svých služeb, mohli by se považovat jak za poskytovatele platformy pro sdílení videonahrávek nebo poskytovatele velmi velké online platformy, tak i za poskytovatele mediálních služeb“. Účelem nařízení tedy zjevně je rozlišovat mezi poskytováním služby platformy pro sdílení videonahrávek a poskytováním mediálních služeb. Není proto možné služby platform pro sdílení videonahrávek bez dalšího zahrnout mezi mediální služby. Dle § 2 písm. a) návrhu zákona o mediálních službách však mezi mediální služby patří služba platformy pro sdílení videonahrávek. Definice obsažené v ustanovení § 2 písm. a) a § 2 písm. b) tak nejsou v důsledku	
--	--	--	---	--

			zařazení služby platformy pro sdílení videonahrávek mezi mediální služby v souladu, přičemž v důsledku tohoto nesouladu návrh zákona o mediálních službách definuje druh mediální služby, ke které není možno přiřadit poskytovatele, který by pak měl plnit povinnosti vyplývající z následujících ustanovení návrhu zákona. V navrhované podobě tudíž není možno platformy pro sdílení videonahrávek mezi mediální služeb zahrnout.	
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 2 písm. d)	Zásadní připomínka Dané ustanovení hovoří o poskytovateli online platformy. Důvodová zpráva s odkazem na DSA uvádí, že online platformou se rozumí hostingová služba, která na žádost příjemce služby ukládá a veřejně šíří informace. Spojování by se pak mělo týkat pouze těch online platforem, které mají "přístup k mediálnímu obsahu". Není ovšem zřejmé, co se tímto pojmem rozumí. Je proto třeba definici upravit tak, aby tato nejednoznačnost byla odstraněna.	Vysvětleno Většina definic, které jsou obsaženy v čl. 2 nařízení EMFA, je přímo použitelná i pro podmínky České republiky. V souladu s pravidly pro implementaci přímo použitelného předpisu EU je tedy do implementačního předpisu nepřebíráme. Podle stejného pravidla postupujeme i při použití pojmu „online platforma“, který je definován v čl. 3 písm. i) nařízení (EU) 2022/2065. Pojem „mediální obsah“ není nařízením EMFA definován a není ani ambicí adaptačního předpisu tento pojem vymezit z důvodu možného nepřekrytí s nařízením EMFA. V praxi je však možné vycházet z definice mediální služby, která mezi své definiční znaky řadí poskytování pořadů nebo tiskových publikací. Tento typ obsahu lze tedy podřadit pod výraz „mediální obsah“.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 2 písm. e)	Zásadní připomínka Nařízení EMFA v čl. 2 odst. 18) uvádí, že orgánem nebo subjektem veřejné správy je národní vláda nebo orgán na nižší než celostátní úrovni, regulační orgán nebo subjekt nebo subjekt, který je přímo či nepřímo kontrolován národní vládou nebo orgánem na nižší než	Akceptováno Z definice v § 2 písm. e) budou vypuštěna slova „jejich orgány“.

			celostátní úrovni. Předkladatel návrhu zákona uvedený text implementuje ne zcela přesně. Dle návrhu zákona by totiž pod orgán veřejné správy spadal nejen územní samosprávný celek (tj. kraje a obce), ale též jejich orgány. Orgány krajů jsou dle zákona č. 129/2000 Sb., zákon o krajích, zastupitelstvo, rada, hejtmán, krajský úřad a případně další, zvláštní orgány. Dle zákona č. 128/2000 Sb., zákon o obcích, jsou orgány obce zastupitelstvo, rada, starosta, obecní úřad, případně další orgány jako je obecní policie. Samostatným orgánem nebo subjektem veřejné správy by tak dle návrhu zákona byla nejen obec jako taková, ale i její zastupitelstvo, její rada i její starosta. Pakliže pak ustanovení § 7 hovoří o povinnostech ve vztahu k orgánům veřejné správy, dle uvedeného výkladu by tyto povinnosti platily pro všechny právě zmíněné orgány jednotlivě. Je proto vhodné definici upravit tak, aby byl výklad pojmu orgán veřejné správy jednoznačný a nebyl nepřiměřeně extenzivní. Úprava definice orgánů veřejné správy je významná a potřebná vzhledem k tomu, že s tímto pojmem návrh zákon pracuje na dalších místech, především pak v rámci ustanovení § 7 návrhu zákona.	
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 2 písm. f)	Zásadní připomínka Z uvedené definice není zřejmé, jaký je rozdíl mezi obchodním sdělením a propagačním sdělením. Nařízení EMFA reklamou zadávanou státem rozumí umístění, podporu, uveřejnění nebo šíření propagačního nebo sebepropagačního sdělení nebo veřejného oznámení či informační kampaně prostřednictvím jakékoli mediální služby nebo online platformy. Předkladatel transponoval tuto definici ne zcela přesně, když vedle	Akceptováno Definice v § 2 písm. f) bude upravena v souladu s připomínkou.

			sebe uvádí obchodní a propagační sdělení. Je tudíž lepším řešením změnit tuto definici na „obchodní sdělení nebo sebepropagační sdělení“, aby tak ustanovení bylo v souladu s nařízením EMFA.	
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 2 písm. f)	Zásadní připomínka Dané ustanovení rozlišuje mezi mediální službou a online platformou, přičemž online platformu definuje nařízení DSA ve svém čl. 3 písm. i) jako „hostingovou službu, která na žádost příjemce služby ukládá a veřejně šíří informace, ledaže je tato činnost nepodstatným a pouze pomocným prvkem jiné služby nebo nepodstatnou funkcí hlavní služby a z objektivních a technických důvodů ji nelze používat bez této jiné služby a integrace tohoto prvku nebo této funkce do této jiné služby není prostředkem k obcházení použitelnosti tohoto nařízení“. Není zde zřejmé, zda návrh zákona skutečně hovoří o online platformě ve smyslu definice DSA, případně zda má na mysli „online platformu s přístupem k mediálnímu obsahu“ jak o ni hovoří na jiném místě návrhu zákona. Je proto vhodné vymezení online platformy v tomto směru zpřesnit.	Vysvětleno Definice „reklamy zadávané orgánem veřejné správy“ vychází z definice uvedené v čl. 2 odst. 19 nařízení EMFA. Ten používá pojem „online platforma“, tedy pojem definovaný v čl. 2 odst. 9 odkazem na definici v DSA. Definice uvedená v § 2 písm. f) návrhu zákona je tedy formulována správně.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 2 písm. f)	Zásadní připomínka V ustanovení není jednoznačně vymezen vztah mezi orgány veřejné správy a tzv. objednateli (resp. zprostředkovateli), týkající se konkrétního rozdělování finančních prostředků. V rámci obvyklé praxe v mediálním prostředí dochází k zadávání reklamy prostřednictvím tzv. objednatelů reklamy, které si orgány veřejné správy najímají a kteří reálně zajišťují nákup reklamního prostoru, přičemž ale nutně nemusí orgánu veřejné správy uvést členění celkově vynaložené částky mezi poskytovatele mediálních	Vysvětleno Nařízení EMFA v definici „reklamy zadávané státem“ v čl. 2 odst. 19 uvádí, že se jedná o umístění, podporu, zveřejnění nebo šíření propagačního nebo sebepropagačního sdělení nebo veřejného oznámení či informační kampaň prostřednictvím jakékoli mediální služby či online platformy, obvykle za úplatu nebo jinou protihodnotu, jakýmkoli orgánem nebo subjektem veřejné správy, <u>pro</u> orgán nebo subjekt veřejné správy nebo <u>jeho jménem</u> . Preambule EMFA

			služeb. Pokud dojde k zadání reklamy prostřednictvím takového objednatele, dojde k eliminaci možnosti aplikace tohoto předpisu, neboť tento objednatel rozdělení finančních prostředků mezi jednotlivé poskytovatele mediálních služeb považuje za své obchodní tajemství, které pak orgánům veřejné správy bez dalšího nevydává. V rámci tohoto ustanovení by proto bylo vhodné, aby návrh zákona uložil orgánům veřejné správy povinnost disponovat informacemi o rozdělení celkově vynaložené částky na reklamu mezi jednotlivé poskytovatele mediálních služeb. Je pak potřeba též věnovat pozornost samotné formulaci pojmu „zadání“, kdy v případné výkladové praxi může dojít k záměně s pojmem „zadavatel“ dle zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy.	v bodě 73 zcela jasně stanoví, že „požadavky týkající se reklamy zadávané státem a zakázek na dodávky či služby by se měly vztahovat na veřejné prostředky přidělované přímo nebo nepřímo, například prostřednictvím specializovaných zprostředkovatelů, jako jsou reklamní agentury a poskytovatelé reklamních burz“. Srov. také znění čl. 25 odst. 1 EMFA, který hovoří o „veřejných prostředcích nebo jakékoli jiné protihodnotě či výhodě, které orgány nebo subjekty veřejné správy přímo či nepřímo poskytují poskytovatelům mediálních služeb nebo poskytovatelům online platform za reklamu zadávanou státem a zakázky na dodávky či služby, které s nimi uzavírají“. Je tedy zcela nepochybné, že evropská regulace žádá, aby se požadavky uvedené v čl. 25 nařízení EMFA týkaly jak reklamy (ve smyslu § 2 písm. f) návrhu zákona), kterou zadá orgán veřejné správy přímo u poskytovatele mediálních služeb nebo poskytovatele online platformy, tak reklamy, která je u těchto subjektů zadána pro něj nebo jeho jménem prostřednictvím jiné osoby (např. příslušné agentury). Nařízení EMFA v této souvislosti požaduje po orgánech veřejné správy, aby každoročně zpřístupnily veřejnosti informaci o tom, kolik činily jejich roční výdaje na reklamu a u jakých poskytovatelů mediálních služeb nebo online platform byly služby zakoupeny. Orgán veřejné správy se nemůže této povinnosti zprostit tím, že uvede, že těmito informacemi
--	--	--	--	---

				nedisponuje, neboť příslušné služby za něj sjednává mediální agentura. Ta pouze pro orgán veřejné správy zajišťuje služby specifikované v příslušné smlouvě. Ve své smlouvě s mediální agenturou si proto orgán veřejné správy musí vymínit, že od ní obdrží přesnou informaci, jaké finanční prostředky a komu byly poskytnuty na reklamu činěnou v jeho prospěch, aby mohl splnit svou povinnost plynoucí z nařízení EMFA. Bude-li taková agentura odmítat uzavření smlouvy, podle níž bude muset orgánu veřejné správy za účelem splnění jeho zákonné povinnosti sdělit přesnou výši prostředků uhrazených za jeho reklamu u poskytovatelů mediálních služeb a online platforem, bude muset orgán veřejné správy způsob nákupu reklamy těmto novým podmínkám přizpůsobit. Není tedy třeba v zákoně výslovně stanovit povinnost orgánu veřejné správy disponovat informacemi o rozdělení celkově vynaložené částky na reklamu mezi jednotlivé poskytovatele mediálních služeb. Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 25 odst. 2 nařízení EMFA, resp. z § 7 odst. 1 návrhu zákona. Pojem „zadávaná“ používá návrh zákona v souladu s definicí nařízení EMFA. Domníváme se, že jej není třeba nahrazovat.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 6 obecně § 6 odst. 1	Zásadní připomínka Dle návrhu zákona by Rada měla posuzovat jakékoli spojení na mediálním trhu, tedy nejen spojení týkající se subjektů působících v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, služeb na vyžádání, služeb	Vysvětleno Návrh znění § 6 vychází přesně z požadavků čl. 22 nařízení EMFA, který ukládá členským státům stanovit hmotněprávní a procesní pravidla, která umožní posoudit spojení na mediálním trhu, jež

			platformou pro sdílení videonahrávek, ale také spojení týkající se vydavatelů periodického tisku, poskytovatelů služeb informačních subjektů, online platform a dalších subjektů stojících mimo současnou působnost Rady. Návrh zákona zde ukládá Radě úkoly, na které není odborně ani kapacitně vybavena a znamená tak zásadní rozšíření působnosti Rady. Přitom důvodová zpráva nijak nepočítá s náklady, které by v takovém případě Radě vznikly např. z hlediska nutnosti nábory nových zaměstnanců či z hlediska potřeby využívání služeb externistů (např. akademických pracovišť). Návrh zákona v důsledku formulace navrhovaného řešení zároveň požaduje po Radě, aby řešila spojení na mediálním trhu i z hlediska soutěžního práva. Dle důvodové zprávy bylo vybíráno z celkem 4 variant posuzování spojování na mediálním trhu, přičemž byla zvolena varianta 1, která je v důvodové zprávě popsána následovně: „Spojení posuzuje Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) z pohledu soutěžních aspektů; Rada pro rozhlasové a televizní vysílání posuzuje otázky mediálního charakteru (pluralitu médií apod.). Rada ve stanovené lhůtě vydá stanovisko. Vedle oznamovatelů zašle své stanovisko současně ÚOHS na vědomí“. Argumentace předkladatele zde nicméně není příliš srozumitelná, neboť sice uvádí, že ÚOHS posuzuje spojení ze soutěžně-právního hlediska a Rada z mediálního hlediska, zároveň ale předkladatel dochází k řešení, ve kterém Rada vydá k posouzení stanovisko, které pak pouze ÚOHS zašle na vědomí. Návrh zákona ani důvodová zpráva zde pak přitom nestanovují, že ÚOHS	by mohla mít významný dopad na pluralitu a redakční nezávislost médií. Návrh zákona tímto posouzením pověřuje Radu pro rozhlasové a televizní vysílání, neboť účelem posouzení podle čl. 22 nařízení EMFA, resp. § 6 návrhu zákona, je zhodnotit dopad spojení z hlediska plurality a redakční nezávislosti médií, tedy z hlediska skutečností, které se týkají věcné působnosti RRTV. Dle § 4 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. Rada již dnes své pravomoci vykonává v souladu s cíli tohoto zákona a jiných právních předpisů, jimiž jsou zejména pluralita médií, řádné fungování vnitřního trhu a podpora spravedlivé hospodářské soutěže. Není pravdou, že návrh zákona požaduje po Radě, aby řešila spojení na mediálním trhu i z hlediska soutěžního práva. Právě naopak. Posouzení podle čl. 22 nařízení EMFA je specifickým hodnocením, zcela nezávislým a odlišným od posuzování, které může k danému spojení podniků probíhat na ÚOHS podle předpisů v jeho působnosti, tedy z pohledu soutěžního práva. Sám čl. 22 v odst. 1 upozorňuje, že jím upravené posouzení spojení na mediálním trhu je odlišné od posouzení podle unijních nebo vnitrostátních předpisů o hospodářské soutěži, včetně posouzení podle pravidel pro kontrolu fúzí. Spojení na mediálním trhu se podle § 6 návrhu zákona bude posuzovat výlučně za účelem hodnocení jeho dopadu na pluralitu a redakční nezávislost médií tam, kde tento dopad může být významný. Posouzení spojení na mediálnímu trhu a posouzení
--	--	--	--	--

			se daným spojením musí zabývat; ve zvláštní části důvodová zpráva v této souvislosti pouze uvádí, že „může využít v rámci své působnosti, pokud bude předmětné spojení rovněž posuzovat podle předpisů ve své působnosti“. V důsledku konečné podoby navrhovaného řešení tak k odbornému posouzení ze strany ÚOHS nemusí vůbec dojít, neboť návrh zákona nijak nestanoví, v jaké lhůtě a zda vůbec se ÚOHS má ke stanovisku Rady vyjádřit. Tím je zde zcela minimalizována role ÚOHS v celém procesu, přičemž ale právě ÚOHS disponuje jak lidskými, tak především odbornými kapacitami pro vyhodnocení dopadu plánovaného spojení ze soutěžního hlediska. Ustanovení § 6 odst. 4 v písm. a) a c) pak výslovně ukládá Radě, aby v rámci posouzení plánovaného spojení vyhodnotila očekávaný dopad oznámeného záměru spojení na pluralitu médií v České republice a zda by v případě, že by ke spojení na mediálním trhu nedošlo, zůstalo postavení poskytovatelů mediálních služeb, kterých se spojení týká, ekonomicky udržitelné, přičemž tato kritéria spadají spíše mezi soutěžní aspekty, k jejichž vyhodnocení by byl lépe vybaven ÚOHS a které by Rada v případě, kdy by je vyhodnocovala sama, musela využít externích subjektů, disponujících potřebnou odborností; to by přitom znamenalo další zátěž na zdroje Rady. Potřeba posouzení spojení ze strany ÚOHS přitom vyplývá i ze záměru Evropské komise, která vyjádřila názor, že posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být například podkladem pro posuzování takového spojení orgánem, který je zodpovědný za regulaci v oblasti hospodářské soutěže. Rada by v konečném důsledku dle	spojení soutěžitelů podle zákona o ochraně hospodářské soutěže jsou dva zcela samostatné procesy, které se řídí odlišnými pravidly. Je pravdou, že k posouzení totožného spojení nemusí ze strany ÚOHS dojít (ÚOHS se jím bude zabývat pouze v případě, že budou splněny podmínky § 13 zákona o ochraně hospodářské soutěže). To je ale zcela v souladu s EMFA. Z čl. 22 nařízení EMFA ani jeho výkladových pravidel nevyplývá, že výsledkem posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být povolení, resp. zákaz takového spojení. Záměrem jeho úpravy je pouze to, aby regulační orgán pro mediální služby (v případě ČR se jedná o RRTV) posoudil a zhodnotil spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií na vnitrostátním trhu, resp. na vnitřním trhu EU. Zcela v souladu s evropskou úpravou je proto upraveno znění § 6, podle něhož Rada pro rozhlasové a televizní vysílání v rámci své působnosti a s ohledem na její znalosti mediálního trhu zhodnotí záměr spojení na tomto trhu z hlediska kvalifikovaných dopadů, ale nebude v pozici orgánu, který by takové spojení povoloval nebo zakazoval. Pokud jde o dopad na výkon působnosti RRTV, předkladatel je přesvědčen, že případy spojování, která mohou mít významný dopad na pluralitu a redakční nezávislost médií, budou naprosto ojedinělé. Dopad návrhu zákona na event. personální zatížení nebo finanční náročnost
--	--	--	---	--

		návrhu zákona vyhodnocovala, jak soutěžní, tak mediální aspekty plánovaného spojení, přičemž ÚOHS by byl pouze ve druhotné roli orgánu, kterému Rada výsledky svého posouzení zašle na vědomí a který nakonec ve věci ani nemusí konat. Toto řešení nicméně neodpovídá výchozímu předpokladu varianty 1, která dle důvodové zprávy předpokládá působení Rady i ÚOHS. To, proč je konečná podoba řešení nejvíce vhodná, nevyplývá ani z dalších částí důvodové zprávy. Ta v rámci zhodnocení Varianty 2 (Spojení posuzuje ÚOHS s tím, že si povinně vyžádá stanovisko Rady) a Varianty 3 (Spojení posuzuje Rada s tím, že si povinně vyžádá stanovisko ÚOHS) uvádí, že v případě zvolení některé z těchto variant by „konečnou odpovědnost za celkový výsledek posouzení nesl ÚOHS, resp. Rada, a to i za tu část posouzení, pro kterou není znalostně vybaven“. Důvodová zpráva tak zde připouští, že ÚOHS není znalostně vybaven pro posouzení otázky mediálního charakteru a Rada naopak není znalostně vybavena pro posouzení z pohledu soutěžních aspektů. Na základě výše uvedeného je třeba shrnout, že vybrané řešení, zvláště pak v podobě, ve které je převedeno do návrhu zákona, není v rámci důvodové zprávy jednoznačně odůvodněno; fakticky minimalizuje roli ÚOHS, a zároveň ukládá Radě posoudit plánované spojení jak z hlediska mediálních aspektů, tak i ze soutěžního hlediska. Takovéto řešení představuje pro Radu administrativní zátěž, která přesahuje její stávající odborné i lidské kapacity. Je tudíž zapotřebí, aby došlo k takové úpravě návrhu zákona, která vymezí roli ÚOHS v procesu posouzení spojení na mediálním trhu, tak aby do jeho působnosti spadalo posouzení	externího výkonu uvedené působnosti bude proto možné relevantně zhodnotit teprve po určité lhůtě účinnosti nové úpravy. Pokud jde o připomínku k tomu, že Rada nemá žádné zákonné nástroje ke zjištění obratu obchodní společnosti, je třeba upozornit, že návrh zákona žádné takové zjišťování Radě neukládá. Úprava posouzení spojení na mediálním trhu počítá s aktivitou ze strany subjektu, který se účastní spojení na mediálním trhu a který není mikropodnikem. Ten je povinen oznámit Radě záměr svého spojení a teprve na základě tohoto oznámení bude Rada konat. Pro vyloučení pochybností nic nebrání tomu, aby Rada takový subjekt vyzvala, aby sám doložil, že není mikropodnikem. V připomínce Rada uvádí, že „není možno souhlasit s tím, aby ona byla tím orgánem, který by měl rozhodovat ve věci samé“. K tomu připomínáme výše uvedené, že návrh zákona počítá s pouhým procesem posouzení spojení a zhodnocení jeho dopadů na pluralitu a redakční nezávislost médií bez toho, aby Rada ve věci přijímala jakékoli opatření mající povahu rozhodnutí.
--	--	--	--

			soutěžních aspektů spojení. Vzhledem k tomu, že ÚOHS disponuje většími lidskými a materiálními kapacitami než Rada, jejíž kapacity budou zatíženy dalšími povinnostmi vyplývajícími z návrhu zákona (zejména pak z § 7), lepším řešením je zde zjevně to, aby ÚOHS byl orgánem, který by primárně posuzoval spojení na mediálním trhu, přičemž Rada by se vyjadřovala k plánovanému spojení v rámci jeho mediálních aspektů. Na podporu tohoto závěru je možno odvolat se na čl. 65 úvodního recitálu nařízení EMFA, který stanoví, že „na posuzování dopadu spojování na mediálním trhu na pluralitu médií a redakční nezávislost by se měly podílet vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty, které mají zvláštní odborné znalosti v oblasti plurality médií, pokud přímo ony samy nejsou určenými orgány nebo subjekty. Zapojení těchto vnitrostátních regulačních orgánů nebo subjektů by mělo být podstatné, například prostřednictvím zajištění toho, aby jejich názory byly zohledněny při posuzování z hlediska hospodářské soutěže.“ Nařízení EMFA zde zdůrazňuje, že by vnitrostátní regulační orgány (tj. i Rada) měly být zapojeny do procesu posouzení spojení na mediálním trhu; neurčuje nicméně tyto orgány jako ty, které by měly mít rozhodující roli při posouzení spojení, a naopak uvádí, že by názory těchto orgánů měly být pouze zohledněny při posuzování z hlediska hospodářské soutěže. Potřeba odborných znalostí, kterými disponuje ÚOHS, vyplývá i z ustanovení § 6 odst. 2 návrhu zákona, dle kterého by Rada neměla posuzovat spojení na mediálním trhu týkající se mikropodniků.	
--	--	--	---	--

			Mikropodnikem rozumí Doporučení Komise ze dne 6. května 2003 právnickou osobu, která má méně než 10 zaměstnanců a roční obrat (finanční částka získaná za určité období) nebo rozvaha (výkaz aktiv a pasiv společnosti) do 2 milionů EUR. Rada ovšem nemá žádné zákonné nástroje ke zjištění obratu obchodní společnosti. Rozsáhlá oprávnění má v tomto směru naopak právě ÚOHS. Zákon o ochraně hospodářské soutěže dává Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže celou řadu pravomocí pro spolehlivé zjištění potřebných údajů. Účastníci řízení jsou například povinni předkládat Úřadu všechny relevantní podklady a informace, včetně obchodních knih, jiných obchodních záznamů. Zákon též obsahuje velmi podrobnou úpravu řízení o povolení spojení (ustanovení § 21 a násl). Jeví se proto zcestné, aby spojování podle návrhu zákona o mediálních službách měla posuzovat Rada. Rada může poskytnout ÚOHS potřebnou součinnost, ale není možno souhlasit s tím, aby ona byla tím orgánem, který by měl rozhodovat ve věci samé. Dle Rady je tudíž vhodnější z variant navrhovaných v důvodové zprávě zvolit variantu 2, dle které spojení posuzuje ÚOHS s tím, že si povinně vyžádá stanovisko Rady. Toto řešení by jak umožnilo spojit odborné znalosti obou orgánů státní správy, tak by administrativním řešením pověřilo orgán disponující většími kapacitami a majícími větší zkušenost v působení v oblasti soutěžního práva.	
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 6 odst. 4	Zásadní připomínka Návrh zákona zde výslovně ukládá Radě, aby v rámci posouzení plánovaného spojení vyhodnotila očekávaný dopad oznámeného záměru spojení na pluralitu médií	Vysvětleno Rada pro rozhlasové a televizní vysílání je podle § 4 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. ústředním správním úřadem pro vymezenou oblast, a to

			v České republice a zda by v případě, že by ke spojení na mediálním trhu nedošlo, zůstalo postavení poskytovatelů mediálních služeb, kterých se spojení týká, ekonomicky udržitelné. Tato kritéria spadají mezi soutěžně-právní otázky, k jejichž řešení nedisponuje Rada dostatečnými odbornými ani lidskými zdroji. Jedná se o požadavek na zpracování natolik komplexní studie, že by Rada jejím provedení musela pověřovat na základě zakázky externí pracoviště (např. akademické) a nemohla by vystačit s vlastními lidskými zdroji, zvláště vzhledem k tomu, že by se v případě takového posouzení mohlo jednat i o spojování, kterého by se účastnili vydavatelů tisku či online platformy. Takovéto využívání externích subjektů by přitom znamenalo další zátěž na zdroje Rady. Přitom důvodová zpráva nijak nepočítá s náklady, které by v takovém případě Radě vznikly. Důvodová zpráva přitom připouští, že Rada není znalostně vybavena pro posouzení z pohledu soutěžních aspektů. To vyplývá z pasáže, ve které důvodová zpráva provádí zhodnocení Varianty 2 (Spojení posuzuje ÚOHS s tím, že si povinně vyžádá stanovisko Rady) a Varianty 3 (Spojení posuzuje Rada s tím, že si povinně vyžádá stanovisko ÚOHS) a uvádí, že v případě zvolení některé z těchto variant by „konečnou odpovědnost za celkový výsledek posouzení nesl ÚOHS, resp. Rada, a to i za tu část posouzení, pro kterou není znalostně vybaven“. Důvodová zpráva zde připouští, že ÚOHS není znalostně vybaven pro posouzení otázky mediálního charakteru a Rada naopak není znalostně vybavena pro posouzení z pohledu soutěžních aspektů.	v rozsahu stanoveném mj. přímo použitelnými předpisy Evropské unie. Vzhledem k tomu, že regulačním orgánem pro nařízení EMFA je regulační orgán podle směrnice o audiovizuálních mediálních službách, platí výše uvedené i pro přímo použitelné nařízení EMFA. Ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. rovněž stanoví, že Rada své pravomoci vykonává v souladu s cíli uvedeného zákona a jiných právních předpisů, jimiž je mj. pluralita médií. Je tedy zcela v souladu s působností Rady, aby podle § 6 odst. 4 písm. a) posuzovala očekávaný dopad záměru spojení na pluralitu médií v České republice. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. navíc Rada vykonává své pravomoci v souladu s cíli jako jsou řádné fungování vnitřního trhu a podpora spravedlivé hospodářské soutěže. V tomto smyslu tedy Rada může vyhodnotit i to, zda by v případě, že by ke spojení na mediálním trhu nedošlo, zůstalo postavení poskytovatelů mediálních služeb, kterých se spojení týká, ekonomicky udržitelné. Pro usnadnění posuzování Rady ale navrhuje doplnit § 6 odst. 3 tak, aby zavazoval subjekt, který se účastní spojení na mediálním trhu, vyjádřit se ve svém oznámení ke všem kritériím uvedeným v § 6 odst. 4. Podklady k vyhodnocení podle § 6 odst. 4 bude mít tedy Rada k dispozici již od oznámení spojení, přičemž si může vyžádat i jejich doplnění. Ve vztahu k připomínce o posuzování spojení Radou z pohledu soutěžních aspektů a k finanční
--	--	--	---	---

			Z výše uvedených důvodů se proto nejvíce jako vhodné řešení, aby Rada měla hodnotit otázky soutěžního charakteru, k jejichž vyhodnocení nemá dostatečnou odbornost ani správnou praxi, přičemž nutné využití externích subjektů by znamenalo další zátěž na zdroje Rady. Tato připomínka je zásadní (zejména pak pro případ, kdy by nebylo vyhověno připomínce k ustanovení § 6 obecně.	náročnosti posuzování viz návrh vypořádání předchozí připomínky.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 6 odst. 6	Zásadní připomínka Toto ustanovení může způsobovat nejasnosti z hlediska procesního postupu při vydávání stanoviska, přičemž návrhem zákona není naplněn požadavek daný v článku 22 nařízení EMFA, podle kterého mají členské státy ve svém vnitrostátním právu stanovit hmotněprávní a procesní pravidla, která umožňují posouzení spojení na mediálním trhu. Návrh zákona však žádná procesní pravidla neobsahuje, kromě jediného, že Rada vydá stanovisko do tří měsíců a zašle je oznamovatelům a zveřejní na svých internetových stránkách. Procesní pravidla, jak postupovat při posuzování spojení naproti tomu obsahuje zákon o ochraně hospodářské soutěže, což je další z podstatných důvodů, proč by měla předmětná pravomoc připadnout ÚOHS. Je zde též třeba upozornit na významný rozpor mezi důvodovou zprávou, Rozdílovou tabulkou a samotným návrhem zákona. Důvodová zpráva hovoří na str. 20 a 21 o tom, že ideální variantou právní úpravy týkající se posuzování spojování na mediálním trhu by bylo, že spojení by posuzoval Úřad pro ochranu hospodářské soutěže z pohledu soutěžních aspektů a Rada by posoudila otázky mediálního charakteru, o čemž by	Vysvětleno Návrh § 6 obsahuje dostatečnou úpravu procesního postupu ve věci posouzení spojování na mediálním trhu. V odstavci 3 je upraveno zahájení tohoto procesu, když se stanoví, že k němu dochází na základě oznámení povinného subjektu. Stanoví se současně lhůta, kdy je subjekt záměr spojení povinen oznámit Radě. Tato lhůta bude k vypořádání dalších obdržených připomínek doplněna tak, že se bude jednat o lhůtu 6 měsíců před uzavřením smlouvy zakládající spojení. Do odstavce 3 bude současně doplněno, že v oznámení je subjekt povinen vyjádřit se ke všem kritériím uvedeným v § 6 odst. 4. V § 6 odst. 4 jsou upravena kritéria, která Rada zhodnotí při posouzení spojení na mediálním trhu (podklady k jejich vyhodnocení obdrží od povinného subjektu v oznámení), včetně povinnosti zohlednění pokynů, které k odst. 4 písm. a) až c) vydá Evropská komise. Je stanovena i lhůta, kdy Rada své stanovisko vydá a jak s ním naloží. Stejně tak je stanoven postup pro případ, je-li pravděpodobné, že oznámený

		vydala stanovisko. Rozdílová tabulka pak k ustanovení § 6 odst. 6 uvádí, že "Rada vydá ve lhůtě 3 měsíců ode dne oznámení záměrů spojení stanovisko, zašle je oznamovatelům záměru spojení a zveřejní je na svých internetových stránkách". Návrh zákona pak naproti tomu uvádí, že "Rada vydá ve lhůtě 3 měsíců ode dne oznámení záměrů spojení stanovisko, zašle je oznamovatelům záměru spojení a zveřejní je na svých internetových stránkách. Svě stanovisko současně zašle Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže na vědomí." Pokud by konečné stanovisko vydávala Rada, je otázkou, zda a jaké by proti němu byly opravné prostředky. Stanovisko zjevně nenaplnuje definiční znaky rozhodnutí dle § 65 soudního řádu správního a nebyla by tedy proti němu přípustná žaloba; vzhledem k tomu, že Rada nemá žádný odvolací orgán, který by mohl vést řízení o odvolání či přezkum rozhodnutí, tak by se subjekt nemohl z hlediska správního práva bránit proti tomu, pokud by stanovisko bylo negativní/nedoporučující. Faktická neexistence opravného prostředku by znamenala omezení práv spojujících se poskytovatelů mediálních služeb jakožto subjektů správního práva, což by mohlo znamenat nesoulad s principy správního práva a ochranou práv účastníků řízení obecně, tak jak vyplývají ze zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Z procesního hlediska je nutné též upozornit na to, že návrh zákona o mediálních službách neuvádí lhůtu, ve které se má Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ke stanovisku Rady vyjádřit. I pokud by byl záměr předkladatele takový, že by Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nemusel na stanovisko Rady nijak	záměr spojení ovlivní fungování vnitřního trhu mediálních služeb EU. Předkladatel nespatřuje mezi důvodovou zprávou, rozdílovou tabulkou a návrhem zákona rozpor. Platí, že ideální variantou právní úpravy týkající se posuzování spojování na mediálním trhu je, že spojení z pohledu soutěžních aspektů bude posuzovat Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (budou-li splněny podmínky pro takové posouzení stanovení zákonem o ochraně hospodářské soutěže) a Rada bude posuzovat otázky mediálního charakteru, o čemž vydá stanovisko. V souladu s tímto předpokladem je návrh zákona formulován. V rozdílové tabulce je k § 6 odst. 6 uveden pouze text, který má adaptační charakter, tedy text mimo poslední věty tohoto ustanovení. Jak bylo uvedeno výše, z čl. 22 nařízení EMFA ani jeho výkladových pravidel nevyplývá, že výsledkem posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být povolení, resp. zákaz takového spojení. Není tedy třeba upravovat ani opravné prostředky. Výsledkem stanoviska má být skutečně pouze zhodnocení významného vlivu na pluralitu a nezávislost médií, nikoli jeho doporučení nebo negativní stanovisko k němu. Vzhledem k tomu, že v případě tohoto stanoviska se nejedná o rozhodnutí podle správního řádu, nedochází ani k omezení práv poskytovatelů mediálních služeb nebo online platform jakožto subjektů správního práva.
--	--	--	--

		reagovat, pokud to neuzná za vhodné (byť takové řešení by dle Rady nebylo šťastné už vzhledem k tomu, že ÚOHS má na základě své správní činnosti odbornost i lidské zdroje pro posuzování dopadů slučování na hospodářskou soutěž), bylo by třeba, aby byla v zákoně stanovena lhůta, ve které se ÚOHS buď musí ke stanovisku vyjádřit, či stanovit možnost právní fikce spočívající v tom, že v případě, kdy se v dané lhůtě nevyjádří, má se za to, že se vyjádřit ani nemíní. V případě, kdy zde nebude ani takováto právní fikce uvedena, dochází zde k právní nejistotě, kdy Rada ani subjekty plánující spojení nemohou vědět, kdy a zda vůbec je třeba čekat na vyjádření ÚOHS. Tato právní nejistota pak povede nejen k procesně-právním komplikacím a průtahům, ale může vést i k újmě účastníků (tj. subjektů plánujících spojení) a k porušení zásad správního práva. Nejasná je zde i část 7. důvodové zprávy, kde mj. popisuje možné finanční dopady na subjekty, které by měly záměr se sloučit a oznamovaly tudíž tento záměr Radě, přičemž uvádí, že <i>„Náklady na straně komerčních subjektů pak budou mít formu administrativních nákladů na oznámení záměru Radě, případně formu ušlého zisku, pokud Rada vydá negativní stanovisko (pokud ÚOHS vydá souhlas)“</i>. Z této pasáže by mohlo vyplývat, že pokud ÚOHS se záměrem spojení souhlasí, tak negativní stanovisko Rady by mohlo být důvodem k přiznání ušlého zisku spojujícím se subjektům, což by ale znamenalo, že souhlasné stanovisko ÚOHS je negativnímu stanovisku Rady nadřazeno či jej přímo ruší. Takováto situace nicméně není v zákoně ani nikde jinde v důvodové	Na základě konzultací s Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže bude z § 6 odst. 6 vypuštěna úprava, že RRTV své stanovisko zasílá tomuto úřadu na vědomí. Nebude se tedy předpokládat ani žádná reakce tohoto úřadu a není tedy ani třeba upravovat pro takovou reakci lhůtu. Slova „případně formu ušlého zisku, pokud Rada vydá negativní stanovisko (pokud ÚOHS vydá souhlas)“ jsou v části 7 důvodové zprávy uvedena chybně, budou z textu odstraněna. Účelem posouzení spojení na mediálním trhu podle § 6 návrhu zákona (čl. 22 nařízení EMFA) je výlučně hodnocení jeho dopadu na pluralitu médií a redakční nezávislost médií. Probíhá i v případě, pokud je poskytovatel mediální služby nebo poskytovatel online platformy pouze jednou stranou spojení. Změnu licenčních podmínek podle § 21 odst. 1 písm. e) řeší Rada pro rozhlasové a televizní vysílání podle příslušné úpravy zákona č. 231/2001 Sb., především části šesté. Postup podle § 6 návrhu zákona je samostatným procesem, který není nijak provázán s procesy změny licence podle zákona č. 231/2001 Sb.
--	--	--	--

			zprávě popsána. I proto je třeba, aby v rámci návrhu zákona byly procesní mechanismy posuzování možného spojení na mediálním trhu jasně nastaveny, vymezeny role jednotlivých správních úřadů a provázanost jejich rozhodování. Konečně je pak třeba zdůraznit, že v případě, kdy by docházelo k majetkovému spojení dvou provozovatelů vysílání, jednalo by se z hlediska zákona č. 231/2001 Sb. o změnu licenčních podmínek podle ustanovení § 21 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. Návrh zákona o mediálních službách přitom nijak neřeší vztah procesu rozhodování Rady podle ustanovení § 21 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. k procesu posouzení spojení na mediálním trhu podle návrhu zákona o mediálních službách. Z hlediska průběhu správního řízení by zřejmě posouzení spojení na mediálním trhu dle návrhu zákona o mediálních službách muselo předcházet a muselo by být nutným předpokladem rozhodnutí o změně licenčních podmínek podle § 21 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. Bude proto přehlednější, kdyby zákon o mediálních službách odkazoval na výše uvedené ustanovení zákona č. 231/2001 Sb., nebo kdyby byl případně naopak novelizován zákon č. 231/2001 Sb. tak, aby v rámci ustanovení § 21 odkazoval na zákon o mediálních službách. Tato připomínka je zásadní (zejména pak pro případ, kdy by nebylo vyhověno připomínce k ustanovení § 6 návrhu zákona obecně).	
	Rada pro rozhlasové a	§ 7 odst. 1 a 2	Zásadní připomínka	Akceptováno Text § 7 odst. 1 a 2 bude následující:

	televizní vysílání	Pro lepší srozumitelnost by bylo vhodné přepracovat ustanovení odst. 1 tak, že by odst. 1 a 2 byly částečně sloučeny, resp. nahrazeny následujícím způsobem: 1) Orgány veřejné správy jsou povinny každoročně nejpozději do 31. března uvést do veřejně přístupné databáze, kterou vede Rada, informace o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou v předcházejícím kalendářním roce zadaly u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy. Tato informace obsahuje alespoň – název poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy, u kterých byla reklama zadána, – je-li poskytovatel mediálních služeb nebo poskytovatel online platformy podle písmene a) součástí obchodní skupiny, název této skupiny; obce s méně než 100 000 obyvateli a právnické osoby, které tyto obce přímo nebo nepřímo kontrolují, tuto informaci neuvádějí, a – celkový roční výdaj na zadanou reklamu a částky vyplacené jednotlivým poskytovatelům mediálních služeb a poskytovatelům online platformy. Tuto informaci jsou orgány veřejné správy povinny ve stejné lhůtě zveřejnit rovněž na svých internetových stránkách. Způsob oznamování údajů do databáze stanoví Rada na svých internetových stránkách. Rada každý rok vyhotovuje zprávu o údajích z databáze, kterou zpřístupní na svých internetových stránkách. Další odstavce by byly následně odpovídajícím způsobem přečíslovány.	(1) Orgány veřejné správy jsou povinny každoročně nejpozději do 31. března uvést do veřejně přístupné databáze, kterou vede Rada, informace o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou v předcházejícím kalendářním roce zadaly u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy. Tuto informaci jsou povinny ve stejné lhůtě zveřejnit rovněž na svých internetových stránkách. Tato informace obsahuje alespoň a) název poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy, u kterých byla reklama zadána, b) je-li poskytovatel mediálních služeb nebo poskytovatel online platformy podle písmene a) součástí obchodní skupiny, název této skupiny; obce s méně než 100 000 obyvateli a právnické osoby, které tyto obce přímo nebo nepřímo kontrolují, tuto informaci neuvádějí, a c) celkový roční výdaj na zadanou reklamu a částky vyplacené jednotlivým poskytovatelům mediálních služeb a poskytovatelům online platformy. (2) Způsob oznamování údajů do databáze stanoví Rada na svých internetových stránkách. Rada každý rok vyhotovuje zprávu o údajích z databáze, kterou zpřístupní na svých internetových stránkách.
--	---------------------------	--	--

	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 7 odst. 1	Zásadní připomínka Navrhuje se, aby se povinnosti dané ustanovením § 7 odst. 1 nevztahovaly na reklamu v podobě jednotlivých smluv ve výši do 50 000 Kč včetně, kterou si orgán veřejné moci zadá u konkrétního poskytovatele. Takováto reklama je pak velmi omezená i z hlediska způsobů, kterými je šířena. Reklama takto malého rozsahu tak není způsobilá narušit mediální trh a její rozdělování by nemělo mít reálný vliv na fungování a postavení jednotlivých poskytovatelů mediálních služeb. Zde je možné odvolat se na to, že recitativ nařízení EMFA v bodě 72 zdůrazňuje, že stanovení jednotných pravidel transparentnosti rozdělování reklamy zadávané orgány veřejné správy má za cíl řešit stav, kdy dochází k informační asymetrii mezi účastníky mediálního trhu a narušení hospodářské soutěže, odrazování od investic a nepříznivému ovlivňování rovných podmínek na vnitřním trhu pro mediální služby. Tomu odpovídá i argumentace obsažená ve zvláštní části důvodové zprávy k § 7. Ta uvádí, že <i>„veřejné prostředky určené na tyto účely jsou pro mnoho poskytovatelů mediálních služeb a poskytovatelů online platforem důležitým zdrojem příjmů a přispívají k jejich hospodářské udržitelnosti. Cílem článku 25 nařízení je zajistit rovné podmínky pro účastníky mediálního trhu podporou transparentního a spravedlivého rozdělování hospodářských zdrojů.... Zadávání reklamy by mělo probíhat transparentně, nediskriminačně, proporcionálně a objektivně, aby se podpořila spravedlivá hospodářská soutěž na mediálním trhu“</i>.	Vysvětleno Nařízení EMFA bohužel nedovoluje stanovit finanční hranici, pod níž by orgány veřejné správy byly z povinností podle § 7 osvobozeny. Bylo ověřeno, že takový postup Evropská komise nepřipouští.
--	---	-------------	---	--

			Reklama takto malého rozsahu, v důsledku omezené výše finančních prostředků, není takové povahy, že by měla dopady na mediální trh a přispívala k hospodářské udržitelnosti subjektů na tomto trhu působících. Shromažďování údajů o takovéto reklamě by tedy fakticky nepřispělo k získání údajů, na základě kterých by bylo možno zkoumat, zda je reklama v rámci mediálního trhu spravedlivě a transparentně rozdělována mezi jednotlivé subjekty. Zároveň povinnost shromažďovat informace i o reklamě takto malého rozsahu by znamenala nejen zatížení povinných subjektů, ale také výrazné rozšíření agendy a administrativní zátěže Rady, které návrh zákona už tak stanoví nové povinnosti, na jejichž plnění nemá dostačující lidské ani finanční zdroje, přičemž dle důvodové zprávy návrh zákona nepočítá s navýšením těchto zdrojů. Jako podpůrný argument je zde možné odvolat se na to, že s hranicí 50 000 Kč pracuje i zákon č. 340/2015 Sb., o registru smluv, v platném znění. Ten v ustanovení § 3 odst. 2 písm. h) uvádí, že povinnost uveřejnění prostřednictvím registru smluv se nevztahuje na smlouvu, jestliže výše hodnoty jejího předmětu je 50 000 Kč bez daně z přidané hodnoty nebo nižší. Pokud smlouva tuto hranici nepřekročí, není stanovena povinnost takovou smlouvu zveřejnit, a to bez ohledu na povahu povinného subjektu či povahu předmětu plnění takové smlouvy. Jako limitní hranice byla zákonodárcem zvolena hodnota 50 000 Kč bez DPH. Hranice finanční hodnoty smluv, které není nutné zveřejňovat, je zde přitom stanovena právě proto, aby nedocházelo k neúměrné administrativní zátěži	
--	--	--	---	--

			povinných subjektů. Hranice 50 000 Kč je tudíž i v rámci zákona o registru smluv vymezena tak, že smlouvy o hodnotě nacházející se pod touto hranicí nemají dopad na dodržování zásad transparentnosti nakládání s veřejnými prostředky a zároveň jejich evidence je nadměrnou administrativní zátěží jak z hlediska daných subjektů, tak i státní správy. Na základě výše uvedeného se navrhuje upravit ustanovení § 7 odst. 1 návrhu zákona tím způsobem, že se toto ustanovení nebude vztahovat na reklamu v podobě jednotlivých smluv ve výši do 50 000 Kč včetně, kterou si orgán veřejné moci zadá u konkrétního poskytovatele.	
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 7 odst. 1	Zásadní připomínka Návrh zákon zde, obdobně jako v případě ustanovení § 2 písm. d), rozlišuje mezi poskytovateli mediálních služeb a mezi online platformami, přičemž ale nespecifikuje, zda se jedná o všechny online platformy, nebo pouze ty online platformy, které mají "přístup k mediálnímu obsahu" (viz připomínka k ustanovení § 2 písm. d)). Není proto jasné, zda by Rada v databázi evidovala i údaje o výdajích na reklamu poskytnutým všem online platformám (ve smyslu definice online platform dle DSA). Je proto potřeba tuto nejasnost odstranit, aby zde nevznikla právní nejistota o tom, jaké údaje mají orgány veřejné správy Radě hlásit a jaké má pak Rada v databázi evidovat. Takováto případná právní nejistota by pak měla negativní dopad na orgány veřejné správy, neboť by neměly jistotu o svých povinnostech, a znamenala by i komplikaci pro správní praxi Rady.	Vysvětleno Čl. 25 nařízení EMFA používá pojem „poskytovatel online platformy“, bez dovětky „s přístupem k mediálnímu obsahu“. „Online platformou“ je proto třeba rozumět platformu definovanou v čl. 2 odst. 9 nařízení EMFA, tedy službu definovanou v nařízení DSA. Definice „online platformy“ obsažená v čl. 2 odst. 9 je přímo použitelná, návrh zákona tento pojem samostatně nedefinuje. Jestliže tedy § 7 odst. 1 používá pojem „online platforma“, je třeba ho vykládat v souladu s čl. 2 odst. 9 nařízení EMFA. Pojem „online platforma s přístupem k mediálnímu obsahu“ je použit pouze v definici „spojení na mediálním trhu“ v § 2 písm. d) návrhu zákona. I v této definici je u pojmu „online platforma“ odkázáno na definici v čl. 2 odst. 9 nařízení EMFA, pouze po tomto odkazu se upřesňuje, že pro účely definice „spojení na

				mediálním trhu“ se musí jednat o online platformu s přístupem k mediálnímu obsahu.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 7 odst. 1	Zásadní připomínka Navrhuje se změnit termín, ve kterém by orgány veřejné správy měly povinny každoročně nejpozději do 31. března oznámit Radě informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na jimi zadanou reklamu, a to z 31. března na 31. ledna. Zároveň se navrhuje stanovit tuto povinnost pro orgány veřejné správy až od kalendářního roku 2027. První věta § 7 odst. 1 by tudíž měla být formulována „Orgány veřejné správy jsou povinny každoročně od roku 2027 včetně nejpozději do 31. ledna oznámit Radě informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou v předcházejícím kalendářním roce zadaly u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy“. Důvodem pro požadovanou změnu termínu je potřeba stanovit takové datum, které by umožnilo Radě zahrnout informace, které jí budou orgány veřejné správy tímto způsobem poskytovat, do výroční zprávy o činnosti Rady, kterou je Rada povinna dle ustanovení § 6 odst. 1 a 2 zákona č. 231/2001 Sb. předkládat Poslanecké sněmovně ke schválení nejpozději do 30. dubna každého kalendářního roku. Stanovení dané povinnosti pro orgány veřejné správy od roku 2027 znamená, že orgány veřejné správy budou poprvé poskytovat dané informace za rok 2026, což umožní jak orgánům veřejné správy připravit se na poskytování předmětných informací Radě, tak umožní	Částečně akceptováno Termín do 31. března pro orgány veřejné správy je třeba ponechat, aby bylo zajištěno, že již budou mít požadované údaje k dispozici. Termín pro vyhotovení zprávy o údajích z databáze Radou pro rozhlasové a televizní vysílání ale bude stanoven do 30. 6. RRTV tak bude mít dostatečný čas na zpracování zprávy na základě poskytnutých údajů od orgánů veřejné správy. Pokud jde o účinnost § 7 odst. 1 až od roku 2027, je třeba zohlednit, že čl. 25 nařízení EMFA nabývá účinnosti již 8. srpna 2025. Tímto datem se úprava článku stane přímo použitelnou a aplikovatelnou v ČR. Z tohoto pohledu nelze uvažovat o odložené účinnosti § 7, kterou by ani EK neschválila. Orgány veřejné správy budou mít v roce 2026 povinnost zveřejnit a oznámit Radě informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou zadaly u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy v roce 2025, počítáno ale samozřejmě od účinnosti čl. 25 nařízení EMFA, tj. kterou zadaly od 8. srpna 2025 do konce roku 2025.

			Radě vytvořit databázi, do které budou informace posílány. V případě, kdy by tato povinnost nebyla stanovena až od roku 2027, znamenalo by to, že by orgány veřejné správy musely zasílat už na začátku roku 2026 informace za rok 2025, které přitom během roku 2025 dosud neshromažďují; jejich kompletace a zaslání Radě by pro ně tudíž znamenalo značnou administrativní zátěž. Zároveň by mohla vzniknout právní nejistota pramenící z toho, že účinnost zákona o mediálních službách se předpokládá až od srpna 2025; mohlo by tudíž být pro orgány veřejné správy nejasné, zda by měly Radě poskytovat informace za celý rok 2025, nebo až od doby účinnosti zákona. V případě, kdy bude povinnost poskytovat informace Radě stanovena až od roku 2027, tato nejistota odpadne, neboť bude jasně patrné, že orgány veřejné správy budou na začátku roku 2027 poskytovat informace za celý rok 2026. Zároveň pak bude pro Radu jednodušší připravit se na to, že informace získané na začátku roku 2026 bude možno využít pro výroční zprávu Rady za rok 2026. Na základě výše uvedeného žádáme, aby termín, ve kterém by orgány veřejné správy měly povinny každoročně oznámit Radě informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na jimi zadanou reklamu, byl změněn z 31. března na 31. ledna, a zároveň aby tato povinnost byla pro orgány veřejné správy stanovena až od roku 2027 včetně.	
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 7 odst. 2	Návrh zákona zde ukládá Radě povinnost každoročně vyhodnocovat zprávu o údajích z databáze a zpřístupnit tuto zprávu na svých internetových stránkách. Návrh zákona zde nicméně neuvádí žádné datum v roce, ke kterému by Rada měla zprávu vytvořit a stanoveným	Akceptováno Termín pro vyhotovení zprávy o údajích z databáze Radou pro rozhlasové a televizní vysílání bude stanoven do 30. 6. RRTV tak bude mít dostatečný čas na zpracování zprávy na

			způsobem zveřejnit. Z hlediska právní jistoty a též z hlediska nastavení procesních postupů a správní praxe Rady by bylo vhodné, aby toto datum bylo v návrhu zákona stanoveno. Možným termínem by zde mohl být například 31. března daného kalendářního roku.	základě poskytnutých údajů od orgánů veřejné správy.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 7 odst. 3	Zásadní připomínka Z návrhu zákona není patrné, jaké konkrétní informace by Rada měla od orgánů veřejné správy vyžadovat, a proč by Rada měla vyžadovat, resp. kontrolovat údaje podle odst. 4. V případě, kdy by Rada měla monitorovat internetové stránky orgánů veřejné správy a zjišťovat, zda na nich zveřejňují kritéria a postupy pro zadávání reklamy, znamenalo by to pro ni další administrativní zátěž, přičemž už jen povinnosti vyplývající z povinnosti vytvoření a správy databáze překračují existující kapacity Rady a budou znamenat potřebu navýšení stávajících lidských zdrojů; povinnost monitorovat obsah internetových stránek orgánů veřejné správy by si pak vyžádala další navýšení zdrojů Rady. Z návrhu plyne, že tato databáze bude pokrývat zadávanou reklamu do všech typů mediálních služeb, tedy včetně tisku a online médií. Není v personálních, časových ani finančních možnostech Rady, aby procházela weby všech orgánů veřejné správy a kontrolovala, zda jsou tam předmětné informace uváděny. Návrh zákona nestanoví žádné sankční mechanismy, které může Rada uplatnit, pokud orgány veřejné správy informace o jimi zadané reklamě neuvedou, tj. neposkytnou tyto informace Radě; nesplnění této	Akceptováno, vysvětleno Ustanovení § 7 odst. 3 je implementací čl. 25 odst. 3 druhého pododstavce nařízení EMFA. Upravuje tedy právo regulačního orgánu vyžádat si od orgánů veřejné správy další informace dle jeho uvážení. Čl. 25 odst. 3 stanoví, že tyto informace mohou zahrnovat i údaje o uplatňování kritérií a postupů, které návrh zákona upravuje v § 7 odst. 4. Za účelem přesné formulace bude text § 7 odst. 3 upřesněn následovně: „(3) Za účelem posouzení úplnosti informací podle odstavce 2 si může Rada vyžádat od orgánů veřejné správy další informace, zejména o uplatňování kritérií a postupů uvedených v odstavci 4. Orgány veřejné správy jsou povinny tyto další informace poskytnout.“ Současně bude do § 7 odst. 4 doplněna věta: „Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije v případě, že celkové výdaje vynaložené orgánem veřejné správy nepřesáhnou 50 000 Kč za kalendářní rok.“ Orgány veřejné správy, které zadávají za kalendářní rok reklamu v minimální hodnotě, by tak byly osvobozeny od povinnosti zpracovávat uvedená kritéria a postupy.

			povinnosti nezakládá důvod k aplikaci opatření k nápravě dle § 8 návrhu zákona (neboť to lze uložit pouze poskytovatelům mediálních služeb) a zároveň není ani přestupkem dle § 9 návrhu zákona. Sankční mechanismy nelze uplatnit ani v případě, kdy orgány veřejné správy neodpoví Radě na žádost o poskytnutí informací potřebných k posouzení informací v databázi.	Akceptujeme upozornění, že v návrhu zákona chybí přestupek spočívající v porušení povinností stanovených v § 7. Do § 9 návrhu zákona proto bude doplněn nový odstavec, který zní: „Orgán veřejné správy se dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost podle § 7 odst. 1, 2 nebo 3.“ Výše sankce bud do 10 000 Kč. Souběžně bude upraven i § 8 tak, aby opatření k nápravě mohlo být uplatněno i vůči orgánu veřejné správy.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 7 odst. 4	Jedná se o nově navrhovanou zásadní povinnost pro všechny orgány veřejné správy; všechny z nich budou muset mít povědomí o tom, že na svých internetových stránkách musí zveřejňovat kritéria pro zadávání reklamy. Z hlediska správní praxe je nicméně nejasné, jak a kým by měly být orgány veřejné správy o této povinnosti vůbec informovány a jaký správní orgán by případně dohlížel nad jejím dodržováním. Je zde nutné zdůraznit, že není v personálních, časových ani finančních možnostech Rady, aby procházela weby všech orgánů veřejné správy a kontrolovala, zda jsou tam předmětné informace uváděny. Zároveň vzhledem k tomu, že návrh zákona nestanovuje žádné sankce, které by vůči orgánům státní správy bylo možno uplatnit, pokud by tuto povinnost neplnily, není patrné, zda by případná kontrola plnění této povinnosti měla reálný dopad.	Vysvětleno Ustanovení § 7 odst. 4 je implementací čl. 25 odst. 1 nařízení EMFA. Článek 25 nabývá účinnosti 8. srpna 2025, od kterého je v České republice přímo použitelný. Stejně jako v případě českých právních předpisů není třeba na platnost a účinnost přímo použitelného předpisu EU povinné subjekty výslovně upozorňovat. MK však počítá s tím, že na své internetové stránky umístí informaci o nabytí účinnosti (větší části úpravy) nařízení EMFA. Pokud jde o postih neplnění povinnosti podle § 7odst. 4, těžištěm dozoru nad plněním povinnosti vyplývající z § 7 odst. 4 by měla být společenská kontrola. Případné upozornění na porušení povinnosti vyplývající z § 7 odst. 4 vnímáme opět spíše v rovině společenské, kam spadá i snaha o transparentnost a přiměřenou diverzitu. V případě, že by v aplikační praxi bylo zjištěno významné porušování dané povinnosti, přistoupili

				bychom do budoucna k formulaci konkrétních sankčních ustanovení.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 8 obecně	S ohledem na strukturu ustanovení, kdy de facto v jednom odstavci je stanovena povinnost pro dva různé orgány, doporučujeme rozdělení do samostatných odstavců. Uvedené působí nepřehledně. Rovněž by bylo vhodné explicitně vyjádřit okruh přestupků v kompetenci Rady. Navrhuje se proto nahradit ustanovení § 8 níže uvedeným způsobem tak, že by bylo dané ustanovení rozděleno na § 8, ve kterém by byly vymezeny orgány dozoru, a § 8a, ve kterém by byly stanoveny opatření k nápravě. § 8 Orgány dozoru (1) Orgány příslušnými k výkonu dozoru nad dodržováním tohoto zákona (dále jen "orgán dozoru") jsou a) Ministerstvo kultury pro porušení povinností stanovené v § 4 odst. 1 a 2, b) Rada pro rozhlasové a televizní vysílání v ostatních případech § 8a Opatření k nápravě 1) Jestliže poskytovatel mediální služby porušuje povinnosti upozorní orgány dozoru na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě. Délka lhůty k nápravě musí být přiměřená charakteru porušené povinnosti. 2) Dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Ministerstvo kultury nebo Rada nezahájí řízení o přestupku	Vysvětleno Při malém počtu dozorových orgánů není třeba jejich úprava v samostatném ustanovení.
	Rada pro rozhlasové a	§ 8 obecně	Zásadní připomínka	Akceptováno

	televizní vysílání		Institut opatření k nápravě je možné využít pouze vůči poskytovatelům mediálních služeb; není ho přitom možno využít vůči jiným subjektům, např. vůči orgánům veřejné správy. Zároveň tím, že v § 9 jsou uvedeny pouze celkem tři skutkové podstaty přestupků, tak Rada ani Ministerstvo kultury nemá možnost v ostatních případech vynutit plnění povinností, které návrh zákona ukládá. Je proto vhodné rozšířit možnost použití institutu opatření k nápravě i vůči dalším povinnostem, který návrh zákona ukládá subjektům dotčeným tímto zákonem.	Ustanovení § 8 bude doplněno tak, aby opatření k nápravě bylo možno použít i vůči dalším subjektům, jejichž přestupky budou do § 9 doplněny.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 9 obecně	Návrh zákona zde uvádí pouze tři skutkové podstaty přestupků; za porušení jakéhokoli jiného ustanovení zákona přitom pokutu uložit nelze. V důvodové zprávě by proto měla být uvedená argumentace, podle které dospěl předkladatel k závěru, že právě tato porušení zákona jsou natolik závažná, že zakládají důvod k zahájení řízení o přestupku a k uložení pokuty.	Vysvětleno Na základě projednání návrhu zákona v připomínkovém řízení do něj budou zahrnuty skutkové podstaty přestupků spočívajících v porušení dalších povinností stanovených přímo nařízením EMFA. Do § 9 návrhu zákona proto budou doplněny nové odstavce, které zní: „Výrobce, vývojář, dovozce zařízení nebo uživatelského rozhraní, které řídí nebo spravuje přístup k mediálním službám poskytujícím pořady a využívání těchto služeb, se dopustí přestupku tím, že nezajistí plnění povinností podle čl. 20 odst. 2 a 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083.“ Toto sankční ustanovení bude postihovat porušení čl. 20 nařízení EMFA. Orgánem příslušným k projednávání přestupku bude Česká obchodní inspekce.

				„Poskytovatel systému proprietárního měření sledovanosti se dopustí přestupku tím, že nezajistí plnění požadavku podle čl. 24 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083.“ Orgánem příslušným k projednávání přestupku bude Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. Kromě toho bude doplněna i skutková podstata spočívající v porušení § 7 návrhu zákona, jak bylo uvedeno výše.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 9 odst. 1	V rámci vymezení skutkových podstat jednotlivých přestupků je třeba pro větší právní jistotu vymezit tyto skutkové podstaty přímo v tomto zákoně namísto pouhého odkazu na článek 6 odst. 1) nařízení EMFA. Je poněkud matoucí, že je poskytovatelům v návrhu zákona explicitně stanovena povinnost poskytnout příslušné údaje ministerstvu, ale očekává se, že povinnost, aby stejné údaje snadno a přímo i sám zveřejnil, si poskytovatel zjistí z nařízení EMFA, přičemž pokud tak neučiní, stane se pachatelem přestupku.	Vysvětleno Ustanovení je z legislativně technického hlediska formulováno správně.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	§ 5 odst. 2 zák. č. 231/2001 Sb.	Zásadní připomínka Radě z návrhu ustanovení plyne povinnost vyhodnocovat plnění nařízení EMFA v rámci ČR a předávat v tomto vyhodnocení Evropské unii na její žádost informace. Návrh tohoto ustanovení je nicméně v rozporu s článkem 27 nařízení EMFA, které uvádí, že „Do 8. srpna 2028 a poté každé čtyři roky Komise toto nařízení zhodnotí a podá zprávu Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru. Pro účely odstavce 1 zašlou členské	Akceptováno Návrh zákona se v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. snaží převzít čl. 27 odst. 3 nařízení EMFA, avšak jeho znění je zřejmě zavádějící a může vyvolávat dojem, že RRTV má plnění nařízení EMFA vyhodnocovat průběžně. Ustanovení tedy bude upraveno následovně: „e) poskytuje Evropské komisi na její žádost informace za účelem výkonu její povinnosti podle

			státy a sbor Komisi na její žádost příslušné informace“. Požadavek předkladatele návrhu zákona, aby Rada předávala Evropské komisi informace v té formě, kdy bude Rada sama vyhodnocovat plnění nařízení EMFA, je tudíž nadbytečný a neodpovídá nařízení EMFA. Důvodová zpráva k návrhu zákona přitom pouze uvádí, že za účelem plnění úkolu Evropské komise vyhodnocovat nařízení EMFA jsou členské státy povinny zaslat Komisi na její žádost vyžádané údaje, přičemž splněním této povinnosti návrh zákona pověřuje Radu jakožto regulační orgán podle nařízení EMFA; není nicméně zdůvodněno, proč návrh zákona ukládá zaslat Komisi tyto údaje tím způsobem, že Rada bude sama provádět zhodnocení nařízení EMFA. V konečném důsledku je tedy otázkou, zda tudíž návrh zákona o mediálních službách fakticky neukládá Radě větší povinnost, než jaká vyplývá z nařízení EMFA. Zároveň z návrhu zákona o mediálních službách není patrné, jakým způsobem by Rada měla nařízení EMFA vyhodnocovat a podle jakých kritérií. Na základě výše uvedeného by bylo lepším a jednodušším řešením, kdyby zde návrh zákona o mediálních službách vycházel přímo z textu článku 27 nařízení EMFA a Radu pouze pověřoval tím, aby Evropské komisi na její žádost zasílala informace potřebné k tomu, aby Komise mohla provést vyhodnocení plnění nařízení EMFA dle článku 27.	čl. 27 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083,“.
	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání	obecně	Zásadní připomínka V rámci navrhované právní úpravy jako celku se Radě ukládá několik nových povinností, které bude muset na základě návrhu zákona vykonávat. Jedná se především o povinnosti vyplývající z ustanovení § 5, podle kterého	Vysvětleno Dopad návrhu zákona na event. personální zatížení nebo rozpočet RRTV bude vyhodnocen na základě skutečných dat v součinnosti

		Rada bude muset posuzovat spojování na mediálním trhu (tak jak je vymezeno ve finálním řešení obsaženém v návrhu zákona), tak o povinnosti vyplývající z § 7, podle kterého Rada bude muset zpracovávat údaje o reklamě zadávané orgány veřejné správy, spravovat databázi a vyhodnocovat údaje do formy každoroční zprávy. Další povinnosti pak Radě plynou i z ustanovení § 8 a § 9, na základě kterých by Rada v popsanych případech měla vydávat o opatřeních k nápravě a vést řízení o přestupcích. Není proto možno z pozice Rady souhlasit se závěry předkladatele, podle kterých je možné bez navýšení stávajících zdrojů pokrýt náklady, které budou muset orgány veřejné správy včetně Rady vynaložit na zabezpečení povinností vyplývajících jim z návrhu zákona, ze stávajících zdrojů. Předkladatel tyto své závěry opírá o analýzu uvedenou v bodě 7 obecné části důvodové zprávy „Předpokládaný hospodářský a finanční dopad navrhované právní úpravy na státní rozpočet, ostatní veřejné rozpočty a na podnikatelské prostředí České republiky“, přičemž v závěru analýzy označuje náklady vzniklé veřejné správě za zanedbatelné a řešitelné v rámci stávajících zdrojů. Předkladatel přitom v této části důvodové zprávy uvádí k povinnostem vyplývajícím z § 5 návrhu zákona následující : <i>„Při časové náročnosti 1 až 10 člověkodnů na zpracování oznámení a 10 případech ročně dosáhnou náklady na straně komerčních subjektů 0,405 mil. Kč. Náklady na straně RRTV budou mít formu prostředků vynaložených na přípravu posouzení, příp. řešení sporů, pokud žadatel o stanovisko nebude s výsledkem posouzení souhlasit. Pokud by se pracovalo</i>	s předkladatelem, a to po uplynutí takové doby od účinnosti nové úpravy, která zhodnocení umožní.
--	--	--	--

			s časovou náročností 10-22 člověkodní na posouzení, náklady na opatření mohou při 10 kauzách za rok činit 0,405 mil. Kč až 0,891 mil. Kč za rok. Jednorázovým nákladem může být výdaj na přípravu pokynů, v jakých případech zamýšlené spojení Rada oznamovat.“ V první řadě není jasné, na základě jakých údajů došel předkladatel k závěru, že ročně bude posuzováno pouze 10 záměrů spojení na mediálním trhu. I kdybychom nicméně tento předpoklad uznali, tak by veřejné správě vznikly roční výdaje ve výši 0,405 mil. Kč až 0,891 mil. Kč, plus náklady na přípravu pokynů, které by dle této části důvodové zprávy měla Rada připravit pro subjekty plánující spojení na mediálním trhu. Vzhledem k tomu, že v řešení obsaženého v rámci návrhu zákona by spojování na mediálním trhu měla posuzovat Rada (viz připomínka k ustanovení § 6 návrhu zákona), tak by většinu takto popsanych nákladů nesla Rada. Finanční zdroje Rady přitom ale neumožňují, aby Rada popsané částky mohla bez dalšího na takovouto agendu uvolnit, zvláště vzhledem k tomu, že problematika spojování na mediálním trhu přesahuje odborné kapacity Rady a Rada by tudíž zřejmě musela využít externích subjektů (viz připomínka k ustanovení § odst. 4 návrhu zákona). Rozpočet Rady by tudíž měl být odpovídajícím způsobem navýšen. Stejně tak by pak měly být navýšeny i lidské kapacity Rady, resp. Úřadu, neboť v rámci současných kapacit není možno pokrýt ani časovou náročnost v člověkohodinách předpokládanou v důvodové zprávě. Další náklady pak Radě vzniknou na základě povinností vyplývajících z ustanovení § 7 návrhu zákona. Obecná část důvodové zprávy v tomto ohledu předpokládá, že se ustanovení §	
--	--	--	--	--

			7 bude vztahovat každoročně na přibližně 500 případů reklamy zadané orgány veřejné správy, přičemž Radě vzniknou náklady spojené se správou databáze, zpracováním poskytnutých údajů a vyhotovením roční zprávy. Ohledně vzniklých nákladů zde důvodová zpráva zde uvádí, že „<i>Při celkové pracovní náročnosti 250 člověkodní ve finančním vyjádření 1 mil. Kč) vychází cca 0,5 člověkodne na jednu zakázku; při rovném rozdělení potom 0,25 člověkodne na jednu zakázku u zadavatele a 0,25 člověkodne u Rady</i>“. Důvodová zpráva zde bohužel neuvádí celkovou výši finančních nákladů, které by podle tohoto předpokladu měly Radě vzniknout. Není ani patrné, na základě jakých podkladů došel předkladatel k odhadu počtu případů zadání reklamy, na které se bude ustanovení § 7 vztahovat, ani k odhadu časové náročnosti dané agendy na straně Rady. Bylo by proto vhodné, aby předkladatel uvedl, na základě jakých údajů došel k výše uvedeným předpokladům, a aby vyčíslil, jaká bude výše finančních nákladů vzniklých Radě. Přitom i v případě, kdybychom souhlasili se stávajícím odhadem předkladatele, nedá se souhlasit s tím, že by Rada mohla zajistit tuto agendu v rámci stávajících zdrojů, zvláště když jí z návrhu zákona vyplývají další povinnosti a agendy, které bude muset pokrýt. Na základě výše uvedeného proto požadujeme navýšení stávajícího rozpočtu a lidských kapacit Rady, resp. Úřadu Rady, a to o sedm osob v hlavním pracovním poměru.	
	Úřad pro ochranu osobních údajů	K důvodové zprávě	Zásadní připomínka Oddíl 9 Zhodnocení dopadů navrhovaného řešení ve vztahu k ochraně soukromí a osobních údajů (dále „DPIA“) je chybně a je potřeba zhodnocení dopracovat.	Připomínka změněna na doporučující Předkladatel vychází z toho, že povinnost zpřístupnit údaje týkající se poskytovatelů mediálních služeb a zároveň vytvořit vnitrostátní

			<u>Odůvodnění:</u> Z návrhu a jeho odůvodnění vyplývá, že se v rámci adaptace na Nařízení (EU) 2024/1083 (tzv. EMFA) počítá s rozsáhlým zpracováním a veřejným zpřístupněním některých osobních údajů (poskytovatelů mediálních služeb a jejich vlastníků, resp. dalších fyzických osob), a také se zaváděním nových databází. V důvodové zprávě se však bez dalšího konstatuje, že se s ohledem na existenci jiných rejstříků „nepředpokládá dopad navrhované regulace na ochranu osobních údajů“. To nevystihuje požadavky na ochranu osobních údajů a soukromí ve smyslu GDPR a doporučení legislativního DPIA, zejména co se týká struktury DPIA. Ve skutečnosti se zavádějí nové, značně plošné a veřejně přístupné evidenční mechanismy, sběr osobních údajů a systémová výměna informací, a to v návaznosti na povinnost oznamovat údaje MK předpokládanou pro „řádově vyšší stovky subjektů“ a Rady pro rozhlasové a televizní vysílání („RRTV“) do databáze reklamy. To vyvolává požadavky zejména z hlediska principu nezbytnosti, minimalizace, transparentnosti a bezpečnosti dat. Důvodová zpráva tuto problematiku řeší jen okrajově a nepodloženě konstatuje, že nedojde k dopadu na soukromí; ačkoliv praxi zjevně dojde k rozšíření veřejné dostupnosti a propojení údajů o fyzických osobách, což vyvolává reálná rizika zásahu do soukromí, která musí být posouzeny a transparentně uvedeny v důvodové zprávě. Veřejná evidence a vedení databáze v souvislosti se zadáváním reklamy (§ 4, § 7, § 10):	databázi vlastnictví médií obsahující takové údaje je stanovena v čl. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 ze dne 11. dubna 2024, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu a mění směrnice 2010/13/EU (Evropský akt o svobodě médií), tj. v přímo aplikovatelném právním předpise. Návrh zákona o mediálních službách tedy pouze upravuje, že uvedenou databází, resp. evidenci poskytovatelů mediálních služeb, povede Ministerstvo kultury. Obdobně je tomu tak i v případě databáze obsahující informace o rozdělení výdajů orgánů veřejné správy mezi poskytovatele mediálních služeb a poskytovatele online platform, kterou vede Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. Povinnost zpřístupňovat informace o výdajích na reklamu zadávanou orgánem veřejné správy za účelem monitoringu opět vyplývá z Evropského aktu o svobodě médií, tedy z přímo aplikovatelného právního předpisu. Obě databáze budou obsahovat informace, které musí primárně podle nařízení EMFA veřejně uvádět sami poskytovatelé mediálních služeb dle čl. 6 odst. 1 a orgány veřejné správy dle čl. 25 odst. 2. Jedná se tak o již zveřejněné údaje, které jsou za účelem snazší přístupnosti ze strany veřejnosti dostupné prostřednictvím těchto databází. V bodě 78 preambule Evropského aktu o svobodě médií je upozorněno, že v souladu s čl. 42 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 proběhla konzultace s evropským
--	--	--	--	--

		Návrh zavádí veřejně přístupnou evidenci poskytovatelů mediálních služeb vedenou MK, včetně údajů o jejich přímých a nepřímých vlastních, skutečných majitelích a příjemcích veřejné reklamy. Ve vztahu k fyzickým osobám jde o zjevné zpracování osobních údajů. Rovněž zasílání jmenných údajů poskytovatelů služeb a částek vyplacených za reklamu ze strany orgánů nebo subjektů veřejné správy RRTV má povahu systematického a hromadného zpracování osobních údajů, včetně možnosti spojení těchto údajů s jinými databázemi. V důvodové zprávě však chybí vyhodnocení, jaká konkrétní osobní data se budou zveřejňovat, na jakém základě, jak budou chráněna, po jakou dobu uchovávána a jak bude zabráněno neoprávněnému vytěžování. Povinnosti RRTV a MK RRTV jako správce veřejné databáze údajů o reklamách a MK ve vztahu k evidenci, jsou povinni přijmout přiměřená technická a organizační opatření k ochraně osobních údajů, zejména k zabránění neoprávněnému stahování, slučování nebo jinému zneužívání zveřejňovaných údajů. Dále je žádoucí výslovně uvést právní titul zpracování, vymežit rozsah a účel údajů, uchovávací doby, subjekty zpracování, práva subjektů údajů a zajištění bezpečnosti. Posoudit minimalizaci rozsahu zveřejňovaných osobních údajů, zejména z databáze RRTV tam, kde to není nezbytné k dosažení účelu regulace. U zpracování údajů při výjimkách ze zákazu do ochrany zdroje důvěrné komunikace: návrh neobsahuje procesní	inspektorem ochrany údajů, který vydal souhlasné stanovisko dne 11. listopadu 2022 (Úř. věst. C 487, 22. 12. 2022, s. 9). Důvodová zpráva v oddíle 9 obecné části bude doplněna ve smyslu připomínky. RRTV jako správce veřejné databáze údajů o reklamě a MK ve vztahu k evidenci, jsou připraveni přijmout přiměřená technická a organizační opatření k ochraně osobních údajů, zejména k zabránění neoprávněnému stahování, slučování nebo jinému zneužívání zveřejňovaných údajů.
--	--	--	--

			režim pro výjimky z ochrany zdrojů a komunikace (např. soudní přezkum nasazení spyware), ačkoliv EMFA zjevně předpokládá zpracování obsahu i metadat v souvislosti s tímto opatřením. Případné takové zásahy, byť ve výjimečných případech, představují zásah do soukromí a zpracování zvláštních kategorií údajů, což je třeba ve zhodnocení rizik a dopadů reflektovat. Chybějící popis bezpečnostních a organizační záruky: Důvodová zpráva neuvádí, jak bude chráněna bezpečnost digitálních databází, které budou podle návrhu vedeny. Např. není uvedeno: zda a jak bude kontrolován přístup, jak se omezí nelegitimní stahování či slučování dat z různých zdrojů, zda budou aplikovány standardy zabezpečení podle čl. 32 GDPR (šifrování, audit přístupu, pseudonymizace aj.	
	Úřad pro ochranu osobních údajů	§ 2 písm. e)	Zásadní připomínka V § 2 písm. e) se slova: „orgánem veřejné správy“ nahrazují: „orgánem nebo subjektem veřejné správy“. <u>Odůvodnění:</u> ÚOOÚ upozorňuje na potřebu terminologické přesnosti a věcného souladu s čl. 25 nařízení EMFA, který rozlišuje mezi „<i>veřejnými orgány</i>“ (<i>public authorities</i>) a „<i>subjekty veřejné správy</i>“ (<i>state-controlled entities</i>). Pojem „orgán veřejné správy“ v českém právu tradičně označuje nositele veřejné moci (např. ministerstva, krajské úřady), nikoli jiné právnické osoby založené nebo ovládané veřejným sektorem (např. státní podniky, obecní akciové společnosti). Účel definice v § 2 písm. e) návrhu je však nutně širší a zahrnuje i tyto nepřímo ovládané právnické osoby, které nevykonávají veřejnou moc, ale nakládají	Připomínka změněna na doporučující Předkladatel se domnívá, že pojem „orgán nebo subjekt veřejné správy“ by byl při nejednoznačnosti definice vyplývající z použití slova „nebo“ v dalších ustanoveních zákona o mediálních službách matoucí.

			s veřejnými prostředky a mohou ovlivňovat mediální trh. Použití širší definice „<i>orgán nebo subjekt veřejné správy</i>“ odpovídá tomuto účelu, přičemž zároveň respektuje zavedené zásady systematiky veřejného práva ČR i jazyk nařízení EMFA. Zabraňuje navíc případným interpretačním pochybnostem, zda např. městská obchodní společnost může být považována za „orgán“ veřejné správy, když fakticky orgánem není. Navrhovaná úprava tedy zajišťuje terminologickou souladnost s unijním právem a větší srozumitelnost a přesnost právní úpravy v podmínkách českého právního řádu.	
	Úřad pro ochranu osobních údajů	§ 2	Zásadní připomínka Do § 2 je nezbytné doplnit definici pojmu: „samoregulační orgán“. <u>Odůvodnění:</u> Návrh neobsahuje legální definici tohoto pojmu, tj. vymezení jeho znaků nebo podmínky pro jeho uznání. Ačkoliv samoregulační orgán je subjektem, který má být nápomocen při výkonu práv podle čl. 4 nařízení EMFA, má mít povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, které se v této souvislosti dozví a Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (RRTV) má vést jejich evidenci. Lze se domnívat, že tento pojem má být chápán ve funkčním a obecném smyslu, a to ve shodě s preambulí nařízení EMFA. Je-li však cílem zpřesnit nebo kodifikovat tento pojem pro adaptaci, je zapotřebí doplnit § 2 návrhu o nový výkladový bod. V opačném případě by ponechání výkladu a jeho konkretizace až na aplikační praxi RRTV mohlo vyvolat nejistotu a pochybnosti o smyslu a průkaznosti vedení evidence	Připomínka změněna na doporučující Definice samoregulačního orgánu bude doplněna do § 2 návrhu zákona. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání podle § 5 odst. 1 písm. w) zákona č. 231/2001 Sb. zveřejňuje seznam samoregulačních orgánů na svých internetových stránkách. Stanovování dalších podrobností nepovažuje předkladatel za nezbytné ani účelné, v tomto směru nebyly zaznamenány aplikační obtíže. Navíc by taková úprava přesahovala rámec adaptace Evropského aktu o svobodě médií.

			těchto samoregulačních orgánů, nestrannosti jejich výběru atp. Není stanovena žádná forma akreditace/kvalifikace nebo minimálních standardů (transparentnost, odborná způsobilost, zpětná kontrola).	
	Úřad pro ochranu osobních údajů	§ 3	Zásadní připomínka Ustanovení § 3 je nezbytné přepracovat <u>Odůvodnění:</u> V § 3 (<i>Ochrana zdroje a důvěrné komunikace</i>) odst. 1, 2 a 4 návrhu je ochrana zdroje nebo důvěrné komunikace pro poskytovatele mediálních služeb a redakční pracovníky dále rozšířena rovněž na osoby, které mají tyto informace i z důvodu „<i>každodenního vztahu</i>“ s nimi. Oproti tomu však čl. 4 odst. 3 písm. a), b) nařízení EMFA vymezuje vztah k těmto dalším osobám, nikoliv jako každodenní, nýbrž pravidelný: „<i>regular or professional relationship</i>“. Použité slovo „každodenní“ (<i>daily</i>) neodpovídá pojmu „<i>regular</i>“ (pravidelný). Pravidelný může zahrnovat i méně častý, ale stále systematický vztah – Formulace návrhu je tedy nepřesná a zároveň omezující oproti nařízení EMFA. Dále návrh v § 3 odst. 3 pouze stručně konstatuje, že právy podle odstavců 1 a 2 není dotčena povinnost vyplývající z jiných právních předpisů nenadřžovat pachateli trestného činu a překazít nebo oznámit trestný čin a s tím spojené povinnosti. Tato obecná zmínka o přednosti zákazu nadřžovat pachateli a oznamovací povinnosti a povinnost překazít trestný čin ve vztahu k některým trestným činům, nevystihuje rozsah a účel výjimek k zásahu podle čl. 4 odst. 4 nařízení EMFA, ani nezbytnost jejich povolení v konkrétních případech a jejich kontrolu soudem ve smyslu čl. 4 odst. 6 EMFA. Návrh to však zcela	Připomínka změněna na doporučující Při adaptaci nařízení EMFA je třeba zohledňovat výkladová ustanovení obsažená v jeho preambuli, která zpřesňují a vysvětlují požadavky nařízení. V tomto směru je zásadní bod 20 preambule, kde se uvádí: „Aby se v souladu s Listinou zabránilo obcházení ochrany novinářských zdrojů a důvěrné komunikace a aby bylo zaručeno přiměřené respektování soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, měly by se záruky vztahovat i na osoby, u nichž je pravděpodobné, že z důvodu svého každodenního soukromého nebo profesního vztahu s poskytovateli mediálních služeb nebo jejich redakčními pracovníky pravděpodobně mají informace, které by mohly identifikovat novinářské zdroje nebo důvěrnou komunikaci. To by mělo zahrnovat i osoby stabilně a nepřetržitě žijící v úzkém vztahu ve společné domácnosti, jakož i osoby, které se profesionálně podílejí na přípravě, výrobě nebo šíření pořadů nebo tiskových publikací, na něž je cíleno pouze z důvodu jejich úzkých vazeb na poskytovatele mediálních služeb, novináře nebo jiné redakční pracovníky.“ Je tedy zřejmé, že má jít o velice úzký kontakt, typicky jde o osoby, které sdílejí s novinářem či dalšími uvedenými osobami společné obydlí. Proto se předkladatel domnívá že jde o správnou

		ponechává na „budoucí úpravě v trestním řádu“, čímž odkládá procesní garanci potřebnou pro plnou adaptaci a nevytváří dostatečně určitý a předvídatelný rámec pro výjimky z ochrany zdrojů a ochranu před sledováním. Pouhá zmínka v důvodové zprávě, že se vše dořeší novelou TŘ, ponechává právní rámec neúplný a nejasný. Ačkoliv v ČR existují obecné soudní prostředky, návrh nekonkretizuje způsob, jak se novináři či redakce mohou bránit zásahům státu přímo podle EMFA (předběžná ochrana, soudní přezkum atd.). Ustanovení § 3 návrhu rovněž zcela opomíjí výslovný zákaz použití intruzivního sledovacího softwaru vůči poskytovatelům mediálních služeb a jejich redakčním pracovníkům, jak jej stanoví čl. 4 odst. 3 písm. c) nařízení EMFA. Tento zákaz musí být dle čl. 4 odst. 5 EMFA zakotven výslovně ve vnitrostátním právu, a to s vymezením podmínek a výjimek. Rovněž z tohoto důvodu vznikne (k 8. srpnu 2025) mezera nejen v ochraně práv, ale i v ochraně veřejného zájmu: nejen že absentuje výslovný zákaz, ale chybí i určitý a předvídatelný právní rámec pro výjimky, např. v případech ohrožení národní bezpečnosti, jak EMFA požaduje. Tím není naplněn požadavek právní jistoty ani povinnost členského státu zajistit institucionální a soudní garance. Bez souběžné úpravy trestního řádu, v níž mají být upraveny podmínky použití sledovacích prostředků vůči redakčním pracovníkům, bude adaptace nařízení EMFA neúplná a formální, neboť v praxi nebude zajištěna dostatečná ochrana chráněné komunikace ani legitimní vyvážení s veřejným zájmem.	adaptaci nařízení EMFA, ostatně OKOM k této úpravě žádnou připomínku neuplatnil. Článek 4 odst. 3 až 5 nařízení EMFA je přímo účinný a uplatní se i bez adaptační novely. Ostatně již podle stávající právní úpravy se při ochraně novinářů respektuje judikatura Evropského soudu pro lidská práva a vychází se z ní. Pokud jde o adaptační novelu trestního řádu, byla původně obsažena v sněmovním tisku č. 854, tj. v legislativním procesu byla v pokročilejší fázi, protože je však zřejmé, že se již v tomto volebním období nestihne tento sněmovní tisk projednat, bude přesunuta do návrhu zákona o mediálních službách. Článek 4 odst. 2 nařízení EMFA je přímo účinný a tento zákaz se uplatní přímo z nařízení. Přímou použitelnost tohoto ustanovení potvrdila Evropská komise.
--	--	---	--

			Článek 4 odst. 2 nařízení EMFA zcela jasně obsahuje princip zakazovat státu a jeho regulačním orgánům jakýkoli přímo či nepřímo zasahovat (např. formou pokynů, nátlaku, hrozeb správním zásahem) do redakční politiky a redakčních rozhodnutí poskytovatelů mediálních služeb a zakazuje je jakýmkoli způsobem ovlivňovat. Návrh však této klíčové zásadě (tj. vlastní redakční svobodě před vnějším přímým i nepřímým ovlivňováním) nevěnuje pozornost. Na redakční nezávislost se návrh zaměřuje pouze v souvislosti s posuzováním záměru spojení subjektů na mediálním trhu (§ 6); tedy to pouze z hlediska ochrany před tzv. vlastníkem, totiž aby jeden subjekt nemohl ovládat dotčený trh, a mít tak významný vliv na utváření veřejného mínění v jednom nebo více členských státech. V principiální rovině návrh nijak výslovně neupravuje zákaz zásahů a ovlivňování do redakční svobody a linie a koncepčního směřování ze strany státních orgánů. K poskytování pomoci poskytovatelům mediálních služeb návrh v § 3 odst. 4 pouze stanovuje, že RRTV vysílání poskytovateli mediální služby k ochraně jeho práv poskytne „kontakt na samoregulační orgán“. Není však upraven konkrétní způsob, postup a za jakých podmínek následně samoregulační orgán pomoc při soudní či jiné ochraně poskytne (čl. 4 odst. 8 EMFA), ani kdo je „samoregulačním orgánem“. Návrh (ani důvodová zpráva) neobsahuje definici pojmu „samoregulační orgán“, tj. vymezení jeho znaků nebo podmínky pro jeho uznání (k tomu připomínka 3). Pouhé předání kontaktu na samoregulační orgán nelze považovat za zajištění efektivní pomoci a nezaručuje	
--	--	--	--	--

			praktický účinek práv přiznaných v čl. 4 odst. 3–7 nařízení EMFA.	
	Úřad pro ochranu hospodářské soutěže	obecně	Zásadní připomínka Ministerstvo kultury předkládá návrh zákona o mediálních službách a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o mediálních službách), který adaptuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 ze dne 11. dubna 2024, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu, a mění směrnici 2010/13/EU (Evropský akt o svobodě médií) do českého právního rámce. Dle předmětného návrhu zákona o mediálních službách mají být spojení soutěžitelů na mediálním trhu, jichž se účastní soutěžitel, který nepředstavuje mikropodnik (tj. soutěžitel s obratem pod 2 miliony EUR), posuzována Radou pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“), a to na základě notifikace podané soutěžitelem účastnícím se předmětného spojení a aktivního na mediálním trhu. Rada při svém hodnocení bere v potaz zejména dopad spojení na pluralitu médií a redakční nezávislost. Dle předmětného návrhu nicméně Rada v dané věci nerozhoduje, nýbrž pouze vydává stanovisko, které zveřejňuje na svých internetových stránkách a které doručuje spojujícím se soutěžitelům a Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“). Stanovisko Rady ovšem nemá charakter rozhodnutí, tzn. pokud Rada bude toho názoru, že spojení soutěžitelů bude mít negativní dopad na pluralitu médií či redakční nezávislost dotčeného média, vydá o tom stanovisko, které však nijak nebrání soutěžitelům v realizaci jimi plánované transakce.	Akceptováno Poslední věta v § 6 odst. 6 bude vypuštěna.

			V této souvislosti upozorňuji předkladatele na určitou nekonzistentnost § 6 předkládaného návrhu zákona, který upravuje posuzování spojení na mediálním trhu. Dle výše uvedeného ustanovení Rada posuzuje všechna spojení vyjma spojení subjektu, který je mikropodnikem, přičemž mikropodniky jsou dle definice podniky, které zaměstnávají méně než 10 osob a jejichž roční obrat nebo bilanční suma roční rozvahy nepřesahuje 2 miliony EUR. Rada ke spojení vydá stanovisko, které zašle ÚOHS na vědomí. V návaznosti na výše uvedené upozorňuji, že dle § 13 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“), spojení soutěžitelů podléhá povolení ÚOHS, jestliže: a) celkový čistý obrat všech spojujících se soutěžitelů dosažený za poslední ukončené účetní období na trhu České republiky je vyšší než 1,5 miliardy Kč a alespoň dva ze spojujících se soutěžitelů dosáhli každý za poslední ukončené účetní období na trhu České republiky čistého obratu vyššího než 250 milionů Kč, nebo b) čistý obrat dosažený za poslední ukončené účetní období na trhu České republiky 1. v případě spojení podle § 12 odst. 1 ZOHS alespoň jedním z účastníků fúze, 2. v případě spojení podle § 12 odst. 2 ZOHS soutěžitelem nebo jeho částí, nad níž je získávána kontrola, nebo 3. v případě spojení podle § 12 odst. 5 ZOHS alespoň jedním ze soutěžitelů zakládajících společně kontrolovaného soutěžitele je vyšší než 1 500 000 000 Kč a zároveň celosvětový čistý obrat dosažený za poslední ukončené účetní období dalším spojujícím se soutěžitelem je vyšší	
--	--	--	--	--

			než 1 500 000 000 Kč. ÚOHS tedy nerozhoduje o všech spojení soutěžitelů v České republice, nýbrž jen o těch, která splňují výše uvedená notifikační kritéria. V tomto ohledu je nesmyslné, aby bylo ÚOHS zasíláno i stanovisko Rady v případech, ve kterých ÚOHS o spojení soutěžitelů vůbec nerozhoduje. U těchto typů spojení soutěžitelů, jejichž obraty nedosahují prahových hodnot stanovených v § 13 ZOHS, tak může dojít k situaci, že Rada se bude domnívat, že spojení má negativní dopady na pluralitu médií, resp. že není dostatečně zajištěna redakční nezávislost, vydá o tom své stanovisko, nicméně na realizaci dané transakce toto nebude mít žádný vliv. Dle ZOHS při posuzování spojení soutěžitelů ÚOHS hodnotí, zda tato spojení nebudou mít za následek podstatné narušení hospodářské soutěže, zejména v důsledku vzniku nebo posílení dominantního postavení spojujících se soutěžitelů nebo některého z nich. Při tomto hodnocení ÚOHS bere v potaz kritéria stanovená v § 17 odst. 1 ZOHS, a to potřebu zachování a rozvíjení účinné hospodářské soutěže, strukturu všech spojení dotčených trhů, podíl spojujících se soutěžitelů na těchto trzích, jejich hospodářskou a finanční sílu, právní a jiné překážky vstupu dalších soutěžitelů na spojení dotčené trhy, možnost volby dodavatelů nebo odběratelů spojujících se soutěžitelů, vývoj nabídky a poptávky na dotčených trzích, potřeby a zájmy spotřebitelů a výzkum a vývoj, jehož výsledky jsou k prospěchu spotřebitele a nebrání účinné soutěži. V žádném z ustanovení ZOHS není uvedeno, že by měl ÚOHS při posuzování spojení zohledňovat stanovisko Rady a ani kritéria, která Rada hodnotí při svém	
--	--	--	---	--

			posuzování, nejsou součástí hodnoticích kritérií dle ZOHS. Z uvedeného pak vyplývá, že ani v případech spojení na mediálním trhu, která budou současně podléhat povolení ze strany ÚOHS a u nichž Rada vydá stanovisko o negativním dopadu na pluralitu médií či o nedostatečném zajištění redakční nezávislosti, ÚOHS nebude moci při svém hodnocení vzít v potaz stanovisko Rady. Z tohoto důvodu se jeví jako vhodné řešení, aby současný návrh zákona o mediálních službách byl upraven tak, aby Rada o dopadech spojení soutěžitelů na mediálním trhu na pluralitu médií či posuzování dostatečného zajištění redakční nezávislosti mohla rozhodovat ve správním řízení, včetně možnosti zakázat spojení, pokud to bude nutné. Na této variantě se nakonec shodli zástupci ÚOHS a Ministerstva kultury v rámci písemné komunikace, která probíhala v létě roku 2024. Na žádost Ministerstva kultury ze dne 2. 8. 2024 týkající se nastavení požadované procedury odpověděl ÚOHS dopisem ze dne 7. 8. 2024, č. j. ÚOHS-30230/2024/441, v němž uvedl, že preferuje variantu, podle níž bude hodnocení provádět sama Rada.	
	Svaz průmyslu a dopravy ČR	§ 4	Zásadní připomínka Z níže uvedených důvodů máme za to, že žádný zvláštní seznam, který by musel být veden Ministerstvem kultury, není třeba. <u>Odůvodnění:</u> I. Ministerstvo kultury v návrhu zákona o mediálních službách navrhuje v ustanovení § 4 povinnost poskytovatele mediálních služeb zapsat se do seznamu	Vysvětleno Čl. 6 odst. 2 nařízení EMFA ukládá členským státům povinnost vytvořit databázi vlastnictví médií, která bude obsahovat informace uvedené v čl. 6 odst. 1. Česká republika má tedy povinnost vytvořit takovou databázi nebo databáze, která má podle recitálu 33 preambule nařízení fungovat jako jednotné kontaktní místo, které příjemcům mediálních služeb umožní snadno zjistit příslušné

		poskytovatelů mediálních služeb, který je veden Ministerstvem kultury. Poskytovatel musí pod sankcí oznámit MK údaje dané čl. 6 odst. 1 nařízení EMFA. Poskytovatelé mediálních služeb musí příjemcům svých služeb snadno a přímo zpřístupnit tyto aktuální informace: <i>a) oficiální název nebo názvy a kontaktní údaje;</i> <i>b) jméno nebo jména jejich přímého nebo nepřímého vlastníka nebo vlastníků s uvedením podílů, které jim umožňují uplatňovat vliv na provoz a strategické rozhodování, včetně přímého nebo nepřímého vlastnictví státu nebo orgánu nebo subjektu veřejné správy;</i> <i>c) jména nebo jména jejich skutečných majitelů, jak je tento pojem vymezený v čl. 3 bodě 6 směrnice (EU) 2015/849;</i> <i>d) celková částka roční výše veřejných prostředků na reklamu zadanou státem, která jim byla přidělena, a celková roční výše příjmů z reklamy obdržených od orgánů nebo subjektů veřejné správy ze třetích zemí.</i> Čl. 6 odst. 2 EMFA ukládá členským státům, aby pověřily vnitrostátní regulační orgány či subjekty nebo jiné příslušné orgány či subjekty, vytvořením vnitrostátní databáze vlastnictví médií obsahující informace uvedené v odstavci 1. Recitál 33 uvádí: "S ohledem na vnitrostátní správní specifika a s cílem snížit administrativní zátěž by členské státy měly mít možnost rozhodovat o tom, který orgán nebo subjekt bude vývojem těchto databází vlastnictví médií pověřen." II.	informace týkající se daného poskytovatele mediálních služeb. MK při zpracování návrhu zákona zodpovědně posuzovalo, zda je možné pro daný účel využít stávající databáze (evidence). V návrhu zákona ale po detailní úvaze navrhuje vznik jednotné databáze poskytovatelů mediálních služeb, která v současné době chybí. Poskytovatelé některých typů mediálních služeb jsou sice vedení v seznamech upravených zvláštními zákony, ale tyto stávající seznamy (evidence) obsahují odlišné údaje, než které vyžaduje čl. 6 odst. 1 nařízení EMFA. Nová evidence poskytovatelů mediálních služeb vedená Ministerstvem kultury bude mít formu agendového informačního systému, který po zadání jména nebo IČ subjektu vyplní všechny známé údaje o poskytovateli z ostatních informačních systémů (registřů). Je samozřejmostí, že tam, kde to bude proveditelné, bude tato evidence obsahovat odkazy na stávající evidence, např. na evidenci skutečných majitelů. Stejně tak u údajů o veřejných prostředcích přidělených na reklamu bude použit odkaz na databázi vedenou Radou pro rozhlasové a televizní vysílání bez nutnosti vyplňovat údaje opětovně. Cílem návrhu zákona tedy je, aby pro uživatele mediálních služeb vzniklo jednotné místo umožňující přístup ke všem údajům, které jsou poskytovatelé mediálních služeb povinni zveřejňovat podle čl. 6 odst. 1 nařízení EMFA.
--	--	--	--

		Většina poskytovatelů mediálních služeb (mediatypů nyní) už v nějaké evidenci regulátorů dnes jsou: - RRTV a její povinné seznamy (viz §5/1/d zákona č. 231/2001 Sb.; § 4/2/a zákona č. 132/2010 Sb.; § 5/a zákona č. 242/2022 Sb.), nebo - Evidence periodického tisku MK (§ 7 zákona č. 46/2000 Sb.). Dále existuje Evidence skutečných majitelů, kterou na základě zákona č. 37/2021 Sb., o evidenci skutečných majitelů, vede Ministerstvo spravedlnosti. Není tedy žádný důvod vytvářet jakoukoliv další databázi, do které by se fakticky zapisovaly údaje již uvedené v evidenci skutečných majitelů. Částku roční výše veřejných prostředků na reklamu zadanou státem je možné uvádět v nástroji Ad Monitoring. III. V neposlední řadě je třeba si uvědomit, že návrh se nijak nevyporádává s kontrolou správnosti zápisu do registru a už vůbec ne s procesem výmazu z registru. Každý subjekt, který bude bez dalšího do registru zapsán, se stane poskytovatelem mediálních služeb požívající ochrany, kterou poskytuje EMFA. Může tedy dojít k situaci, kdy se např. influencer nebo youtubový kanál může prohlásit za poskytovatele mediálních služeb (např. i s podporou toho, že se předem u RRTV nechá automatizovaně zaevidovat jako AVMSnV, jak ostatně nedávno RRTV sama začala doporučovat a vyžadovat) a zapíše se u MK a může požívat ochrany, kterou EMFA a ten zákon nabízejí. A mohou to být i dezinformační subjekty.	Pokud jde o ověřování, zda je subjekt zapsán v evidenci skutečně poskytovatelem mediálních služeb, bylo po diskusi s některými subjekty, které poskytovatele mediálních služeb sdružují, předběžně dohodnuto, že do evidence bude doplněn také údaj o samoregulačním orgánu, jehož je poskytovatel mediálních služeb členem. Tyto samoregulační subjekty pak budou vykonávat kontrolu správnosti evidence konkrétních subjektů v rámci své činnosti.
--	--	---	---

			Na jedné straně je tedy navrhován automatický proces zápisu, kde nikdo nebude posuzovat, jestli zapisované subjekty jsou poskytovatelé mediálních služeb nebo nikoliv. Na druhou stranu je zde pod sankcí takový zápis vyžadován, což ale znamená, že MK bude muset nějak posuzovat, jestli se všichni poskytovatelé mediálních služeb do seznamu zapsali. IV. Vytvářením další databáze, která nepřinese žádnou přidanou hodnotu, dojde ke zbytečnému zatížení veřejných rozpočtů a fakticky také ke zvýšení administrativní zátěže povinných osob. Nařízení EMFA neukládá vnitrostátním regulačním orgánům povinnost vytvořit bez dalšího zcela novou databázi, nejprve je třeba posoudit, jestli pro daný účel není možné využít databáze již existující.	
--	--	--	---	--

Jedn. identifikátor 705538-RRTV

Naše č. j. RRTV/5888/2025-fej

Sp. zn. RRTV/2025/24/fej

Vyřizuje: Analytický odbor

Datum, místo 2. 6. 2025, Praha

Ministerstvo kultury
JUDr. Petra Pecharová
Petra.Pecharova@mkcr.cz

Vážený kolegové,

dovolte mi, abych Vám poděkoval za zaslané podklady k vypořádání připomínek Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada) k návrhu zákona o mediálních službách.

V příloze Vám zasíláme resumé Úřadu Rady v dané věci.

Jsme si vědomi skutečnosti, že Ministerstvo kultury nyní stojí před úkolem dokončit komplexní vypořádání připomínek k návrhu uvedeného zákona a následně završit legislativní proces. Je nicméně nezbytné vyjádřit pochybnosti, že by zákon o mediálních službách byl přijat ještě před parlamentními volbami, které se uskuteční na podzim tohoto roku. Bez ohledu na další legislativní postup v souvislosti s návrhem zákona je nezbytné se adekvátně přizpůsobit výkonu povinností plynoucích přímo z Nařízení EMFA účinného od 8. srpna 2025.

Rada se na plnění nových kompetencí intenzivně připravuje jak v procesně-metodické rovině, tak i technicky a organizačně. Nezbytným předpokladem zahájení příslušných činností v oblasti dozoru na plnění povinností orgánů veřejné správy zveřejňovat a oznamovat Radě údaje o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu je ale nutnost informovanosti orgánů veřejné správy o této jejich nové povinnosti.

Rada v daném kontextu vychází z předpokladu, že Ministerstvo kultury prostřednictvím svých webových stránek a případně i jinými komunikačními kanály provede informační kampaň, která bude zárukou, že orgány veřejné správy, jichž se povinnost týká, budou včas vyrozuměny, aby se i ony mohly na novou situaci přiměřeně adaptovat.

Rovněž se pak domníváme, že Ministerstvo kultury bude na svém webu informovat mediální subjekty o povinnosti oznamovat Radě pro rozhlasové a televizní vysílání záměr spojení na mediálním trhu.

Rád bych Vás ubezpečil, že Rada a její Úřad jsou připraveny s Ministerstvem kultury konzultovat a koordinovat další postup v zájmu efektivního uplatňování požadavků Nařízení EMFA.

S pozdravem

Ing. Petr Bartoš
vedoucí Úřadu Rady
pro rozhlasové a televizní vysílání
elektronicky podepsáno

Přílohy

Vyjádření RRTV k vypořádání připomínek

1) K ustanovení § 2 návrhu zákona

V ustanovení § 2 odst. 1 písm. Ministerstvo kultury (dále jen MK) navrhuje nahradit slova „služba platformy pro sdílení videonahrávek“ nahradit slovy „některé služby platformem pro sdílení videonahrávek“, a slova „služba informační společnosti“ slovy „některé služby informační společnosti“. Do důvodové zprávy pak bude doplněno, že pod definici poskytovatele mediálních služeb budou poskytovatelé platformem pro sdílení videonahrávek spadat, pokud vykonávají redakční kontrolu nad částí nebo částmi svých služeb. MK zcela akceptovalo připomínku Rady upravit definici orgánů veřejné správy v ustanovení § 2 písm. e), kde souhlasilo s tím, že z definice bude vypuštěna slova „jejich orgány“, a též připomínku Rady upravit definici obsaženou v ustanovení § 2 písm. e) na „obchodní sdělení nebo sebepropagační sdělení“, aby byla v souladu s nařízením EMFA. **Toto vypořádání Rada považuje za přínosné a vyhovující.**

MK neakceptovalo, ale pouze vysvětlilo připomínku Rady k ustanovení § 2 písm. f), zabývající se vztahem mezi orgány veřejné správy a tzv. objednateli (resp. zprostředkovateli), týkající se konkrétního rozdělování finančních prostředků. MK zde uvedlo, že Nařízení EMFA požaduje po orgánech veřejné správy, aby každoročně zpřístupnily veřejnosti informaci o tom, kolik činily jejich roční výdaje na reklamu a u jakých poskytovatelů mediálních služeb nebo online platformem byly služby zakoupeny. Orgán veřejné správy se nemůže této povinnosti zprostit tím, že uvede, že těmito informacemi nedisponuje, neboť příslušné služby za něj sjednává mediální agentura. Ta pouze pro orgán veřejné správy zajišťuje služby specifikované v příslušné smlouvě. Ve své smlouvě s mediální agenturou si proto orgán veřejné správy musí vymínit, že od ní obdrží přesnou informaci, jaké finanční prostředky a komu byly poskytnuty na reklamu činěnou v jeho prospěch, aby mohl splnit. **Dle Rady je potřeba, aby toto vysvětlení, resp. argumentace MK, bylo doplněno do příslušné pasáže důvodové zprávy, a to zejména z důvodu možnosti využít důvodovou zprávu při budoucí rozhodovací praxi orgánů státní správy.**

2) K ustanovení § 6 návrhu zákona

Dle MK je účelem posouzení spojování na mediálním trhu dle nařízení EMFA zhodnotit dopad spojení z hlediska plurality a redakční nezávislosti médií, tedy z hlediska skutečností, které se týkají věcné působnosti Rady, a to jen tam, kde tento dopad může být významný; má tedy být obsahově odlišné od posuzování, které může k danému spojení podniků probíhat na ÚOHS podle soutěžního práva. Dle MK z čl. 22 nařízení EMFA nevyplyvá, že výsledkem posouzení spojení na mediálním trhu by mělo být povolení, resp. zákaz takového spojení. Fakticky tedy toto posouzení nebude mít právní následky, kdy MK výslovně uvádí, že návrh zákona počítá s pouhým procesem posouzení spojení a zhodnocení jeho dopadů na pluralitu a redakční nezávislost médií bez toho, aby Rada ve věci přijímala jakékoli opatření mající povahu rozhodnutí. Výsledkem posouzení spojení na mediálním trhu by tedy nemělo být povolení, resp. zákaz takového spojení. Dle MK není tedy třeba upravovat ani opravné prostředky. Výsledkem stanoviska má být skutečně pouze zhodnocení významného vlivu na pluralitu a nezávislost médií, nikoli jeho doporučení nebo negativní stanovisko k němu. **Dle Rady je pro budoucí aplikační praxi třeba, aby toto vysvětlení bylo doplněno do příslušné části důvodové zprávy, aby z dané části důvodové zprávy bylo jasné patrné, jaký je rozsah správní působnosti Rady v dané oblasti a jaká bude povaha posouzení, které bude Rada vydávat.**

Dále MK v rámci vypořádání připomínek Rady uvádí, že změnu licenčních podmínek podle § 21 odst. 1 písm. e) řeší Rada pouze podle příslušné úpravy zákona č. 231/2001 Sb., přičemž postup podle § 6 návrhu zákona je samostatným procesem, který není nijak provázán s procesy změny licence podle zákona č. 231/2001 Sb. **I toto je dle Rady potřeba doplnit do odpovídající části důvodové zprávy, aby z ní bylo jasné patrné, že dané procesy jsou na sobě nezávislé a aby tak bylo jasné vymezeno, jaký má být postup Rady. Díky tomuto doplnění bude případně možné využít důvodovou zprávu jako podklad pro argumentaci v rámci budoucí aplikační praxe a správního působení Rady.**

MK dále navrhuje pro usnadnění procesu posuzování doplnit § 6 odst. 3 tak, aby zavazoval subjekt, který se účastní spojení na mediálním trhu, vyjádřit se ve svém oznámení ke všem kritériím uvedeným v § 6 odst. 4. Též bude doplněna lhůta, kdy je subjekt záměr spojení povinen oznámit Radě, a to na 6 měsíců před uzavřením smlouvy zakládající spojení. Z § 6 odst. 6 bude vypuštěno, že Rada své posouzení zasílá

na vědomí ÚOHS; nebude se tedy předpokládat žádné vyjádření ÚOHS k posouzení (a ani stanovovat lhůta pro takovéto vyjádření). **Toto úpravu považuje Rada za pozitivní.**

3) K ustanovení § 7 návrhu zákona

MK odmítlo připomínku Rady, dle které by se povinnosti dané ustanovením § 7 odst. 1 nevztahovaly na reklamu v podobě jednotlivých smluv ve výši do 50 000 Kč včetně, kterou si orgán veřejné moci zadá u konkrétního poskytovatele. MK ji odmítlo s odkazem na to, že nařízení EMFA bohužel nedovoluje stanovit finanční hranici, pod níž by orgány veřejné správy byly z povinností podle § 7 osvobozeny, přičemž ze strany MK bylo ověřeno, že takový postup Evropská komise nepřipouští. Připomínku Rady, jejímž cílem bylo změnit termín, ve kterém by orgány veřejné správy měly povinny každoročně oznámit Radě informaci o jimi zadané reklamě, z 31. března na 31. ledna, a stanovit tuto povinnost pro orgány veřejné správy až od kalendářního roku 2027, MK akceptovalo pouze částečně. MK zde uvádí, že termín do 31. března pro orgány veřejné správy je třeba ponechat, aby bylo zajištěno, že již budou mít požadované údaje k dispozici; termín pro vyhotovení zprávy o údajích z databáze Radou bude stanoven do 30. června, aby Rada měla dostatečný čas na zpracování zprávy na základě poskytnutých údajů od orgánů veřejné správy, čímž MK akceptovalo připomínku Rady, aby bylo v návrhu zákona stanoveno datum pro vyhotovení zprávy Radou. K možné účinnosti § 7 až od roku 2027 MK uvedlo, že čl. 25 nařízení EMFA nabývá účinnosti již 8. srpna 2025 a od toho dne bude přímo použitelný a aplikovatelný v ČR. Orgány veřejné správy proto budou mít již v roce 2026 povinnost zveřejnit a oznámit Radě informace o reklamě zadané od 8. srpna 2025 do konce roku 2025. Do ustanovení § 7 odst. 4 bude doplněna věta: „Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije v případě, že celkové výdaje vynaložené orgánem veřejné správy nepřesáhnou 50 000 Kč za kalendářní rok.“ Daný odstavec ukládá orgánům veřejné správy povinnost aplikovat pro zadávání reklamy transparentní, objektivní, přiměřená a nediskriminační kritéria a postupy, jejichž znění zveřejňují na svých internetových stránkách, a usilovat, aby reklamu zadávaly různým poskytovatelům mediálních služeb. **Výše uvedené je dle Rady funkčním základem pro další dialog mezi MK a Radou, v rámci kterého bude případně vyřešena finální verze vypořádání připomínek Rady, přičemž by zde neměly nastat důvody pro vznik rozporu.**

MK v zásadě vyhovělo připomínce Rady, aby bylo upřesněno, jaké konkrétní informace by Rada měla od orgánů veřejné správy vyžadovat, a stanoveny sankční mechanismy. Bude tak upřesněno znění ustanovení § 7 odst. 3. Do § 9 návrhu zákona proto bude doplněna nová skutková podstata přestupku, kdy se orgán veřejné správy dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost podle § 7 odst. 1, 2 nebo 3. „Výše sankce bud do 10 000 Kč“. Souběžně bude upraven i § 8 tak, aby opatření k nápravě mohlo být uplatněno i vůči orgánu veřejné správy. **Tuto změnu je možno ze strany Rady plně přijmout.**

4) K ustanovení § 8 a 9 návrhu zákona

MK neakceptovalo připomínku Rady k ustanovení § 8 jejímž cílem bylo nahradit ustanovení § 8 tak, že by bylo dané ustanovení rozděleno na § 8 vymezující orgány dozoru a § 8a stanovující opatření k nápravě. Dle MK při malém počtu dozorových orgánů není třeba jejich úprava v samostatném ustanovení. **Neakceptování dané připomínky nicméně dle Rady není důvodem k rozporu a Rada toto pouze bere na vědomí.** MK naopak akceptovalo připomínku k ustanovení § 8 o tom, že institut opatření k nápravě je možné využít pouze vůči poskytovatelům mediálních služeb a ne vůči jiným subjektům, např. vůči orgánům veřejné správy. Dle MK bude ustanovení § 8 doplněno tak, aby opatření k nápravě bylo možno použít i vůči dalším subjektům, jejichž přestupky pak budou doplněny do § 9.

Do § 9 návrhu zákona proto budou doplněny tři nové odstavce (skutkové podstaty přestupků). První z nich se bude týkat výrobce, vývojář, dovozce zařízení nebo uživatelského rozhraní, které řídí nebo spravuje přístup k mediálním službám poskytujícím pořady a využívání těchto služeb; přestupku se dopustí tím, že nezajistí plnění povinností podle čl. 20 odst. 2 a 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083.“ (toto sankční ustanovení bude postihovat porušení čl. 20 nařízení EMFA. Orgánem příslušným k projednávání přestupku bude Česká obchodní inspekce). Za druhé se doplňuje skutková podstata přestupku, kterého se může dopustit poskytovatel systému proprietárního měření sledovanosti tím, že nezajistí plnění požadavku podle čl. 24 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083.“ (orgánem příslušným k projednávání přestupku bude Rada). Kromě toho bude doplněna i skutková

podstata přestupku spočívající v tom, že orgán veřejné správy nesplní povinnost podle § 7 odst. 1, 2 nebo 3.

V konečném důsledku je možné ze strany Rady považovat vypořádání připomínek k ustanovení § 8 a § 9 za uspokojivé a Rada ho může takto akceptovat.

5) K návrhu změny § 5 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb.

MK zcela akceptovalo připomínku Rady k návrhu změny vložit do ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. nové písmeno, podle které měla Rada vyhodnocovat plnění nařízení EMFA a v tomto vyhodnocení předkládá Evropské komisi na její žádost informace. Ustanovení Po připomínce Rady bude nově vkládané písmeno znít e) stanovovat, že Rada poskytuje Evropské komisi na její žádost informace za účelem výkonu její povinnosti podle čl. 27 odst. 1 nařízení EMFA. **Toto vypořádání Rada považuje za dostatečné a může ho plně přijmout.**

6) K dopadům na materiální a lidské zdroje Rady

Připomínku týkající se dopadů nového zákona agendy na finanční a personální zdroje Rady MK **neakceptovalo**. MK uvedlo, že dopad návrhu zákona na eventuální personální zatížení nebo rozpočet Rady bude vyhodnocen na základě skutečných dat v součinnosti s předkladatelem, a to po uplynutí takové doby od účinnosti nové úpravy, která zhodnocení umožní. Obdobně ohledně dopadů § 6 návrhu zákona (tj. nově uložené působnosti Rady posuzovat spojování na mediálním trhu) na zdroje Rady MK uvedlo, že je přesvědčeno, že případy spojování, která mohou mít významný dopad na pluralitu a redakční nezávislost médií, budou naprosto ojedinělé, a že dopad návrhu zákona na event. personální zatížení nebo finanční náročnost externího výkonu uvedené působnosti bude proto možné relevantně zhodnotit teprve po určité lhůtě účinnosti nové úpravy.

S tím, že dopad návrhu zákona na personální zatížení nebo rozpočet Rady bude vyhodnocen až v blíže neurčené budoucnosti, není možno souhlasit. V rámci návrhu zákona se Radě ukládají úkoly vyplývající z ustanovení § 6, podle kterého Rada bude muset posuzovat spojování na mediálním trhu, úkoly vyplývající z § 7, podle kterého Rada bude muset zpracovávat údaje o reklamě zadávané orgány veřejné správy, spravovat databázi a vyhodnocovat údaje do formy každoroční zprávy, a dále pak úkoly plynoucí z ustanovení § 8 a § 9, na základě kterých by Rada v popsanych případech měla vydávat opatření k nápravě a vést řízení o přestupcích. Už během roku 2025 Radě vzniknou reálné náklady, spojené s vytvořením a údržbou databáze, prostřednictvím které budou orgány veřejné správy povinny hlásit Radě informaci o výši jimi poskytnutých peněžních prostředků na reklamu, kterou v předcházejícím kalendářním roce zadaly u poskytovatelů mediálních služeb nebo poskytovatelů online platformy. Vzhledem k tomu, že MK nevyhovělo připomínce Rady, aby tuto povinnost měly orgány veřejné správy až od roku 2027 včetně, znamená to, že orgány veřejné správy budou povinny hlásit již v roce 2026 (konkrétně do 31. března 2026) informace o reklamě zadané od 8. srpna 2025 do konce roku 2025. Již v roce 2026 pak Rada bude muset vytvářet zprávu o údajích z dané databáze. Předmětnou databázi tedy Rada bude muset vytvořit a připravit ke spuštění už v roce 2025 a tento rok tak již přijetí nového zákona bude pro Radu znamenat jak finanční náklady, tak i zatížení stávajících lidských zdrojů. Z tohoto hlediska tedy není možno přijmout řešení, že dopady na personální zatížení a rozpočet Rady budou vyhodnoceny až po uplynutí určité doby od účinnosti nového zákona, neboť náklady Radě vzniknou již nyní. Řešení, kdy by došlo k úpravám rozpočtu Rady až v budoucnu, proto není dostatečné a fakticky by v důsledku něho došlo k nebezpečí z prodlení.

Obecně pak řešení navrhované MK není v souladu s principy rozpočtu a zároveň není udržitelné ani v praktické rovině. Rada je jakožto správce kapitoly státního rozpočtu povinna vypracovávat pro návrh státního rozpočtu na další rok návrh rozpočtu své kapitoly (viz ustanovení § 8b, odst. 3 písm. a) zákona 218/2000 Sb., zákon o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů), a je tedy povinna dopředu vyhodnocovat, jaké prostředky ze státního rozpočtu bude vyžadovat. Zároveň pak již v rámci připomínkového řízení jakožto správce kapitoly musí získat informace o tom, jak se nová právní úprava na jí spravovanou kapitolu projeví. Dle návrhu vypořádání připomínky by ale Rada mohla uplatňovat zvýšené náklady na zabezpečení fungování Rady až po tom, kdy dojde k uváděnému vyhodnocení v budoucnu.

V praktické rovině je pak třeba uvést, že návrh vypořádání připomínky neuvádí, v jakém časovém horizontu, kdy dojde ke vyhodnocení dopadů nové právní úpravy na finanční a personální zdroje Rady. Dle MK má dojít k vyhodnocení dopadů nového zákona na zdroje Rady až „po uplynutí takové doby od účinnosti nové úpravy, která zhodnocení umožní“. Takovéto vymezení je velmi vágní a není z něj jasné, za jak dlouho a jestli vůbec toto vyhodnocení proběhne. Do té doby přitom Radě budou v důsledku nové právní úpravy vznikat finanční náklady a zároveň bude docházet k zatížení personálních zdrojů Rady. Do doby, než by došlo k uváděnému vyhodnocení, by tak Rada musela pracovat s nenavýšeným rozpočtem, a neměla by ani záruku, kdy a vůbec k navýšení rozpočtu dojde. Pro Radu by takováto situace byla obtížně udržitelná a zásadně by zhoršovala její pozici při přípravě státního rozpočtu v příštích letech.

Rada proto nemůže na toto vypořádání své připomínky ze strany MK přistoupit a jejím záměrem je pokračovat v jednání o vyřešení dopadů nového zákona na rozpočet Rady a její finanční a personální zdroje.

1. Evropský akt o svobodě médií EMFA

Etapa I – od 1.1.2025

17. dubna 2024 byl v úředním věstníku Evropské unie publikován Evropský akt o svobodě Médii EMFA a 7. května vstoupil v platnost. Už nyní je zřejmé, že Rada bude určena jako orgán příslušný pro plnění jednotlivých úkolů a přibudou jí nové povinnosti, které bude nutné personálně i finančně zabezpečit.

Jedná se o soubor pravidel pro ochranu plurality a nezávislosti médií v EU. Akt nově **ustavuje Evropský sbor pro mediální služby**, který bude složen z národních orgánů pro sdělovací prostředky.

Úkolem sboru mimo jiné bude:

- spolupráce s Evropskou komisí při přípravě pokynů k regulačním záležitostem v oblasti sdělovacích prostředků
- vydávání stanovisek k vnitrostátním opatřením a rozhodnutím, která mají vliv na mediální trhy a stupeň jejich koncentrace
- příprava pokynů k regulačním záležitostem v oblasti sdělovacích prostředků
- koordinace vnitrostátních regulačních opatření týkající se médií ze zemí mimo EU, která představují riziko pro veřejnou bezpečnost
- vedení strukturovaného dialogu mezi velkými on-line platformami a monitoring samoregulačních iniciativ z pohledu dodržování kodexu zásad EU pro boj proti dezinformacím

Na základě EMFA budou vnitrostátní regulační orgány hrát klíčovou roli v úspěšném provádění a monitorování ustanovení EMFA. **Samotný akt požaduje, aby byly zvýšeny zdroje vnitrostátním regulačním orgánům s přihlédnutím k úkolům, které jim tento legislativní akt svěřuje.**

Radu zasáhnou zejména povinnosti plynoucí z přeshraniční spolupráce a účasti ve Sboru. Dosud byla přeshraniční spolupráce, a s ní spojené lhůty, postavená zejména na Memorandu o porozumění, tzn. na dobrovolné bázi. Nyní jsou povinnosti upraveny v textu samotného nařízení s tím, že lhůty a podrobnější pravidla si stanoví Sbor sám. Zde lze očekávat výrazné navýšení administrativní zátěže. Další významné navýšení zátěže je možné očekávat v souvislosti se signifikantním navýšením agendy a důležitostí samotného Sboru. Tato část aktu je přímo aplikovatelná od 8. února 2025.

V této chvíli Rada předpokládá, že bude nutné navýšení počtu služebních míst na základě nových povinností od 1. 1. 2025 o **šest**. Proto Rada požaduje navýšení svého rozpočtu o následující částky:

Položka	2025	2026	2027
<i>5013 - Platy zaměstnanců na služebních místech podle zákona o státní službě</i>	+ 3 219 624	+ 3 219 624	+ 3 219 624
<i>5031 – Povinné pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti</i>	+ 798 467	+ 798 467	+ 798 467
<i>5032 – Povinné pojistné na veřejné zdravotní pojištění</i>	+ 289 766	+ 289 766	+ 289 766
<i>5342 – Základní přiděl fondu kulturních a sociálních potřeb</i>	+ 32 196	+ 32 196	+ 32 196

Tabulka 3 (v Kč)

Jedná se o požadavek na **trvalé navýšení rozpočtu o částku 4 340 053 Kč.**

Navýšení počtu služebních míst s sebou nese i nutné posílení běžných provozních výdajů. Proto Rada požaduje **jednorázově posílit rozpočet pro rok 2025 o částku 600 000 Kč** na zřízení a vybavení pracovních míst pro nové zaměstnance.

<i>Položka</i>	<i>2025</i>	<i>2026</i>	<i>2027</i>
<i>5137 – Drobný dlouhodobý hmotný majetek</i>	<i>+ 600 000</i>	<i>-</i>	<i>-</i>

Tabulka 4 (v Kč)

Etapa II – v průběhu roku 2025

Již nyní je zřejmé, že mimo výše uvedeného, dopadnou na Radu i další povinnosti, ať se jedná o posuzování spojování na mediálním trhu (odlišného od hospodářské soutěže), kdy se bude jednat o zcela novou jurisdikci Rady, a zejména pak monitoring rozdělování veřejných prostředků na „státní“ reklamu, a to s ohledem na monitorovací a reportovací povinnosti Rady vyplývající z čl. 25 bod 3 Nařízení o svobodě médií. Je nezbytné rovněž upozornit na magnitudu monitorovací povinnosti Rady, kdy bude povinna monitorovat sdělení zadané „jakýmkoli orgánem nebo subjektem veřejné správy, pro orgán nebo subjekt veřejné správy nebo jeho jménem“ (viz čl. 2 bod 19). V souvislosti s povinnostmi uloženými čl. 25 (státní reklama) je nutné také odkázat na povinnost vést vnitrostátní databázi vlastnictví médií obsahující údaje nejen o veřejných prostředcích vynaloženými na „státní reklamu“, ale rovněž informace o skutečných majitelích, přímých a nepřímých vlastnících atd. V tomto případě se jedná o zásadní navýšení agendy. Tato část aktu (čl. 22 a čl. 25) je přímo použitelná od 8. srpna 2025. Rada po počáteční konzultaci s Ministerstvem kultury ohledně transpozice Nařízení o svobodě médií a povinností Radě z něj plynoucích očekává přidělení těchto dvou nových agend, v jejichž rámci bude nutné vybudovat a spravovat databáze.

V tomto případě se Rada obrátí na MF s žádostí o adekvátní zvýšení počtu funkčních míst a s tím související navýšení rozpočtu k výkonu této agendy v průběhu prvního čtvrtletí roku 2025.

Shrnutí nadpožadavků za kapitolu 1 – EMFA – I. etapa

<i>Položka</i>	<i>2025</i>	<i>2026</i>	<i>2027</i>
<i>5013 - Platy zaměstnanců na služebních místech podle zákona o státní službě</i>	<i>+ 3 219 624</i>	<i>+ 3 219 624</i>	<i>+ 3 219 624</i>
<i>5031 – Povinné pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti</i>	<i>+ 798 467</i>	<i>+ 798 467</i>	<i>+ 798 467</i>
<i>5032 – Povinné pojistné na veřejné zdravotní pojištění</i>	<i>+ 289 766</i>	<i>+ 289 766</i>	<i>+ 289 766</i>
<i>5342 – Základní příděl fondu kulturních a sociálních potřeb</i>	<i>+ 32 196</i>	<i>+ 32 196</i>	<i>+ 32 196</i>
<i>5137 – Drobný dlouhodobý hmotný majetek</i>	<i>+ 600 000</i>	<i>-</i>	<i>-</i>

1.1 Zákon o mediálních službách

S nabytím účinnosti Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 ze dne 11. dubna 2024, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu a mění směrnice 2010/13/EU (Evropský akt o svobodě médií), resp. s přijetím příslušné adaptační vnitrostátní právní normy, kterou bude zákon o některých podmínkách poskytování mediálních služeb a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o mediálních službách), se Radě pro rozhlasové a televizní vysílání výrazně rozšíří její pravomoci a související povinnosti.

Zákon o mediálních službách zcela zásadním způsobem prolamuje status quo, dle něhož Rada dosud dozorovala výhradně sektor elektronických médií. Dle nového zákona Rada bude vykonávat řadu povinností týkajících se rovněž tiskových médií. Stěžejním úkolem v tomto ohledu bude posuzování spojování na mediálním trhu. Rada bude povinna posoudit spojení na mediálním trhu, které by mohlo mít významný dopad na mediální pluralitu a redakční nezávislost médií. Rada bude zejména vyhodnocovat očekávaný dopad oznámeného záměru spojení poskytovatelů mediálních služeb na pluralitu médií v České republice, a to včetně účinku na utváření veřejného mínění a na rozmanitost mediálních služeb a nabídky médií na trhu. Bude při tom přihlížet k online prostředí a k zájmům, vazbám nebo činnostem poskytovatelů mediálních služeb, jichž se záměr spojení týká, v jiných médiích nebo v jiných odvětvích. Dále Rada zhodnotí záruky redakční nezávislosti, včetně opatření přijatých poskytovateli mediálních služeb s cílem zaručit nezávislost jednotlivých redakčních rozhodnutí. Výsledkem posouzení takového rozsahu budou fakticky komplexní studie reflektující všechny aspekty fungování konkrétních mediálních subjektů na mediálním a obchodním trhu. Splnění podobného úkolu bude vyžadovat vysoce kvalifikované státní zaměstnance, které bude nutné vyčlenit výhradně pro tento úkol.

Nový zákon o mediálních službách zároveň předpokládá výrazně větší zapojení Rady potažmo jejího úřadu do výkonu povinností v rámci evropského prostoru, resp. v rámci Evropského sboru pro mediální služby (dále Sbor). Rada v některých případech bude nucena konzultovat spojování na mediálním trhu se Sborem, pokud bude pravděpodobné, že oznámený záměr spojení na mediálním trhu ovlivní fungování vnitřního trhu mediálních služeb Evropské unie. Dále bude Rada například povinna poskytovat Evropské komisi na její žádost informace za účelem výkonu její povinnosti podle čl. 27 odst. 1 Evropského aktu o svobodě médií.

K rozšíření pravomocí Rady dojde i v oblasti kooperace se samoregulátory, jelikož i zde se projeví nutnost rozšířit působnost Rady na tisková média.

Nové úkoly čekají Radu také v souvislosti s měřením sledovanosti, neboť Rada bude povinna aktivně vybízet poskytovatele systémů měření sledovanosti, aby společně s poskytovateli mediálních služeb, poskytovateli online platforem, organizacemi, které je zastupují, a všemi dalšími zúčastněnými stranami vypracovali a dodržovali kodexy chování.

Personálně a časově náročným úkolem Rady bude vedení databáze reklamy zadávané orgány veřejné správy. Pro orgány veřejné správy bude databáze zpřístupněna tak, aby vždy do stanoveného data (31.3.) do databáze vyplnily požadované údaje. Je však nutno předpokládat, že tato zcela nová povinnost nebude pro orgány veřejné správy úplně snadná, a proto bude nezbytné poskytovat těmto orgánům informační servis. Přímou z návrhu zákona plyne povinnost Rady žádat orgány veřejné správy o doplňující informace v zájmu komplexnosti obdržených dat, tudíž bude nezbytná průběžná intenzivní komunikace s povinnými subjekty. Poté, kdy orgány veřejné správy v rámci databáze poskytnou požadované údaje, bude úkolem Rady stovky dat zkontrolovat a vyhodnotit dle zákonných kritérií, tedy zda orgány veřejné správy mají pro zadávání reklamy transparentní, objektivní, přiměřená a nediskriminační kritéria a postupy. Následně Rada vyhotoví finální zprávu zhodnocující získaná data, kterou zpřístupní na svých internetových stránkách. S danou povinností souvisí i další úkol Rady zkontrolovat, zda orgány veřejné správy splnily povinnost zveřejnit informace o zadávané reklamě na

svých webových stránkách. Kontrola stovek webových stránek je úkolem s mimořádnou časovou náročností.

Zákon o mediálních službách předpokládá, že Rada v souvislosti s nesplněním některých zákonných povinností bude ukládat pachatelům přestupku sankce, což znamená nárůst agendy v oblasti vedení správních řízení.

Závěrem zdůrazněme, že Evropský akt o svobodě médií v kap. 3 čl. 7 odst. 3 výslovně uvádí: *Členské státy zajistí, aby vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty měly k plnění svých úkolů podle tohoto nařízení odpovídající finanční, lidské a technické zdroje.*

1.2 Zákon o požadavcích na přístupnost některých výrobků a služeb

V nadcházejícím období ovšem nedochází k rozšíření pravomoci Rady jen v souvislosti s Evropským aktem o svobodě médií a potažmo zákonem o mediálních službách, ale rovněž se zákonem č. 424/2023 Sb., o požadavcích na přístupnost některých výrobků a služeb, který nabyl účinnosti dne 28. června 2025 a který transponuje Směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/882 ze dne 17. dubna 2019 o požadavcích na přístupnost u výrobků a služeb. Podle tohoto zákona bude Rada orgánem dozoru nad dodržováním povinností zpřístupnění služeb poskytujících přístup k audiovizuálním mediálním službám.

Rada je již nyní povinna sledovat a kontrolovat, zda jsou plněny požadavky na přístupnost audiovizuálních mediálních služeb pro osoby se sluchovým a osoby se zrakovým postižením u všech subjektů, na něž se povinnosti vztahují. Rada má rovněž povinnost dozorovat, zda poskytovatelé audiovizuálních mediálních služeb plní povinnost zveřejňování informací o plnění požadavků na přístupnost na svých webových stránkách. V případech neplnění uvedených zákonných povinností Rada bude povinna vést řízení o přestupku a ukládat sankce, tudíž i v tomto případě dojde k rozšíření agendy v oblasti vedení správních řízení.

V této chvíli Rada předpokládá, že bude nutné navýšení počtu služebních míst na základě nových povinností o devět. Proto Rada požaduje navýšení svého rozpočtu o následující částky:

Položka 5013 5 415 876 Kč

Položka 5031 1 343 138 Kč

Položka 5032 487 429 Kč

Položka 5342 54 159 Kč

Jedná se o požadavek na trvalé navýšení rozpočtu o částku 7 300 602 Kč.

Navýšení počtu služebních míst sebou nese i nutné posílení běžných provozních výdajů. Proto RRTV požaduje jednorázově posílit rozpočet pro rok 2026 o částku 900 000 Kč na zřízení a vybavení pracovních míst pro nové zaměstnance.

Shrnutí nadpožadavků za kapitolu 1

Položka 5013 + 5 415 876 Kč trvale od 2026 (9 míst)

Položka 5031 + 1 343 138 Kč trvale od 2026

Položka 5032 + 487 429 Kč trvale od 2026

Položka 5342 + 54 159 Kč trvale od 2026

Položka 5137 + 900 000 Kč jednorázově 2026